DACĂ ACEASTA
AR FI
O POVESTE
Beth Turley

Beth Turley

Dacă aceasta ar fi o poveste

Traducere din limba engleză de

Anca Irina Ionescu

EDITURA LITERA

București 2020

Beth Turley

If This Were a Story

Copyright © 2018

Published by arrangement with Simon & Schuster Books For Young Readers,

an Imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or

transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical,

including photocopying, recording or by any information storage

and retrieval system, without permission in writing from the Publisher.

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Dacă aceasta ar fi o poveste

Beth Turley

Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Gabriela Trăşculescu

Corectură: Cristina Anghel

Copertă şi prepress: Andreea Apostol

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TURLEY, BETH

Dacă aceasta ar fi o poveste / Beth Turley;

trad. din limba engleză de Anca Irina Ionescu.

— Bucureşti: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4699-6

ISBN EPUB 978-606-33-5708-4

I. Turley, Beth

II. Ionescu, Irina Anca (trad.)

821.111

Familiei mele

Biletul

Eu măsor fericirea fiecărei zile în funcţie de sunete. Zilele fericite sună precum televizorul cu volumul scăzut sau precum gânguritul păsărilor, care se aude prin plasa de ţânţari de la uşă. Zilele triste sună ca vasele murdare care se lovesc unul de altul în chiuvetă. Zilele triste sună ca vocile prea puternice. Odată ce ziua este pătată de tristeţe, e greu să o mai faci să fie din nou fericită.

Carneţelul pentru clasă cu vocabularul printre maculatoarele mele. Scriu cuvintele ca un astronom care descoperă o nouă planetă, ca şi când definiţiile ar putea să dezvăluie secretele spaţiului cosmic. „Instantaneu”: ceva care se întâmplă dintr-odată. „Iridescent”: calitatea de a schimba culorile când este privit în diverse feluri. „Intenţie”: scop sau plan.

Vârful creionului se rupe. Mă duc în fundul clasei şi introduc creionul în ascuţitoare. Sunetul scos de ascuţitoare este fericit. Înseamnă un vârf nou, o corectură lucioasă.

Când mă întorc la banca mea văd un ghemotoc de hârtie pe podea. Iau hârtia cu intenţia să o arunc, dar se pare că are numele meu scris pe ea. Desfac biletul şi citesc rândurile de pe bucata de hârtie ruptă dintr-un caiet dictando. Cuvintele îmi umplu capul de zbârnâitul unor săgeţi care zboară,

silenţioase şi rapide, îndreptate în direcţia mea. Sunetul unei zile triste.

Nimeni nu o place pe Hannah.

Îmbrăţişările pinului

Nu ştiu ce să fac cu biletul. Îl ţin strâns boţit în mână şi mă aşez din nou în bancă, iar gândurile din creier îmi sunt la fel de zgomotoase ca focurile de artificii. „Nimeni nu mă place? Ce-am făcut?" Altă bucată de hârtie alunecă pe pupitrul meu. Courtney se uită la mine şi arată cu bărbia spre bilet. Îl deschid.

Ce s-a întâmplat?

Înainte să înţeleg ce fac mâinile mele, rup biletul de la Courtney şi îndes bucăţelele în pupitru. Ar trebui să-i spun celei mai bune prietene ce-am găsit, dar prefer ca biletul să dispară pur şi simplu. Dacă vede cuvintele şi le crede şi ea?

— Dă-l încoace, Hannah, se aude o voce din spatele meu.

Mă întorc şi o văd pe doamna Bloom cu mâna întinsă, bătând din piciorul încălţat în pantof de sport.

— Nu am nimic, răspund.

Am făcut o greşeală. N-ar fi trebuit să iau biletul de pe jos.

— Ştii regulile.

Rochia ei lungă este plină de trandafiri cu spini agăţaţi încă de tulpinile verzi. Mă concentrez pe florile imprimate de lângă glezne şi las biletul să cadă în mâna ei. O tuse lejeră se ridică din gâtlejul profesoarei.

— Continuaţi să transcrieţi. Hannah, vino cu mine!

Încerc să mă fac că nu văd cum se uită toată clasa la mine în timp ce doamna Bloom mă duce pe hol. Ne oprim la câţiva metri de uşă şi fixez cu privirea pereţii. Panoul de prezentare din prima zi de şcoală este încă acolo. Citesc din nou despre mine:

Bună, eu sunt Hannah. Sunt campioană la ortografie, îmi plac poveştile şi sunetele.

Îmi amintesc că îmi făceam tema şi mă miram cum e posibil ca o persoană să fie redusă la o singură propoziţie, ca şi când aceasta nu ar avea un milion de faţete iridescente la care să te poţi uita ca la o prismă în soare.

Ar fi trebuit să scriu: Eu sunt Hannah, şi nimeni nu mă place.

— Hannah?

Doamna Bloom îşi flutură mâna prin faţa ochilor mei.

— Da?

— Cine ţi-a dat asta?

— L-am găsit pe jos.

Doamna Bloom bate din nou din piciorul încălţat în pantof de sport. Este şi ea prezentă pe panoul de pe perete: Bună, eu sunt doamna Bloom. Sunt profesoară la clasa a V-a şi îmi place să mă joc cu pisicile mele.

— Ai idee cine a scris asta? întreabă doamna Bloom.

Privesc în podea până când aceasta devine cenuşie şi neclară.

— Din moment ce nimeni nu mă place, presupun că putea fi oricine.

Pune biletul în buzunar şi mă bate pe umăr.

— Nu e adevărat, Hannah. Totul o să fie bine.

Mergem înapoi în clasă şi toţi se uită la mine. Scaunul meu scârţâie pe gresie când mă aşez şi scoate un sunet trist care reverberează la nesfârşit.

Inima îmi bubuie ca o tobă în ultima oră de cursuri de la şcoală şi nu pot face nimic ca s-o potolesc. Mi-e teamă de palpitaţii, de ritmul inegal al bătăilor. Încerc să rostesc pe litere cuvântul „palpitaţie” la fiecare nouă bătaie, dar nu ajung decât până la p-a-l-p şi îmi dau seama că repet cuvintele din bilet. P-l-a-c-e. Biletul este o palpitaţie, şi nu ştiu cum să îndrept lucrurile, cum să readuc muzica în inima mea.

* * *

Încă mai tremur când mă întorc acasă de la şcoală. Îmi place drumul spre casă, pentru că îmi dau seama cum se simte fiecare lună. Octombrie este ca atunci când te cufunzi în apă rece, dar genul de apă rece plăcută, care te face să te simţi mai treaz. Cel mai bun sunet este ascuns în aerul de octombrie, în mirosul fumului de la hornuri şi în frig. Cântecul corului frunzelor tremurătoare. Şoapta vântului care are un secret.

Dacă ascult suficient de atent, lumea din jur îmi vorbeşte. Aud magia la fel cum aud sunetele zilelor fericite şi triste, dar vocile sunt întotdeauna îndepărtate, nu pot ajunge la ele, nu sunt suficient de distincte ca să le pot înţelege. Dar sunetele vor să-mi spună ceva, ştiu pur şi simplu, însă sunt prea silenţioase. Sper ca într-o bună zi puterile mele latente să se trezească şi lucrurile să meargă mai bine.

Casa mea este atât de aproape de şcoală, încât, practic, o pot vedea de pe veranda din faţă, aşa că drumul nu durează prea mult. Maşina lui tati este pe alee, deşi de obicei nu vine acasă decât după ce se întunecă. Mă simt instantaneu ca o fată făcută din nisipuri mişcătoare.

Deschid uşa de la intrare şi îl văd pe tata pe canapea. Mâinile lui pline de vopsea albă sunt strânse în poală. Televizorul e dat tare. În bucătărie, un cuţit se loveşte cu prea multă forţă de tocător. Sunete de zi tristă.

— Bună, tati.

Stau aproape de uşă, pe unde pot să fug în curtea din faţă şi să trag în plămâni aerul de octombrie, dacă strigătele vor continua de unde se opriseră ieri seară.

Nici măcar ploaia răpăind pe acoperiş nu a acoperit cearta. Şi nici perna mea.

— Cum a fost azi la şcoală? mă întreabă tata, fără să-şi ia ochii de la televizor.

— Bine. Dar de ce eşti acasă?

Soarbe o înghiţitură de coca-cola. Tresar când lasă cutia să cadă pe masă.

— Când construieşti case pentru oameni, aceştia pot să se şi răzgândească. Şi atunci pierzi sute de dolari şi câteva săptămâni din timpul tău.

Nu mai sunt făcută din nisipuri mişcătoare. Sunt o reacţie chimică. Răul de mişcare se amestecă cu panica, la care se adaugă şi câteva picături de melancolie, dar nu-l las pe tati să-şi dea seama.

— Îmi pare rău, spun.

Mama intră în cameră cu un prosop în mână şi cu părul strâns în vârful capului, într-un coc. Pot să spun cum se simte mama după cât de strâns îi e cocul. Astăzi este o încâlceală de buclişoare şi zulufi negri scăpaţi de sub control.

— Hannah, vrei să ne spui ceva? întreabă mama.

„V-am auzit aseară cum vă certaţi. Parcă erau tunete."

„M-am săturat să fiu singurul care aduce bani în casă", urla tata.

„Stau acasă ca să am grijă de Hannah”, răcnea mama drept răspuns.

„Este destul de mare ca să aibă singură grijă de ea.”

Clipesc repede, felul meu de a evada când rămân blocată în zile ca aceea de ieri.

— Ce vrei să spui? o întreb.

— Tocmai am primit un e-mail de la profesoara ta. Ceilalţi copii te hărţuiesc?

Tata mă priveşte cu ochi plini de îngrijorare. Toată furia din ei a dispărut. Experimentul ştiinţific din mine se linişteşte puţin.

— Am găsit un bilet. Era... răutăcios, le spun.

— Ce scria în bilet? întreabă tata.

— Scria că nimeni nu mă place.

Nu se aud strigăte, nici izbituri în tocător, nici uşi trântite. Singurul sunet este ticăitul ceasului de pe etajera de deasupra şemineului. Un sunet mai mult fericit decât trist, pentru că este calm.

Tata traversează încăperea şi mă îmbrăţişează. Îmbrăţişarea lui miroase a lemn proaspăt tăiat, ca un pin. Îl inspir adânc. Vopseaua albă de pe cămaşa lui se freacă de obrazul meu.

— Nimeni nu are voie să spună aşa ceva fetei mele. Nimeni nu are voie să te hărţuiască, spune tata încrâncenat.

„Hărţuitori.” Am definiţia clasică notată în dicţionarul meu din cap. Mai adaug ceva.

Hărţuirea este la fel de dureroasă ca un pumn în plină figură, chiar dacă nu te atinge. Hărţuirea te face să uiţi de orice altceva, mai puţin de faptul că vrei să fii teafăr şi nevătămat din nou.

Poate că tata îşi doreşte mai mult să fiu eu teafără decât să fie el furios. Închid ochii; aş vrea să mai găsesc încă o sută de bilete, dacă asta înseamnă că tata mă va ţine în îmbrăţişarea lui de pin, unde nu ne poate atinge nicio altă furtună. Aş face orice pentru ca sunetele triste să amuţească definitiv.

Ambrose, elefantul de pluş

În noaptea asta mă strecor în pat şi îl trag pe Ambrose, elefantul meu de pluş, spre mine. Îl ţin strâns aşa cum fac în fiecare noapte de când mi l-a dat tata, şi îmi imaginez că ştie să vorbească. Asta a fost acum doi ani. Avea ceva în ochii lui negri de mărgea care radia lumină. Luna intrase pe fereastra mea şi îi lumina creştetul capului, formând un halo care mă face să cred în îngerii păzitori (mă rog, în elefanţii păzitori). Încă nu l-am făcut pe Ambrose să vorbească, dar ceva îmi spune să nu renunţ.

I-am pus numele de Ambrose după un personaj dintr-o povestire intitulată Pierdut în Casa râsului. Domnişoara Meghan, consiliera de la şcoală, la care mă duceam eu, mi-a spus că ştia că îmi plac cuvintele ieşite din comun şi mi-a

dat să citesc povestirea. Mi-a spus că scosese părţile care nu erau pentru vârsta mea şi că e posibil să nu înţeleg totul, dar că merită să încerc. Şi chiar n-am înţeles, dar m-am gândit la ea tot timpul. În povestire, autorul aminteşte mereu că este o poveste. Ca şi când povestea s-ar cunoaşte prea bine pe ea însăşi, şi cred că asta e problema şi cu Ambrose. Ştie prea multe şi gândeşte prea mult, aşa că are capul plin şi e zăpăcit. I-am spus lucrul ăsta domnişoarei Meghan, când ne-am reîntâlnit. Ea a încuviinţat din cap şi şi-a notat ceva în caiet, apoi m-a întrebat dacă îmi aminteşte de cineva. Am spus că nu.

Dacă aceasta ar fi o poveste ca Pierdut în Casa râsului, atunci biletul ar fi incidentul palpitant ce pune totul în mişcare, aşa cum este descoperirea unui cadavru într-un roman poliţist. Eu aş fi detectivul principal în trenci şi cu pălărie maro şi aş duce povestirea înainte, descoperind indicii pe calea care mă duce spre descoperirea adevărului.

Dar aceasta nu este o poveste.

Îmi afund capul în pernă.

— Trezeşte-te, Ambrose, şoptesc spre trunchiul lui, ridicându-l în aer. Trezeşte-te, trezeşte-te!

Găsesc locul dinăuntru unde cred că se ascunde magia mea şi i-o transmit cu totul. Şi jur, jur, jur – îl văd cum clipeşte.

— Au, lasă-mă jos, surioară! spune Ambrose. Spune Ambrose, elefantul meu de pluş.

Îl arunc în celălalt capăt al camerei. Se loveşte de şifonier şi aterizează cu faţa în jos pe podea.

— Au! strigă el, dar nu se mişcă.

Sunt uluită, gata să mă ascund sub aşternuturi. Vocea lui Ambrose ar trebui să fie cel mai fericit dintre toate sunetele, dar eu mă mir de ce a ales tocmai noaptea asta ca să-mi vorbească.

Mă târăsc jos din pat şi îl reazem pe Ambrose de şifonier, apoi mă aşez în faţa lui cu picioarele încrucişate.

— Te aud, îi spun.

— Mă bucur că m-am făcut auzit.

Când vorbeşte, nu mişcă din gură. Are o voce ca de elefant, dacă un elefant ar vorbi englezeşte, adică aspră şi stridentă.

— De ce te-ai trezit acum? îl întreb.

— Ai avut o zi grea, răspunde Ambrose.

— De unde ştii?

— Ştiu pentru că te cunosc, Hannah.

Ascult să văd dacă se aud zgomote din spatele uşii, dar nu sunt decât trosniturile casei, sunetul blând al viselor lumii. Mă apropii mai mult de Ambrose.

— Ce să fac în legătură cu biletul? întreb.

— Asta nu pot să-ţi spun, răspunde.

Presupun că magia nu înseamnă să ai toate răspunsurile. Dacă un personaj dintr-o poveste rezolvă toate ghicitorile chiar de la prima pagină, de ce ai mai continua să citeşti?

— Crezi că e chiar aşa, nimeni nu mă place?

— Eu te plac.

Îmi trag picioarele mai aproape şi îmi pun faţa pe genunchi. Când închid ochii, văd bucăţele de hârtie ruptă.

— Ştii, în seara asta nu s-au certat, îi spun eu foarte la obiect.

— Nici nu-mi mai amintesc de când nu s-a mai întâmplat asta. Iar eu sunt elefant, noi avem o memorie excepţională, spune Ambrose.

— Sper că nu este din cauză c-am fost hărţuită. Nu mai vreau să fiu hărţuită.

— Poate că şi părinţii tăi s-au săturat de sunetele triste, aşa cum te-ai săturat şi tu.

— Ştii despre sunetele fericite şi cele triste? îl întreb.

Nu cred că i-am vorbit lui Ambrose despre modul special în care aud eu lumea.

— Ţi-am spus, Hannah. Eu te cunosc.

Ochii încep să mi se închidă împotriva voinţei mele şi casc. Îmi imaginez că aceasta este o poveste în care, dacă adorm, lumea se va sfârşi. Mă lupt din răsputeri cu oboseala.

— Nu te mai împotrivi! Trebuie să te odihneşti, spune Ambrose.

— Dar tocmai ai prins viaţă.

— Nu plec nicăieri.

Îl trag pe Ambrose spre mine şi strâng la piept trupul lui gri şi moale.

— Hannah, mă strângi prea tare! bâzâie Ambrose.

Râd şi ne urcăm în pat.

— Ambrose, de ce te-ai rătăcit în Casa râsului? îl întreb înainte să închid ochii.

— Eu sunt elefant, prostuţo! N-am fost niciodată în Casa râsului.

Murmură un cântec de leagăn până adorm.

Gesturi de bunăvoinţă

Când intru în clasă în dimineaţa următoare, pe toate băncile este o foaie de hârtie dictando. Doamna Bloom stă în faţa clasei. Pe tabla albă din spatele ei scrie Hărţuire. Mă opresc brusc, şi Courtney se izbeşte de mine.

— Fii atentă, Hannah! spune ea pe tonul pe care îl foloseşte când o supără ceva.

— Scuze, spun eu pe tonul pe care îl folosesc ca să dau de înţeles că nu s-a întâmplat nimic.

Toţi se aşază, scot un creion şi îşi scriu numele în partea de sus a foii, aşa cum am învăţat încă de la grădiniţă.

— Doamna Bloom, ne daţi un test neanunţat? întreabă Rebecca Snow plină de speranţă.

Rebecca adoră testele de tot felul.

— Nu, este o activitate. O activitate importantă. În clasa noastră a avut loc un caz de hărţuire, şi aşa ceva este inacceptabil.

Privesc atât de intens foaia de hârtie din faţa mea, că liniile albastre dispar.

— Ce fel de hărţuire? întreabă Courtney de la pupitrul de lângă mine.

— Una dintre colegele voastre a primit un bilet cu un comentariu jignitor. Un gen de comentariu care poate răni respectul de sine al unei persoane.

Ar fi putut la fel de bine să-mi rostească numele. Oricum, toţi cei care mă văzuseră ieşind cu ea pe coridor ieri se holbau acum la mine. La fel şi Courtney.

— Astăzi vom face invers, spune doamna Bloom. Vă rog să rupeţi foaia de hârtie în două.

Doamna Bloom îşi rupe propria foaie ca să dea exemplu.

Încăperea se umple de zgomote sfâşietoare, care îmi străpung pielea ca un cuţit.

— Acum am să vă rog să extrageţi numele unuia dintre colegii voştri dintr-o cutie. Pe una din foile de hârtie veţi scrie ceva drăguţ despre persoana pe care aţi nimerit-o. Când sunteţi gata, aduceţi foile la mine.

Toţi par nedumeriţi când scot un nume din cutia de pantofi şi încep să scrie. Doamna Bloom îmi aruncă un zâmbet fugar când trag şi eu o foaie. Desfac hârtia şi văd că pe ea scrie Kimmy Dobson.

Încerc să mă gândesc la ceva frumos despre Kimmy, dar e ca şi când aş vrea să născocesc o poveste, ceva fals. Kimmy este mare şi, în timpul pauzelor, face cercuri în praful din jurul celui mai bun leagăn, ca să nu-l poată folosi nimeni altcineva decât ea. Dar e şi singura mea concurentă din şcoală când vine vorba de ortografie, căci ştie să scrie cuvinte foarte lungi. Poate că i-ar face plăcere să audă asta. Scriu Kimmy este foarte bună la o-r-t-o-g-r-a-f-i-e şi îi dau hârtia doamnei Bloom, care stă lângă tabla albă.

După ce primeşte toate hârtiile, doamna Bloom le lipeşte pe tablă şi şterge cuvântul Hărţuire.

— Veniţi să vedeţi ce lucruri frumoase spun despre voi colegii voştri de clasă. În felul acesta dăm la o parte hărţuirea, cu câte un act de bunătate.

Ne înghesuim cu toţii să ne uităm la tablă.

Courtney poartă haine frumoase.

Rebecca este foarte deşteaptă.

Theo joacă baschet ca un campion.

Găsesc şi biletul meu la marginea tablei.

Cred că Hannah este un om bun.

Cuvintele mă fac să mă simt bine. Uneori mă gândesc că să fii un om bun este mai greu decât orice altceva. E plăcut să ştiu că cineva vede că mă străduiesc, chiar dacă nu ştiu cine este.

— Sper că veţi fi cu toţii buni, aşa cum aţi demonstrat pe această tablă, spune doamna Bloom şi ne trimite pe toţi la loc.

— Dar pentru ce este cealaltă bucată de hârtie? întreabă Rebecca, sperând probabil că va avea totuşi parte de un test.

— A doua jumătate de pagină este ca să-mi spuneţi toţi ce ştiţi despre biletele de hărţuire. Nu trebuie să vă scrieţi numele, dar dacă aţi văzut sau aţi auzit ceva, sau dacă ştiţi ceva despre cineva care a scris un asemenea bilet, acum e momentul să vorbiţi.

Încăperea se umple de fâşâituri. Mă uit în jur şi văd că unii se uită la Kimmy, pentru că, dacă este vorba de hărţuire, de regulă ea e cea care se află în spatele ei.

Anul trecut, când i-a murit mama, Kimmy nu a venit la şcoală două săptămâni. Când s-a întors, i-am dat o ilustrată pe care ne semnaserăm cu toţii. În aceeaşi după-amiază, în pauză, am văzut-o cum săpa o groapă în pământ, când credea că nu se uită nimeni la ea. A rupt apoi ilustrata în bucăţele şi a aruncat-o în gaură, după care a acoperit-o. Am vrut să-i spun lui Kimmy că am înţeles de ce a îngropat ilustrata şi că dorea să-şi ascundă amintirile cât mai adânc. Dar nu puteam să mă apropii la mai mult de doi metri de ea, căci eram lovită de razele de ură din ochii ei. Nu i-am spus niciodată nimic.

Nu ştiu dacă Kimmy scrisese acel bilet. Dar ştiu sigur că m-a făcut să doresc să schimb tot ceea ce nu era plăcut în persoana mea, chiar dacă nu pot fi altcineva decât Hannah Geller. Dacă am să scriu asta pe foaia de hârtie, doamna Bloom va şti că este de la mine. Aşa că scriu Nu ştiu nimic şi pun hârtia în cutia de pantofi a doamnei Bloom.

Când ne luăm lucrurile de pe raft înainte de prânz, Courtney mă împunge în braţ.

— Biletul era despre tine, nu-i aşa?

— Da, şoptesc şi îmi îndes pachetul în rucsac.

— Şi ce scria?

— Că nu mă place nimeni.

Courtney a râs scurt.

— Asta nu e adevărat, Hannah.

— Serios? întreb.

— Adică, vreau să spun, nu eşti chiar o celebritate, dar eu te iubesc.

Ştiu că nu vrea să mă facă să mă simt la fel de neînsemnată cum voia autorul biletului, nici inutilă, ca atunci când mama şi tata se ceartă, dar efectul ăsta îl are. Presupun că nu Courtney este cea care crede că nu sunt un om bun.

Sunete blocate

Sunetele de la bufet nu sunt nici fericite, nici triste, sunt numai zgomotoase. Mă aşez împreună cu Courtney şi Ryan la masa noastră albastră.

— Hei, Ryan, ai auzit? Cineva a scris un bilet despre Hannah, şi ea n-a suflat o vorbuliţă. Nici măcar nouă! anunţă Courtney, după care soarbe din cutia ei cu suc bio.

Este mai mică şi mai drăguţă decât mine, cu obrajii coloraţi de soare şi cu ochelari roz. De regulă, îmi pare bine că suntem prietene, pentru că eu sunt singura fată din clasa a V-a care are coşuri. Dar când îşi dă la iveală latura răutăcioasă, nu mă mai simt deloc norocoasă.

— Ce tot ziceţi voi acolo? întreabă Ryan, dar se uită la mine.

— S-a întâmplat abia ieri. Şi n-a fost mare scofală, răspund.

— Ştii că lui Hannah îi place să ţină secrete, continuă Courtney.

Ryan se întinde peste masă şi îmi ia cana cu piersici. O ţine în aer.

— Am să ţin această cană prizonieră până ne spui dacă e totul în ordine.

— Să-mi termin sendvişul.

Courtney îmi ia sendvişul cu şuncă şi brânză. Dacă exista cineva pe lume în faţa căruia să-mi pot goli sentimentele precum cerneala dintr-o călimară, atunci aceştia ar fi Courtney şi Ryan, cei mai buni prieteni ai mei, căci alfabetul

ne aranjase unul lângă altul încă de la grădiniţă (Geller, Gilmore şi Grant). Îmi place ideea că literele ne-au adus pe noi trei laolaltă. Dar prefer să m-o-r de f-o-a-m-e decât să mai vorbesc cu cineva despre b-i-l-e-t.

— Sunt bine.

— O, chiar aşa? întreabă misterios Ryan, cu gura plină de hamburger.

— Mestecă cu gura închisă, Ryan!

Courtney strâmbă din nas.

— Da' ce, eşti maică-mea?

— Asta-i o carte, nu o întrebare, spun.

Sărim toţi trei în sus când auzim uşa de la intrarea în bufet trântindu-se. Sunt recunoscătoare pentru distragerea atenţiei până rămânem pe întuneric şi supraveghetorii de sală din timpul prânzului încep să alerge printre mese.

— Urăm o zi frumoasă Şcolii Elementare[1] Brookview.

Difuzoarele răsună în sală ca şi când ar anunţa ora de noapte. Mă las în jos cu spatele lipit de perete.

Supraveghetorii ne mână în grupuri spre marginea încăperii. Doamnele care servesc la bufet se închid în bucătărie. Ryan respiră sacadat lângă mine. Îl apuc de

[1] În Statele Unite ale Americii în şcoala primară (elementară) învaţă copii cu vârste cuprinse între 4 şi 11 ani. (n.red.)

mâna arămie şi foarte caldă. Mă încearcă un sentiment ciudat, dar mă simt în siguranţă.

— Ce se întâmplă? întreabă Ryan.

— O fi vreun exerciţiu pentru situaţii de urgenţă. Asta e parola.

Înghit în sec, pentru că sunt speriată, dar vreau să par puternică.

— Dar ne spun întotdeauna când avem aşa ceva.

— Ştiu.

— Adică înseamnă că e de-adevăratelea? O să murim?

Courtney vorbeşte în şoaptă.

— Nu ştiu.

Pe coridor se aud paşi. Uşile de la bufet zdrăngăne, şi Courtney îşi ascunde faţa pe după braţul meu. Respir adânc. Mirosul de hamburger şi de dezinfectant îmi întoarce stomacul pe dos. Nu pare să fie un exerciţiu. Decid că exerciţiile nu au niciun rost. Lucrurile stau altfel când duşmanul nu este imaginar. Inima mea nu era pregătită să bată atât de nebuneşte. Mă aştept să-mi treacă prin faţa ochilor, într-o străfulgerare, cei zece ani de viaţă ai mei, dar în schimb mă gândesc la cartea Tu eşti mama mea? Un pui de pasăre este aruncat din cuib şi porneşte disperat în căutarea cuiva care să-l iubească. Mă întreb de ce pasărea-mamă e cea căreia îi aparţine puiul de pasăre, numai pentru că face parte din aceeaşi specie. Poate că un câine sau un buldozer l-ar fi iubit la fel de mult.

Prin perete se aud voci înfundate. Închid ochii şi aştept ca aceia de pe coridor, indiferent cine sau ce ar fi, să ne găsească.

— S-a terminat! spune megafonul.

Ca prin minune luminile se aprind din nou. Simt un val de uşurare până în vârful degetelor de la picioare. Dacă ascult foarte atent, aud cum se rostogoleşte liniştea peste sală ca o cascadă.

— Staţi jos cu toţii, strigă Bubby, supraveghetorul-şef.

Courtney scoate capul de după braţul meu. Ryan îmi dă drumul la mână, ca şi când nu ar fi fost niciodată speriat.

— Ştiam eu, spune Ryan.

Bubby fluieră printre degete ca să ne atragă atenţia.

— Acesta a fost un exerciţiu pentru situaţii de urgenţă. Trebuie să exersăm, ca să ştiţi cum să reacţionaţi în cazul apariţiei unui pericol în şcoală. Dacă sunteţi singuri şi auziţi acest anunţ, mergeţi în cel mai apropiat loc unde vă puteţi ascunde.

Bubby ne face semn să mergem înapoi la locurile noastre.

Aş vrea să-i spun domnului director Jenkins că „Vă urăm o zi frumoasă” nu este o parolă potrivită pentru o situaţie de urgenţă, deoarece situaţia de urgenţă este plină de sunetele unei zile triste.

Prietenii mei şi cu mine ne transformăm din nou, din mici bălţi de spaimă în elevi de clasa a cincea, cei mai mari de la

Şcoala Elementară Brookview. Din stare lichidă în stare solidă. Fază de tranziţie.

Ryan îşi umple din nou gura cu hamburger.

— Unde eram? mormăie el printre două îmbucături vâscoase.

— Ce scârbos! spune Corutney, dar râde.

Râd şi eu, şi mă prefac că pământul se învârteşte în acelaşi sens, dar nu e aşa. Mi-am pierdut cumva centrul de gravitate. Exerciţiul îi face pe Ryan şi pe Courtney să uite de bilet, şi încep să discute despre Festivalul Toamnei de vineri, aşa că îmi iau înapoi cana cu piersici şi sendvişul. E mai uşor să nu vorbeşti despre anumite lucruri.

Din cutia de pantofi a doamnei Bloom

Pun pariu că a fost Kimmy.

Am văzut biletul pe jos, dar nu l-am luat.

Îmi cer scuze, doamnă Bloom, dar nu ştiu nimic despre bilet. Semnat, Rebecca Snow.

Courtney este o hărţuitoare. Ea a făcut-o.

Ce scria în bilet?

Cred că biletul era despre Hannah. Asta-i tot ce am de spus.
Courtney

Sper că oricine a fost va înceta.

Mi-e foame. De la Theo.

A fost Kimmy. Sfârşit.

Nu ştiu.

Mi-a plăcut activitatea cu mesajele drăguţe.

Scuze.

Dacă vă spun cine a fost, primesc un 10?

Poate Joanie? Ştiu că e furioasă pentru că toţi râd de ea. – Katherine

Nu ştiu nimic.

Sunteţi tare, doamnă Bloom.

Serul adevărului

Am o prietenă prin corespondenţă. O cheamă Ashley şi e într-a opta. Când primesc o scrisoare de la ea, parcă a venit Crăciunul, ba şi mai şi, pentru că darul este alcătuit din cuvinte.

Astăzi doamna Bloom se uită la mine o secundă în plus când îmi dă scrisoarea. Ştiu că îşi face griji pentru mine din cauza biletului, dar eu aş vrea să uit de el. E mai bine să uit decât să-mi fac liste în cap cu motivele pentru care nu mă place nimeni.

Dar adevărul este că nu uit nimic. Nici chiar lucrurile pe care aş dori să le pot uita.

Deschid scrisoarea de la Ashley şi o întind pe pupitru. Scrisul lui Ashley seamănă cu nişte bucle, şi pune cerculeţe deasupra lui „i”. Am încercat cândva să imit scrisul ei pe o foaie de hârtie. Nu am reuşit să fac „i”-urile cu cerculeţ deasupra şi „a”-urile cu buclă. Este foarte greu să fii ceva ce nu eşti.

Iată ce scrie în scrisoare:

Dragă Hannah,

Sper că ai o zi minunată. Mulţumesc pentru că mi-ai trimis lista aceea minunată de cuvinte, în ultima ta scrisoare. Sunt sigură că te vei descurca foarte bine la concursul de ortografie. Pe mină cu siguranţă poţi să mă baţi.

Ai emoţii că vine Halloween-ul? Eu am. Nu mai merg la colindat, dar facem o petrecere. Eu şi prietenii mei ne îmbrăcăm în celebrităţi pop de altădată, iar eu voi fi Madonna. Poate că nu ştii cine este, dar probabil că ştii. Se pare că ştii multe.

Ar fi frumos să facem cunoştinţă curând. Am sentimentul că deja te cunosc cât de cât. Poate şi tu simţi la fel în legătură cu mine.

Te îmbrăţişez şi te sărut,

Ashley

Citesc mesajul de cinci ori. Cu fiecare scrisoare mi-o imaginez pe Ashley altfel, dar este întotdeauna frumoasă. În ultima dintre ele spunea că îşi doreşte un tatuaj, aşa că mi-am imaginat-o cu păr mov şi cu cinci piercing-uri în urechi. Acum o văd ca Madonna, cu un costum exotic din piele

vopsită şi cu o perucă uriaşă, blondă. Am s-o recunosc în mod sigur în noiembrie, când clasele noastre se vor întâlni.

Dacă aceasta ar fi o poveste, Ashley şi cu mine ne-am fi cunoscut deja şi ne-am fi dat seama că avem ochii exact de aceeaşi culoare. Ne-am fi completat propoziţiile una alteia şi am fi vorbit despre faptul că am simţit întotdeauna că lipseşte ceva. Iar la sfârşitul poveştii am fi făcut un test ADN la un centru de testare şi doctorul ne-ar fi spus că suntem două surori care s-au rătăcit de mult una de alta. Şi am fi luat îngheţată ca să sărbătorim, şi am fi lăsat-o să se topească pe degete, în timp ce am fi admirat apusul soarelui de vară.

Am citit încă o dată scrisoarea şi am pus mâna pe creion ca să-i răspund.

— Hannah, poţi să vii o clipă? mă strigă doamna Bloom din fundul clasei.

Împăturesc scrisoarea lui Ashley şi o pun în buzunar ca să-mi fac curaj.

— Da, doamnă Bloom? răspund eu.

— Am să te rog să te duci la domnişoara Meghan, spune doamna Bloom şi îmi scrie o învoire.

Palmele încep să-mi transpire.

— De ce?

— S-ar putea să-ţi prindă bine să stai de vorbă cu ea despre biletul acela.

— Dar am vorbit deja despre el ieri la clasă.

— Cred că poţi să-ţi exprimi sentimentele mai pe larg în faţa domnişoarei Meghan.

— Dar nu simt nimic.

Doamna Bloom lasă capul într-o parte. Ochii ei mă privesc blând din spatele lentilelor.

— Te rog, du-te!

Îmi dă învoirea, şi o iau, pentru că nu vreau să fac o scenă.

Mă duc la biroul domnişoarei Meghan. Uşa este deschisă, dar bat oricum. Ridică privirea spre mine de la birou, cu părul negru răscolit de parcă ar fi trecut printr-o furtună. Are o faţă mică şi zâmbitoare.

— Bună, Hannah. Mă bucur să te văd, spune domnişoara Meghan.

Face un semn spre masa rotundă şi închide uşa.

— Nu sunt supărată, domnişoară Meghan, spun eu, ca să pun lucrurile la punct.

— Cine a spus că eşti?

Îşi toarnă o ceaşcă de cafea şi se aşază lângă mine.

— Nu de asta m-a trimis aici doamna Bloom?

— Ne-am gândit că poate simţi nevoia să stai de vorbă cu cineva. Probabil că te-ai necăjit când ai găsit biletul acela.

— Nu, n-am fost necăjită.

— Eşti sigură?

Iar începe. Domnişoara Meghan m-a prins în capcana pereţilor ei de culoarea piersicii şi mi-a turnat pe limbă serul adevărului, fără ca eu să-mi dau seama, la fel ca prima dată când am venit în biroul ei. Este singura explicaţie pe care o am pentru faptul de a-i fi vorbit despre părinţii mei.

Dacă aceasta ar fi o poveste, aş scrie un articol pentru revista şcolii şi aş spune că domnişoara Meghan pune serul adevărului în cafetieră. Ar fi o relatare direct de la alţi elevi care au sorbit băutura şi au început să dea tot din ei, şi de la un martor ocular care a jurat că a văzut-o pe domnişoara Meghan cu o băutură verzuie dubioasă. Dacă articolul ar ajunge pe prima pagina, atunci toate canalele de ştiri din întreaga lume s-ar aduna în faţa biroului domnişoarei Meghan şi ar cere informaţii. Din cauza acestui haos, cafetiera domnişoarei Meghan ar cădea pe jos şi s-ar sparge, împrăştiind aburi de ser al adevărului prin toată şcoala, şi toţi şi-ar spune secretele.

Dar e limpede că aceasta nu este o poveste, deoarece la Brookview nu avem o revistă a şcolii.

— Hannah, mă auzi? întreabă domnişoara Meghan.

— Scuzaţi. Mă gândesc că poate biletul a fost o glumă, spun.

— Ce scria în bilet? întreabă domnişoara Meghan.

— Că nimeni nu mă place.

— Şi asta nu te-a întristat?

— Nu.

— Este foarte bine să spui cuiva ce simţi, Hannah,

„Nu, nu este.” Îmi strâng buzele ca nu cumva să-mi scape vreun cuvânt printre ele. Nu am de gând să mă las doborâtă de aburii serului adevărului. Acum doi ani mi-am promis să nu-i mai spun nimic domnişoarei Meghan. Şi această promisiune a ridicat un zid indestructibil în gâtul meu, ca să ţină secretele înăuntru.

— Îţi mai aminteşti despre ce mi-ai povestit prima dată când ne-am întâlnit? întreabă ea.

— Despre Pierdut în Casa râsului, spun şi mă uit la zulufii ei neastâmpăraţi.

Nu-mi place domnişoara Meghan, dar îmi place povestea pe care mi-a dat-o.

— Exact. Şi mai ţii minte ce mi-ai spus despre Ambrose, după ce ai citit povestea?

— Da. Am spus că este mult prea conştient de propriile gânduri. Nu poate scăpa de ele, deoarece aşa este el. Alţi oameni se amuză în Casa râsului, dar nu şi Ambrose. El este altfel.

Domnişoara Meghan încuviinţează din cap şi zâmbeşte uşor.

— Eşti foarte deşteaptă, Hannah. Povestea aceasta a fost scrisă pentru oameni mult mai în vârstă, dar tu ai înţeles cât de introvertit este Ambrose.

„Introvertit” înseamnă că îţi examinezi gândurile şi sentimentele cu lupa şi le faci mai mari decât în realitate. E un lucru care le îngreunează viaţa celor ca Ambrose.

— Povestea este totuşi greu de înţeles, spun eu. Chiar şi acum.

— Multe poveşti sunt aşa. Ce-ar fi să te uiţi din nou la Pierdut în Casa râsului şi să-mi spui ce crezi acum?

Cred că am citit povestea asta de 96 de ori, dar nu spun nimic.

— Sigur.

— Cum mai stau lucrurile pe acasă? Cu părinţii tăi? întreabă domnişoara Meghan.

— Foarte bine.

Cuvintele mă dor când le rostesc.

— S-au mai certat?

— Domnişoară Meghan, pot să plec? Totul e-n regulă şi chiar vreau să mă întorc în clasă ca să-i pot scrie o scrisoare partenerei mele de corespondenţă, Ashley.

Domnişoara Meghan se uită la ceas şi se încruntă.

— Foarte bine. Să mai treci cât de curând pe la mine, spune domnişoara Meghan.

Închid uşa în urma mea şi pornesc în fugă pe coridor. Mă întorc în clasă şi încep scrisoarea pentru Ashley.

Dragă Ashley,

Am găsit un bilet în care scria că nimeni nu mă place. Nu vreau să vorbesc cu nimeni despre asta, pentru s-ar putea să fie adevărat. Mai bine să nu ştiu.

Elefantul meu de pluş, Ambrose, a prins viaţă astă-noapte.

De fiecare dată când mă duc acasă mi-e frică să nu se certe.

Cu drag,

Hannah

Rup scrisoarea imediat şi o îndes în pupitrul meu. Nu pot să-i spun lui Ashley nimic din toate aceste lucruri, pentru că atunci o să-i fie frică de mine, aşa cum îmi este şi mie frică de mine, deci scot o foaie curată şi scriu scrisoarea adevărată.

Dragă Ashley,

Îmi pare foarte bine că ţi-a plăcut lista de cuvinte. Acum nu am timp să-ţi scriu alta, dar îţi promit pentru data viitoare. Nu m-am gândit prea mult la Halloween. O să fii o Madonna minunată. Sper că o să te distrezi

bine la petrecere şi că toţi îţi vor admira costumul.

Întâlnirea cu tine va fi cel mai frumos dar din toamna asta. Sunt sigură. Dintre toţi prietenii prin corespondenţă din lume, tu eşti de-a dreptul magnifică. Sunt sigură că ştii ce înseamnă acest cuvânt, dar, pentru orice eventualitate, asta înseamnă că eşti cea mai bună care a existat vreodată.

P.S. Voi aveţi la gimnaziu o revistă şcolară?

Cu drag,

Hannah

Însemnările consilierei: vineri, 9 octombrie

Numele: Hannah Geller

Clasa: a V-a

Motivul vizitei: urmare a unui incident din sala de clasă, legat de un bilet insultător. Aceasta este prima vizită a elevei la birou în doi ani. Vizita precedentă s-a datorat

unei reacţii emoţionale neprovocate şi unor comentarii îngrijorătoare legate de viaţa de familie.

Comportament: Eleva a menţinut o atitudine distantă pe tot parcursul vizitei. A ţinut braţele lipite de corp, ca şi când ar fi dorit să stea concentrată. Eleva a avut o reacţie slabă faţă de incident, în ciuda firii ei emotive. Nu părea să fi acceptat cu plăcere vizita la biroul meu. Această atitudine este de înţeles, dacă ţinem seama de implicarea părinţilor ca urmare a vizitei precedente.

Vizita: Eleva nu a fost deschisă pentru a discuta situaţia din clasă. Părea convinsă că biletul nu reprezenta o problemă reală. După discuţia despre bilet, consiliera a abordat subiectul vieţii de acasă. Eleva nu a oferit nicio informaţie.

Următoarea acţiune: Eleva a fost rugată să recitească povestea recomandată la sesiunea precedentă, intitulată Pierdut în Casa râsului. Povestea depăşeşte cu mult nivelul clasei a V-a, dar eleva are un vocabular dezvoltat şi talent la povestire. Titlul i-a fost recomandat în încercarea de a dezvălui asemănările dintre elevă şi personajul principal foarte perspicace, pentru ca eleva să înţeleagă mai bine şi să-şi aprecieze firea intuitivă. În şedinţa precedentă nu a făcut dezvăluiri complete. Sperăm ca o nouă lectură să aibă acest efect.

Fragmente din Pierdut în Casa râsului, citite de Hannah

Când te rătăceşti, lucrul cel mai înţelept este să stai pe loc până eşti găsit. Mai mult chiar, s-ar putea să-ţi găseşti şi singur drumul, deşi cu o oarecare întârziere.

Festivalul Toamnei

În fiecare an, la începutul lui octombrie, Şcoala Elementară Brookview organizează Festivalul Toamnei. Pe terenul viran de lângă şcoală apar chioşcuri cu popcorn, terenuri pentru aruncat inele pe beţe şi căpiţe mari de fân pentru căţărat. Cerul este de culoarea lavandei şi stelele îşi ocupă locurile în timp ce stau la coadă la bilete împreună cu Courtney, Ryan şi cu părinţii noştri.

— Copii, tocmai am descoperit ceva, ne spune Ryan mie şi lui Courtney.

Are la gât un baston verde strălucitor, ca un colier.

— Ce? întrebăm noi.

— Ăsta-i ultimul nostru Festival al Toamnei.

— Ai dreptate. Anul viitor o să mergem la o petrecere de toamnă cu dans sau altceva de felul ăsta. Courtney e încântată. Are pe cap un băţ roz strălucitor, ca o coroană fluorescentă, ce îi conferă pielii ei albe şi palide o nuanţă trandafirie.

— Ei! face Ryan, în timp ce Courtney dansează pe loc.

Mă fâţâi şi eu cu propriul băţ înfăşurat pe încheietura mâinii ca o cătuşă. Ryan se uită la mine ca şi când ar şti la ce mă gândesc. Nu m-ar mira dacă, într-o zi, mi-ar mărturisi că poate să-mi citească gândurile, ca pe o poveste, mai ales atunci când sunt preocupată de gimnaziu.

— E rândul nostru.

Mama ne strigă din faţă.

Alerg departe de mişcările de dans ale lui Courtney şi de ochii atotştiutori ai lui Ryan.

— Douăzeci de bilete, vă rog, spune tata, iar eu mă strecor între el şi mama.

Doamna Thyme, profesoara mea dintr-a treia, este în gheretă, îmbrăcată în clovn, cu un nas rotund, roşu, şi o perucă stufoasă. Este o tradiţie ca profesorii care organizează Festivalul Toamnei să poate costume. Obrajii mi se încing, deşi aerul este răcoros.

— Bună, Hannah, cum e în clasa a cincea? întreabă doamna Thyme.

Trage douăzeci de bilete dintr-o rolă mare albastră şi se uită la faţa mea roşie. Ochii ei îmi amintesc de cei ai lui Ryan. Ştiu prea multe.

— E bine, răspund şi iau biletele din mâna ei întinsă.

Tata mă ţine de umăr şi mă conduce mai departe de gheretă. Familia Grant urmează la ghişeu.

— Ai văzut cum s-a uitat la noi? o întreabă tata pe mama pe un ton aspru.

— Haide, Michael, n-a fost nimic, răspunde mama în şoaptă.

— N-am de gând să mă las judecat, la un carnaval, de un clovn.

Familia Grant termină treaba la ghişeu şi se apropie de noi. Mama îşi lipeşte un zâmbet pe faţă. Are părul strâns tare la spate astăzi, dar e nevoie de o cantitate mare de spumă pentru ca să-l facă să stea aşa. Zâmbeşte şi tata, cu mâinile afundate adânc în buzunare. Simt nevoia să fac şi eu la fel.

Nu pot să nu mă gândesc că arătăm ca o mână de clovni cu zâmbete pictate pe mutre.

După ce ne luăm cu toţii biletele, mama lui Ryan bagă mâna în poşetă şi ne dă câte un băţ nou strălucitor mie, lui Ryan şi lui Courtney.

— Astea sunt ultimele. Aveţi grijă ce faceţi cu ele.

Doamna Grant are părul negru, lung, împletit în cozi, cu mărgele la capăt. Când merge, se lovesc una de alta. Îmi sugerează nişte clopoţei legănaţi de vânt, frumoşi, blânzi şi plini de sunete fericite.

Ţinem în mână beţele albastre strălucitoare. Nu cred că trebuie să-ţi pui dorinţe pentru beţele strălucitoare, dar înainte de a-l aprinde pe al meu mă gândesc o clipă ce dorinţă mi-aş pune, dacă aş putea. În cazul în care aceasta ar fi o poveste, în beţele strălucitoare ar trăi duhuri. S-ar numi Duhul Strălucitor şi ar fi de aceeaşi culoare ca tubul din care iese. Când îi rupi casa în două, duhul iese afară şi

îţi cere să-ţi pui o dorinţă. Nu trei, una. Eu i-aş cere duhului meu albastru ca toate zâmbetele familiei mele să fie reale pentru totdeauna de acum înainte. Ryan şi Courtney îşi îndoaie beţele, şi culorile explodează în tuburi. Fac şi eu la fel, şi privesc cum se aprinde lichidul albastru, dar nu este eliberat niciun duh. Pentru că aceasta nu este o poveste.

— În cinci minute începe cursa în trei picioare părinţi şi copii.

Anunţul vine prin megafon de la domnul director Jenkins. Poartă costum de scafandru. Parţial e un costum, dar parţial e şi ceva practic, deoarece îşi petrece mare parte din Festivalul Toamnei ca ţintă în rezervorul pentru scufundări[2].

Doamna Grant îl trage pe Ryan la piept.

— Facem şi noi asta, puiule? Cine mai vine?

Mă uit la tata, iar acesta îşi scoate o mână din buzunar ca să facă gestul cu degetul mare în sus. Domnul Gilmore nu pare chiar aşa de încântat, dar totuşi încuviinţează din cap spre Courtney. Probabil că nu doreşte să se murdărească pe pantaloni. Mergem spre linia de start, şi mă simt ca un băţ strălucitor când e lună plină. Noaptea debordează de aerul toamnei. Orice toamnă îţi dă sentimentul unui nou început.

Tata şi cu mine ne legăm picioarele cu o sfoară şi aşteptăm să înceapă întrecerea. Trec cinci minute, dar nimeni nu dă startul. Zăresc motivul întârzierii la câţiva metri de noi.

---

[2] Instalaţie folosită în parcuri de distracţii, alcătuită dintr-un rezervor de apă acoperit cu o platformă mobilă pe care stă o persoană. Aceasta se scufundă în apă când este nimerită o ţintă în care trag spectatorii. (n.tr.)

Doamna Bloom este acolo, îmbrăcată ca naşa din poveste. Ţine o bucată de sfoară în faţa lui Kimmy Dobson.

— Nu, e în ordine. Nu vreau, spune Kimmy.

— Eşti sigură? Te-ai aliniat la start. Aş fi încântată să alerg împreună cu tine.

— Nu ştiam că e pentru părinţi.

— Bunica ta nu e cu tine?

— V-am spus că o să vină. Mă duc s-o caut chiar acum.

Kimmy o părăseşte pe doamna Bloom şi lasă frânghia acolo.

Amintirea biletului de simpatie pentru Kimmy, rupt în bucăţele şi îngropat în pământ, îmi revine în minte. Mă lipesc ceva mai mult de tata. Cred că indiferent cât de puternice ar părea sunetele triste, niciodată nu pot răni atât de tare ca o ilustrată plină de „îmi pare rău că ţi-ai pierdut partenerul pentru cursa în trei picioare”.

Doamna Bloom se uită la domnul director Jenkins, şi acesta ridică megafonul.

— Pe locuri... fiţi gata... start! anunţă el.

Tata şi cu mine pornim.

— Stâng, drept, stâng, drept, comandă tata.

Alte echipe se încurcă şi se împiedică unul de altul. Una dintre ele este cea alcătuită din Courtney şi domnul Gilmore.

— Pete de iarbă, mormăie ei într-un glas.

Mie îmi vine să râd, dar mă concentrez pe linia de sosire. Tata şi cu mine ţinem ritmul. Stâng, drept, stâng, drept. Ryan şi doamna Grant sunt în faţa noastră. Cosiţele doamnei Grant flutură în spatele ei ca nişte aripi, şi Ryan, ei bine, Ryan este foarte rapid. Cei doi trec linia de sosire cu cinci secunde bune înaintea noastră.

— Bravo, muncă de echipă, îmi spune tata, gâfâind puţin.

Ne dezlegăm, şi domnul director Jenkins anunţă câştigătorii: Ryan şi mama acestuia. Ei primesc drept premiu trei bilete pe care le pot folosi oriunde la festival. Eu mă aleg cu un bilet, pentru că am sosit pe locul al doilea, dar sunt fericită că am terminat cursa împreună cu tata. Am putea trece prin toţi anii luând pur şi simplu lucrurile aşa cum vin. Stâng, drept, stâng, drept.

Iau biletul de la domnul director şi o văd pe Kimmy singură, undeva mai încolo, lângă ieşire. Şi mai văd încă ceva alături de ea. O pancartă mare galbenă care nu mai fusese niciodată până atunci la Festival. Casa râsului.

Prietenii şi părinţii mei se regrupează. Courtney şi domnul Gilmore îşi scutură murdăria de pe haine. Ryan şi doamna Grant tropăie pe loc, ca şi când cursa i-ar fi umplut de energie. Tata şi cu mine stăm liniştiţi şi privim în jur. E destul de nostim cât de mult semănăm cu părinţii noştri.

— Haideţi să profităm de biletele astea, spune Ryan.

Separă cele trei bilete luate ca premiu şi ne dă câte unul mie şi lui Courtney.

— Unde mergem?

— Pe aici, răspund, şi arăt spre Casa râsului din colţul îndepărtat.

Le spunem părinţilor că ne vedem peste o oră. Părinţii se duc şi se aşază la o masă de picnic împreună cu alţi părinţi care au făcut, probabil, aceeaşi înţelegere cu copiii lor.

— Aici nu poţi să te dai în nimic, spune Ryan când trecem prin sectorul restaurantelor.

Aerul miroase a zahăr vanilat, dar nu mă opresc să-l inspir. Ochii îmi sunt aţintiţi pe reclama mare, galbenă.

— De fapt, nu te dai în nimic. Cel puţin aşa cred, le explic.

— Atunci ce este aici?

Mă opresc în faţa Casei râsului. Faţada arată ca un zid negru în formă de castel. Turnurile se înalţă spre cer, şi, la intrare, un balaur aruncă flăcări făcute din panglici.

— Este o casă a distracţiilor, spun, deşi seamănă mai mult cu o casă bântuită de stafii.

Încep să mă întreb dacă vreau într-adevăr să intru. Dacă mă rătăcesc, ca Ambrose?

— O-o! Joanie Lawson este la coadă. Să sperăm că n-o să se sperie prea tare, căci altfel va fi foarte multă mizerie de curăţat, zice Courtney, destul de tare ca alţi copii să chicotească pe înfundate în pumn.

Joanie nu se întoarce şi nici nu ripostează, dar ştiu că a auzit. Bagă biletul în mâna supraveghetorului (profesorul

nostru de gimnastică, domnul West, costumat în vârcolac) şi aleargă în Casa râsului.

— Ce ţi-a venit, Court? A fost al naibii de urât, spune Ryan.

— Hai, lasă-mă! Aşa merg lucrurile! Dacă nu este tachinat altcineva, ai putea fi tu. Uite ce i s-a întâmplat lui Hannah cu biletul ăla!

— E un mod încâlcit de a gândi. Nu trebuie să înjoseşti pe cineva ca să te simţi tu mai bine.

Ryan clatină din cap.

Sunt prietenă cu Courtney de suficient timp ca să-mi dau seama că nu a fost întotdeauna aşa. Ştie şi Ryan lucrul acesta. Cred că, dacă nu s-ar fi râs atât de mult de ea după incidentul cu Romeo şi Julieta, nu ar fi aşa de bătăioasă acum. Cred că, după tot ce s-a întâmplat, i-au crescut nişte oase speciale de hărţuire undeva deasupra cutiei toracice, ca să-i protejeze inima.

Dar am jurat că nu voi mai vorbi niciodată despre Romeo şi Julieta, aşa că am să tac.

Aşteptăm să ne vină rândul şi îi dăm biletele domnului West.

— Bine aţi venit în Casa râââsuluuui! urlă el ca un vârcolac la intrarea în casă. Ceea ce nu mă ajută să scap de senzaţia că este o casă bântuită. Petrecere frumoasă!

Prietenii mei şi cu mine trecem pe lângă balaurul care scuipă flăcări şi intrăm în casă. Prima încăpere este luminată de lămpi cu lumânări false în interior. De-a lungul

pereţilor stau aliniaţi cavaleri în armuri. Uşa de lemn se închide în urma noastră şi se face mai întuneric.

— Nu prea îmi place chestia asta, spune Courtney.

— Hai să mergem mai departe, propune Ryan.

— Numai că trebuie să găsim drumul potrivit, adaug.

Cu cât înaintăm mai mult în Casa râsului, cu atât este mai puţină lumină. Sunt câteva becuri pe jos, exact atât cât să vedem că ne mişcăm picioarele, însă nu suficient ca să ne dăm seama unde suntem. Bastoanele strălucitoare pe care le avem se transformă, din accesorii, în busole şi ne călăuzesc pe întuneric.

— Ce este încăperea asta? Aici, în faţă? întreabă Ryan.

Îi conduc pe toţi înainte spre o deschizătură de la capătul holului. Trecem dincolo de uşă şi ne trezim într-o încăpere plină de oglinzi. Din tavan, o lampă cu lumină ceţoasă, cenuşie, aruncă umbre pe oglinzi.

Courtney începe să râdă.

— Băieţi, uitaţi-vă în oglinzi! Arătăm ca naiba!

Mă opresc în faţa uneia. Arăt ca un morman de brioşe. În alta sunt lungă şi deşirată precum o girafă. În ultima sunt o mie de Hannah care se uită la mine, toate distorsionate.

Ryan începe la rândul lui să râdă. Curând şi el, şi Courtney se ţin de burtă de atâta râs, dar eu nu pot decât să mă uit la oglinzi şi să mă întreb care dintre aceste Hannah este cea adevărată.

Îmi amintesc o replică din Pierdut în Casa râsului: „Pentru cine este amuzantă Casa râsului?”

Nu pentru Ambrose.

Următorul grup intră în camera cu oglinzi, şi încăperea devine prea aglomerată, aşa că Ryan, Courtney şi cu mine plecăm, în timp ce râsetele lor încă mai ricoşează din pereţi.

Soarele a apus de tot când ieşim din Casa râsului.

— A fost o idee bună, Hannah. Ne-am amuzat pe cinste, spune Ryan, şi Courtney dă din cap aprobator.

— Aşa este, spun şi eu.

Poate contează că e adevărat sau nu, dacă aşa îmi doresc să simt.

Dăm celelalte bilete pe covrigei săraţi, pe Roata Mare şi pe un joc unde găseşti un ac într-un car cu fân, dar peste tot unde mă uit nu văd decât balauri şi oglinzi tulburi.

Uneori, în poveşti, sfârşitul este lăsat la latitudinea cititorului. Pierdut în Casa râsului te lasă să-ţi pui întrebarea dacă Ambrose, până la urmă, a găsit sau nu ieşirea. După ce am fost eu însămi în casă, mă întreb dacă a găsit-o cineva vreodată.

Ciudăţenia

M-am întors în camera mea după Festivalul Toamnei. Scot Pierdut în Casa Râsului din dosarul în care trăieşte. Nu-mi aranjez biblioteca după numele autorului sau după culoarea copertei. Grupez cărţile după teme. Ţin povestea lui Ambrose în secţiunea de Maturizare, cu toate titlurile lui Judy Blume. Cărţile sunt vechi, şi nu folosesc cuvinte mari, dar mă învaţă despre băieţi şi despre corpul meu. Nu sunt sigură dacă Pierdut în Casa râsului se încadrează în această secţiune, dar nu am alta pentru „Poveşti care ştiu că sunt poveşti”.

Pierdut în Casa râsului nu este o carte. E o colecţie de pagini fotocopiate şi capsate, special alese de domnişoara Meghan pentru mine. Mă instalez în pat. Ambrose mă aşteaptă pe pernă. Trag aer în piept şi dau drumul magiei, îngrijorată că Ambrose nu va mai vorbi cu mine, că totul nu a fost decât în mintea mea.

Ambrose scoate un sunet ca un căscat de elefant.

— Noapte bună, Ambrose, spun eu cu inima plină de uşurare.

— Noapte bună? răspunde Ambrose.

— Nu eram sigură ce să spun. Acum e noapte. Luna e pe cer.

— Luna este întotdeauna pe cer.

Ambrose vorbeşte ca în Pierdut în Casa râsului, în propoziţii care sună puţin ca o poezie. Acum vă gândiţi probabil că este o poveste, pentru că elefantul meu de pluş vorbeşte cu mine, iar aşa ceva pare imposibil. Dar vă asigur că vorbeşte de-adevăratelea.

— Mai spune-mi o dată, Ambrose. De ce nu te-ai trezit niciodată până acum? îl întreb.

— N-ai avut nevoie de mine.

Strâng din buze şi îmi încrucişez braţele la piept.

— Asta nu e adevărat. Întotdeauna am avut nevoie de tine.

— Îmi pare rău. Acum sunt aici.

Îl ridic pe Ambrose în picioare şi ţin paginile deschise în faţa noastră. Încep să-i citesc cu voce tare. Când ajung pe la jumătate, plâng pe pielea cenuşie a lui Ambrose.

Dacă aceasta ar fi o poveste, un muzician ar sta pe un taburet într-un colţ al camerei mele, cântând la o chitară acustică. Şi-ar apropia faţa de microfon şi ar spune: „Melodia asta e pentru tine, Hannah". Şi, când ar începe versurile, inima mea ar simţi că plesneşte, pentru că ar fi absolut perfecte, scrise exact pentru mine.

Aşa mă face să mă simt Pierdut în Casa râsului.

Povesteşte Ambrose

— Faptul că nimeni nu poate alege cine să fie este insuportabil", citeşte Hannah din paginile poveştii pe care o are în faţă. Lacrimile lui Hannah sunt ca nişte picături de ploaie. Ştiu cum sunt picăturile de ploaie, pentru că, odată, m-a uitat afară, în timpul unei furtuni de vară.

— Ce s-a întâmplat? întreb, deşi ştiu deja. Aşa cum ştiu totul despre Hannah.

— Fie am simţit cu toţii ceea ce simte Ambrose, caz în care totul se înţelege de la sine, fie nicio persoană normală nu simte aşa ceva, caz în care Ambrose este un ciudat.

Hannah vorbeşte despre mine. Vorbeşte despre Ambrose din poveste, cel care s-a pierdut în propriile gânduri. Văd că şi Hannah face acum acelaşi lucru.

— Hannah?

— Sunt o ciudată, Ambrose. Nu sunt normală. Nu vreau să fiu aşa. Vorbele se rostogolesc din gura ei.

Soluţia este simplă, dar îmi dau seama că nu e dispusă să asculte. Însă încerc oricum.

— Nu mai ţine în tine tot ce simţi, îi spun.

— Dar nu ştiu ce altceva să fac.

Hannah aruncă paginile pe jos şi se întoarce pe o parte, cu genunchii strânşi la piept. Vreau să-i netezesc părul negru şi să-i şterg umezeala de pe ochii albaştri, dar nu aşa merg lucrurile.

— O să găseşti o soluţie.

— Nu mă părăsi, spune ea.

— N-aş putea, nici dacă aş vrea.

Mă apucă de braţul de pluş şi închide ochii. Mă uit la ea în timp ce adoarme. Nu trăiesc decât datorită lui Hannah. Nu trăiesc decât datorită miracolului pe care îl are în ea. Nici nu ştie de ce este în stare.

Bănuţii de un penny

Duminica mă duc la cumpărături cu mama, şi Courtney merge cu mine. Locuieşte într-o casă mare de pe vârful dealului. Iarba este verde şi proaspătă, deşi suntem în luna octombrie şi frunzele ude ar fi trebuit să transforme curtea în noroi. Am senzaţia că, la Courtney, e încă vară.

Courtney se năpusteşte în jos pe scările din faţă, şi doamna Gilmore priveşte prin plasa de sârmă de la uşă. Îi face semn cu mâna mamei, care îi răspunde. Mama mea este la fel de frumoasă ca doamna Gilmore, dar arată mult mai obosită. Uneori mă întreb de câte ore de somn ar avea nevoie ca să nu mai fie atât de obosită, şi ceva îmi spune că nu există răspuns.

— Bună ziua, doamnă Geller, spune Courtney politicoasă când urcă în maşină.

Mama îi zâmbeşte în oglinda retrovizoare şi dă înapoi, pe aleea şerpuitoare a familiei Gilmore.

— Câţi bani ai? o întreb pe şoaptă pe Courtney.

— Zece dolari, şopteşte ea şi scoate bancnota din poşeta mare, roz.

Courtney trebuie să cheltuiască banii pe căni cu fructe, pe batoane vegetariene sau pe iaurt cu fructe desenate pe capac, dar noi avem alte planuri.

— Ce tot şuşotiţi acolo? întreabă mama.

— Nimic, spun eu, iar Courntey îşi închide gura cu o cheie invizibilă.

Uneori aş vrea să nu fie aşa de uşor să minţi.

* * *

Când ajungem la Shop Rite, mama ne dă voie să mergem singure. Aşteptăm să dispară pe alee, apoi o luăm dintr-un capăt în altul al magazinului. O aud pe Courtney cum râde în spatele meu şi văd standul de lângă brutărie, unde miroase a gogoşi proaspete. Toate simţurile îmi sunt pline de o stare de fericire. Nu există spaţiu unde să mă poată atinge lucrurile rele.

Ne oprim în faţa băncii, şi Courtney scoate bancnota de zece dolari. Ne privim în ochi şi ne ţinem de mâini. Braţele noastre formează o buclă care nu se termină niciodată.

— Gata? întreabă Courtney.

— Gata, spun.

Doamna de la ghişeul băncii vede că ne apropiem. Chipul ei ne spune că orice am cere, răspunsul este nu. Dar suntem în misiune. Courtney pune banii pe tejghea şi stăm una lângă alta, umăr în umăr.

— Aş dori douăzeci de fişicuri de monede de un penny în schimbul ăstora, vă rog frumos, spune Courtney cu vocea ei dulce ca mierea, de adult piţigăiat.

— Unde sunt părinţii voştri? întreabă doamna.

— Suntem destul de mari ca să facem această tranzacţie fără ei, doamnă, dar vă mulţumim pentru grijă, spun eu.

Pe doamna de la bancă nu o amuză. Dacă aceasta ar fi o poveste, Doamna de la Bancă ar deveni un robot şi ar arunca raze laser din ochi. Ne-ar alunga pe culoarul dintre rafturi, iar noi am încerca s-o fentăm până îi mor bateriile.

— Dar pentru ce vă trebuie atâţia penny?

— Colecţionăm monede, spune Courtney.

În cele din urmă, privirea rece de pe faţa Doamnei Robot de la Bancă se transformă într-o rază de soare.

— Eu colecţionez timbre, spune doamna, care ia bancnota noastră de zece dolari şi se duce în camera din spate. Revine apoi cu fişicurile noastre într-o pungă de plastic.

— Mulţumesc, spunem într-un glas şi luăm fişicurile.

Doamna ne zâmbeşte. Sper ca într-o zi să găsească un timbru rar în galaxia ei de roboţi, ca să-şi completeze colecţia.

* * *

Adevărul este că nu colecţionăm monede. Noi aruncăm monede pe furiş. Courtney bagă mâna în punga de plastic şi

îmi întinde un fişic. Rup hârtia şi zăresc strălucirea cuprului, ca un bilet de aur în batonul de ciocolată Wonka. Mintea mi se învârte precum un titirez şi, înainte s-o pot opri, mă trezesc că mă gândesc la Violet Beauregarde şi la cât de speriată trebuie să fi fost atunci când se gândea că va exploda. Mă gândesc la Mike Teavee[3], care s-a micşorat atât de mult, încât aproape nu a mai existat deloc. Şi mă gândesc cum a fost ratată ziua lor la fabrica de ciocolată, pentru că erau cine erau. „Este numai o poveste, doar o poveste. Ăsta e rolul personajelor. Ne învaţă o lecţie."

— Hei, e cineva aici?

Vocea lui Courtney îmi opreşte mintea să dea paginile mai departe. Bate cu încheietura degetelor în tâmpla mea.

— Sunt aici. Hai să-i dăm drumul, spun şi scot un penny din fişic.

Regulile aruncării cu banul sunt simple. Întotdeauna el trebuie să cadă cu faţa în sus. Şi nimeni nu are voie să vadă ce ai făcut, căci atunci banul îşi pierde norocul. Eu şi Courtney ne strecurăm pe culoare, căutând locurile potrivite. Raionul cu cereale e pustiu. Ne facem semn din cap una alteia şi lăsăm monedele cu faţa în sus pe gresie. Două sunt acum pe jos. Nu punem tot fişicul, dar te simţi bine când te gândeşti că ai o şansă la o mie să faci pe cineva fericit.

— Du-te la produse congelate, eu mă duc la fructe, spune Courtney, şi ne despărţim.

---

[3] Personaj din cartea pentru copii Charlie şi fabrica de ciocolată de Roald Dahl (la fel ca Violet Beauregarde, Willy Wonka). (n.red.)

Nu-mi place că ne despărţim, pentru că am sentimentul că o incomodez. Că o pierd. Ca şi când ea se îneacă în prietenia noastră şi are nevoie să iasă la suprafaţă ca să ia aer.

Mă întreb dacă mă plăcea mai mult când aveam amândouă cinci ani şi nu ştiam încă atât de multe cuvinte, şi pielea mea nu avea lanţuri muntoase de coşuri roşii. Strâng fişicul de penny şi merg pe culoarul cu produse congelate, amintindu-mi că în această misiune secretă suntem numai noi două, Courtney şi cu mine. Asta înseamnă că, până şi atunci când ne despărţim, suntem tot împreună. Scot o altă monedă şi o inspectez, trecându-mi degetul peste marginea ei.

— Unde să te pun? întreb distrată.

— Nu mă lăsa aici! strigă moneda.

Era s-o scap din mână, dar am ţinut-o bine. Dacă ar fi căzut cu faţa în jos, cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla!

Mă uit în jur. O femeie cu tocuri înalte se uită la îngheţată, iar un bătrân pe scuter îşi umple coşul cu fasole congelată. Sunt sigură că nu mă privesc, aşa că îmi apropii moneda de chip.

— Cum de vorbeşti cu mine? întreb.

— Hei, tu! strigă moneda.

Aş vrea să tacă, dar se pare că nimeni altcineva nu o bagă în seamă, nici pe ea, nici magia care iese din inima mea, ca o stea căzătoare.

Ştiu ce credeţi. Acum şi moneda prinde viaţă? În mod clar e vorba despre o poveste. Dar moneda vorbeşte cu mine de-

adevăratelea! Şi chiar cu voce tare, pentru că încearcă să se facă mai mare decât este. Mai mare decât un cent.

— Te-am adus la viaţă, aşa cum am făcut cu Ambrose?

— Da! Eu sunt Penny!

— Mă bucur să te cunosc, Penny! Pot să te întreb ceva? Ambrose mă lasă să-i pun întrebări.

— Da.

— Courtney chiar vrea să fie prietenă cu mine? o întreb.

— Mi-e frig! spune Penny.

Oftez. Magia mea poate însufleţi obiectele, dar se pare că nu le poate face să sară de la un subiect la altul, ca protagonistul distrat dintr-o poveste.

— Foarte bine, am să te las în altă parte.

— Verifică culoarul şapte! geme Penny.

— Eşti ciudată, îi spun, dar zâmbesc, pentru că îmi pare bine să o cunosc.

O duc pe culoarul şapte. În timp ce mergem, cântă un cântec Oompa Loompa[4].

— De unde îl ştii pe Willy Wonka, Penny?

— Am văzut filmul!

---

[4] Grup fictiv de muncitori din Charlie şi fabrica de ciocolată. (n.tr.)

Izbucnesc în râs când mi-o imaginez pe Penny cu o cutie supradimensionată de popcorn, ocupând un loc întreg într-un cinematograf. O parte din mine doreşte s-o ţină pe Penny în buzunar, dar nu aceasta este menirea ei. A fost făcută ca să fie găsită de cineva. Nu e nimeni pe culoar, aşa că mă aplec şi îi dau drumul lui Penny.

— La revedere şi noroc, îi spun.

— Ce faci aici? se răsteşte o voce în spatele meu.

Ştiu imediat că nu este Penny. Mă ridic şi mă întorc. Kimmy Dobson stă acolo, într-o bluză verde în carouri. Pielea ei unsuroasă străluceşte în lumina magazinului. Se uită la mine ca şi când tocmai aş fi bătut-o din nou la concursul de ortografie. Kimmy poate să fie superdotată la inventat cuvinte, dar nu a câştigat niciodată un concurs de ortografie, iar motivul sunt eu.

Concursul de anul trecut a avut loc după ce a murit mama lui Kimmy. Îmi amintesc că, atunci când s-a terminat, ea s-a strecurat în spatele meu şi a şoptit:

— Pun pariu că n-ai pierdut niciodată nimic în viaţa ta.

I-am simţit respiraţia ca pe un foc năprasnic în ureche. Nu ştiam dacă vorbeşte despre concursuri de ortografie sau despre părinţi, dar am simţit acele cuvinte arzătoare pe piele încă mult timp după ce se îndepărtase.

— Nu fac nimic, am spus şi m-am întors cu spatele.

Kimmy m-a apucat de umeri şi m-a tras înapoi.

— Am văzut monedele din mâna ta. Chiar le arunci pe jos? Sunt oameni care au nevoie de bani, să ştii.

— Sunt monede cu noroc, spun eu, dar sună prost.

Mă întreb dacă nu cumva am făcut o greşeală, eu şi Courtney.

Mă uit la Penny, singură şi părăsită pe jos, secătuită de orice noroc, deoarece Kimmy m-a văzut când am aruncat-o.

— Monedele de un penny sunt bani, Han-nah, nu amulete aducătoare de noroc. Nu e de mirare că nu te place nimeni, se răsteşte Kimmy.

Cuvintele ei sunt la fel de grele ca monedele din mâna mea.

— De unde ştii ce scria în bilet?

— Despre ce vorbeşti? Dă banii încoace!

Întind restul de bani, pentru că nu ştiu ce altceva să fac. Vedeţi, acum ştiţi că nu este o poveste, pentru că, dacă era aşa, aş fi fost suficient de puternică să mă împotrivesc intimidării. Sau suficient de vitează încât să-i spun că nu trebuie să fie aşa de rea, chiar dacă şi-a pierdut mama.

— Nu-i da! intervine Courtney.

Vine din spatele meu şi pune mâna peste mâna mea.

— Bineînţeles, micuţa bogătaşă aruncă şi ea monede. Aveţi acasă o ladă de gunoi specială pentru monede? întreabă Kimmy.

— Parcarea pentru rulote unde locuieşti are o regulă ce interzice folosirea săpunului? ripostează Courtney.

Kimmy face un pas înainte şi se apropie de noi. Este mai înaltă decât Courtney, dar prietena mea cea mai bună nu se clinteşte din loc.

— Dă-le încoace, spune Kimmy.

— Foarte bine.

Courtney ia un penny din fişic şi îl aruncă spre Kimmy. Moneda o loveşte în umăr şi cade pe jos. Înainte ca ea să poată reacţiona, Courtney aruncă încă unul şi încă unul. Se întoarce apoi spre mine.

— Haide, Hannah, ajută-mă, spune Courtney.

Nu vreau s-o ajut, dar Kimmy mi-a lăsat în piept o gaură în formă de monedă. Iau un penny şi îl arunc.

— Auuu! strigă Penny, nimerind-o pe Kimmy în frunte.

— O să vă pară rău, spune Kimmy, întorcându-ne spatele, şi pleacă.

— Bravo, echipă! Courtney şi cu mine batem palma.

Ar trebui să mă simt mai bine, dar mă simt lipicioasă.

„Persoana care a scris biletul s-a simţit mai bine după ce l-a aruncat pe jos? Dacă scriu şi eu un bilet de răspuns, devin la rândul meu o hărţuitoare? De unde ştie Kimmy ce scria în bilet?”

— Poate că n-a fost o idee prea bună, spun.

— Vrei să zici că ea poate să fie nesuferită cu toată lumea, dar nimeni nu are voie să fie nesuferit cu ea?

— Păi...

— E numai gura şi mirosul de ea, Hannah. Am învins-o.

Dacă aceasta ar fi o poveste, un aparat cu raze X ar arăta acum că oasele antihărţuială ale lui Courtney sunt mai rezistente decât toate celelalte. Doctorul ar diagnostica-o cu boala „Romeo şi Julieta" şi ar scrie pe o foaie din carnetul cu certificate medicale că toţi cei din jurul ei trebuie să aştepte până când amintirea acelei zile nu o va mai hăitui. Indiferent cât de greu va fi.

Văd că mama ne face semn de la capătul raionului. Căruciorul ei este plin cu apa minerală preferată a lui tati şi cu cerealele mele favorite de ovăz cu scorţişoară. Mă gândesc că mama nu are preferinţe. În cărucior nu este nimic special pentru ea.

— Gata de plecare, fetelor? întreabă mama.

Courtney îşi îndeasă fişicurile cu monede în poşeta roz. Le păstrăm pentru data viitoare.

Când mă întorc să mai arunc o privire spre Penny pentru ultima oară, văd că a dispărut. Probabil a luat-o cineva.

— La revedere, Penny, şoptesc spre culoarul pustiu.

O vedem din nou pe Kimmy, când ieşim pe uşa automată. Stă singură pe o bancă în faţa magazinului, cu o carte de ortografie în mână.

Poate că lui Violet Beauregarde i-a fost greu la şcoală. Poate că tatăl lui Mike Teavee nu era niciodată acasă. Vedem numai ceea ce vor oamenii să vedem. Nu se poate pune bază pe relatările noastre.

* * *

În drum spre casă, telefonul mamei începe să sune în maşină. Apasă pe un buton de pe tabloul de bord şi spune:

— Alo!

— Unde sunteţi?

Vocea răsunătoare a tatălui meu umple maşina. Mama se grăbeşte să scoată telefonul de pe difuzor şi îl duce la ureche, deşi este ilegal. Strâng centura şi mintea mi se umple de permutări a ceea ce se va întâmpla când vom ajunge acasă. Cuvântul este folosit, de regulă, în matematică, dar poate fi folosit şi pentru problemele tatălui meu.

— Ce s-a întâmplat? întreabă mama încet la telefon. Un moment mai târziu, spune: Alo?

Probabil că tata nu a mai răspuns. Mama închide telefonul.

— O să te ducem acasă, Courtney, da? spune mama.

— Dar trebuia să rămână la masă, intervin eu.

— Nu acum.

Mama trage de centură ca şi când ar strânge-o.

— Foarte bine, doamnă Geller, răspunde Courtney.

Courtney se uită la mine de la celălalt capăt al banchetei, dar eu nu-mi întorc privirea de la fereastră nici măcar atunci când coboară din maşină. Ultimele raze ale soarelui dispar în spatele portocalilor când pornim spre casă. Mama uită să dea din nou drumul la radio, aşa că în maşină este prea multă linişte, un sunet de zi tristă fără niciun fel de sunete. Cocul i s-a desfăcut. Intră pe alee, şi mă rog să-l găsim pe tata în balansoarul lui cu o coca-cola, privind la meciul în care Packer câştigă cu un avans de o sută de puncte.

— la sacoşele, spune mama şi se repede în casă.

Mă duc la portbagaj şi îmi umplu braţele cu pungi de plastic, apoi o urmez.

— Nu găseşti nimic în casa asta. Este aşa o dezordine, strigă tata când deschid uşa.

Pun uşurel sacoşele pe masă şi arunc o privire în salon. Pe jos este o cutie de televizor cu ecran mare şi diverse piese răspândite peste tot. Tata stă în genunchi cu o lanternă în mână. Are faţa roşie ca o cutie de coca-cola.

— Ce cauţi? întreabă mama.

— Totul! Cheia fixă, bateriile...

Mă duc înapoi la maşină să mai aduc din cumpărături. Culeg frânturi de ceartă de fiecare dată când intru şi ies. Înăuntru şi afară...

— Lipseşti de ore întregi!

— Am fost la cumpărături, spune mama.

— Sunt bolnav că nu pot să fac nimic.

— Nu e vina mea.

Nu mai sunt pungi. Aranjez cumpărăturile şi încerc să găsesc o poveste în cutiile de spaghete sau de pizza congelată, dar nu-mi vine nimic în minte. Mă duc la bufetul mic din bucătărie şi deschid încet sertarul cu mărunţişuri. Pachetul de baterii iese de sub folia de timbre poştale şi de sub câteva creioane. Scot nişte baterii din pachet.

— Poftim, tati, îi ofer eu, şi le întind.

Poate că, dacă îi dau ce caută, cearta care se profilează nu va mai avea loc, ca un nor care decide să nu se mai scuture de ploaie şi lasă lumina soarelui să răzbată din nou. Bubuitul inimii îmi răsună în urechi şi bateriile tremură în mâna mea. Tata nu mă ascultă. Continuă să bombăne în spatele televizorului. Acesta se clatină, şi se clatină, şi, înainte să-l poată opri cineva, cade pe pardoseala dură. Zgomotul pe care îl scoate este puternic şi prelung. Tata înjură şi îl ridică din nou în picioare. O singură crăpătură străbate ecranul de la un colţ la altul, ca o falie, locul în care Pământul se rupe în două, asemenea unei inimi sfărâmate.

Aş vrea să fi fost o poveste. Atunci aş fi putut să rescriu unele lucruri, ca să se termine aşa cum vreau, şi să şterg toate părţile urâte.

Fug sus. Uşa mea nu poate acoperi urletele. Îmi bag capul sub cuvertură. Pieptul mi se afundă mai adânc şi mai adânc, ca o barcă cu pânze care ia apă, şi aş da orice, orice, orice ca s-o opresc.

Din paginile fotocopiate pentru Hannah – Pierdut în Casa râsului

Într-o Casă a râsului perfectă ai putea să mergi pe o singură cale; ar fi imposibil să te rătăceşti.

Ştampile cu date

Elevii celor două clase a V-a se întâlnesc la bibliotecă pentru concursul preliminar de ortografie.

— Monumental. M-o-n-u-m-e-n-t-a-l, îi spun bibliotecarei, doamna Raymond, moderatoarea noastră.

— Felicitări, Hannah! Vei fi ultima noastră finalistă.

Cele două clase a V-a aplaudă. Kimmy, altă finalistă, îşi încrucişează braţele la piept ca şi când s-ar apăra împotriva altor monede zburătoare.

Reuşesc să schiţez un zâmbet slab în cinstea victoriei, dar ziua de ieri ocupă încă prea mult spaţiu în mintea mea. Este greu să simt covorul gros din bibliotecă sub picioare sau mirosul de cărţi din aer, când cearta din seara trecută este ca un cântec care se repetă la nesfârşit. O privesc şi acum ca pe un film pe un ecran de televizor crăpat.

„Poate c-a venit momentul”, a urlat tata.

„Sunt absolut de acord”, a răspuns mama.

Scutur din cap, ca să alung amintirile. Courtney şi Ryan sunt în faţa mea şi mă privesc.

— Surpriză, ai câştigat concursul de ortografie, spune Courtney.

— Era cât pe-aci să mă încurc la „artificial”.

— Dar nu te-ai încurcat.

Ryan scoate din buzunarul de la spate un şnur cu un inel desfăcut de la o cutie de apă minerală la capăt şi mi-o aşază la gât.

— Medalia ta.

— Ryan, trebuia să găseşti un inel auriu.

Courtney îşi pune mâinile în şolduri.

— E-n ordine. Îmi place.

Strâng atât de tare presupusa medalie, că îmi rămâne în palmă o urmă în formă de opt.

— A fost totul în ordine aseară? întreabă Courtney.

Simt cum medalia mă frige în palmă.

— Ce vrei să spui?

— Ştii, cu părinţii tăi. Mama ta nu m-a lăsat să vin la voi.

Ryan se uită la mine. Sper că secretele nu se văd pe faţa mea ca nişte coşuri umflate.

— Vă spun mai târziu. Avem numai cinci minute ca să găsim cărţile.

Mă întorc cu spatele la prietenii mei şi pornesc spre secţiunea de beletristică. Îmi plimb mâna peste cotoarele laminate ale cărţilor şi mă prefac că nu văd cum şoptesc între ei Courtney şi Ryan, după plecarea mea. Apropierea cărţilor îmi linişteşte mintea timp de o secundă. Scot o carte din raft şi o deschid la ultima pagină.

Partea pe care o prefer eu la o carte de la bibliotecă este cartonaşul cu ştampila datei, care îţi spune când trebuie înapoiată. Unii bibliotecari nu îl mai folosesc, dar bibliotecara noastră îl mai are. Îmi place cum se adună una peste alta ştampilele, fiecare cu cerneală de altă culoare. Îmi place sentimentul că, indiferent în ce an suntem sau ce se schimbă, cartea va fi întotdeauna aceeaşi. Lumea va merge înainte atât timp cât această poveste există.

— Timpul a expirat, anunţă doamna Bloom.

Închid cartea şi o duc repede pe masă. Doamna Raymond aplică pe spate ştampila cu cerneală albastră: 6 noiembrie.

Strâng cartea la piept şi trag în plămâni o cantitate mare de aer de bibliotecă, apoi ne aliniem la uşă.

Kimmy o împinge la o parte pe Courtney, ca să stea în spatele meu. Miroase a pământ ud.

— Am s-o termin când ajungem în finală, îmi şopteşte Kimmy în ureche.

„Poate a sosit momentul."

Închid ochii şi strâng pleoapele până când vocile din trecut şi cele din prezent încetează să se mai izbească unele de altele ca într-un accident de maşină pe care nu-l pot înţelege.

* * *

Mai târziu, colegii din clasa mea îşi iau gustarea de pe rafturi. Raftul meu este lângă al lui Courtney, Geller întotdeauna lângă Gilmore. Văd cum se apleacă şi ia ceva de lângă rucsacul ei. O bucată de hârtie albă mototolită. Înainte să apuc să rostesc un cuvânt, desface biletul. Ochii ei urmăresc ce scrie pe hârtie, apoi se îndreaptă spre faţa mea.

— Hannah?

— Ce s-a întâmplat?

Îmi întinde hârtia cu o privire care spune că ar fi preferat s-o cheme Zoo, ca să se afle la câţiva kilometri de raftul meu. Nu ştiu ce este mai rău, felul în care mă priveşte sau biletul.

De ce ar fi cineva prieten cu Hannah?

Povesteşte Ambrose

— *Ambrose? întreabă Hannah.*

— Hannah, răspund.

Hannah lasă să-i scape un oftat greu. Ştiu, tot se mai gândeşte că am să plec dintr-o clipă într-alta.

Se uită la cuvertura de pe pat. Pielea ei este albă ca o fantomă de hârtie. Părul negru îi ascunde faţa ca un scut de catifea.

— Astăzi a apărut alt bilet.

Hannah mă trage la piept, de unde pot să-i văd ochii.

— Ce se va întâmpla?

Hannah face o pauză înainte să răspundă.

— Simt cum mă rănesc biletele, Ambrose. Ştiu că vreau să înceteze. Dar e ciudat să cred că ar putea să ajute?

— Cum ar putea să ajute? mă mir eu.

— Oamenii încep să mă vadă.

— Oamenii te văd deja, Hannah. O mulţime de oameni.

Hannah mă pune din nou jos, pe pat, şi se aşază la biroul ei. Mă uit la ea cum priveşte pe fereastra înceţoşată. Mi-e greu s-o observ pe Hannah cum îşi deapănă amintirile până când

acestea se transformă într-un film de groază. Nici chiar eu nu pot să-l întrerup.

Am auzit şi eu certurile. Vocile se strecoară în camera lui Hannah ca un hoţ în miezul nopţii. Am văzut cum stă Hannah cu urechea aţintită la uşă şi aşteaptă să treacă. Am văzut cum aleargă să-şi ascundă capul sub pernă. Certurile sapă găuri în mintea ei, eu ştiu asta, dar Hannah nu vrea să spună nimănui cum să le umple la loc.

Prima dată când m-a dus jos cu ea, apăsarea din acea încăpere aproape că m-a strivit.

Tenişi

În ziua următoare, doamna Bloom scrie o notă şi ne spune să o dăm părinţilor noştri. Aceştia sunt invitaţi la şedinţa pe care o avem mâine cu domnişoara Meghan, în legătură cu biletele. Împăturesc nota, şi marginea îmi atinge degetul. Apare o tăietură care se înroşeşte. Poate că tăieturile făcute de hârtie dor la fel de mult ca atunci când eşti călcat de un microbuz. Durerea este durere. Înainte de pauză avem timp să citim noile scrisori de la prietenii prin corespondenţă şi să le răspundem. Inima mea se transformă într-un plic supraîndesat când ţin în mână scrisoarea de la Ashley, plină de emoţie pe dinăuntru, dar calmă şi stăpânită pe dinafară. Rup plicul şi citesc.

Dragă Hannah,

Îmi plac întrebările tale întâmplătoare. Mă fac să mă simt cumva utilă, ha, ha! Nu avem revistă la gimnaziu. Nu sunt sigură că ar citi-o cineva, dacă ar exista. Fiecare este într-un fel în lumea lui. Probabil că am putea să scriem cu toţii câte o revistă pentru noi înşine, plină de ştiri, şi de bârfe, şi de rubrici cu sfaturi. A mea s-ar numi Raportul Ashley. Tu cum ai numi-o pe a ta?

Ne vedem peste câteva săptămâni.

Cu drag, Ashley

În mintea mea, Ashley devine reporter de ziar cu un creion după ureche, cu pete de cerneală pe degete şi cu cel mai frumos zâmbet din lume. Iau o foaie de hârtie curată şi scriu altă scrisoare.

Dragă Ashley,

Nu ar trebui să-ţi spun asta, dar arunc monede cu faţa în sus prin tot oraşul. Adică în acele părţi ale oraşului unde pot să ajung. Dacă ai să te uiţi vreodată în jos şi ai să găseşti o monedă norocoasă, să ştii că s-ar putea s-o fi pus chiar eu acolo. Îmi place gândul ăsta. E ca şi când ne-am fi cunoscut deja într-un fel. Şi mai am altă întrebare pentru tine. Sper că şi aceasta te va face să te simţi utilă. Care este scopul unui penny, după părerea ta? Este acela de a fi ceva magic sau ceva practic? Mă întreb dacă, în

cazul în care găseşti un penny cu faţa în sus, îl păstrezi ca să-ţi aducă noroc sau îl cheltuieşti ca să cumperi ceva de 1,01 $.

Poate că ai să-mi poţi răspunde la această întrebare, când am să-ţi fac o vizită la şcoală. Probabil că e o întrebare stupidă, dar îmi place să cred că vei înţelege.

P.S. Revista meu s-ar numi Timpul Poveştilor.

Cu drag, Hannah

După ce punem cu toţii scrisorile în plicuri, doamna Bloom ne dă voie să ieşim afară. Mă duc la leagăne, acolo unde ne întâlnim de regulă eu, Courtney şi Ryan, dar Courtney nu vine după mine. Se duce şi stă pe deal cu Rebecca, cea care poartă coroane de flori şi are 46 de rujuri de buze. Este ca şi când cuvintele din bilet chiar ar fi făcut-o să se întrebe dacă e cazul să fie prietenă cu mine.

Aerul de octombrie seamănă astăzi mai mult cu aerul de decembrie, dar cu aerul de decembrie de după sărbători, când lumea pare puţin dezumflată. Când luminile de pe case strălucesc mai puţin decât înainte. Mă simt uşurată când clasa lui Ryan se năpusteşte afară pe uşă şi acesta vine direct la leagăne.

— Unde e Courtney?

Arăt spre deal. Courtney îi împleteşte părul Rebeccăi. Ryan se aşază alături de mine pe leagăn şi începe să împingă din picioare. Văd că pantofii lui sport sunt rupţi.

— Aşadar, a mai apărut un bilet, spune Ryan. Este o constatare, nu o întrebare.

— Mda.

Dau cu piciorul în bucăţelele de lemn de pe jos.

— Şi ce scria?

Încep să mă dau în leagăn cu el. Înţeleg cuvintele, dar nu pricep cum leagănele care încep să se mişte împreună înainte şi înapoi se desincronizează la un moment dat. Fizica lucrurilor mă derutează.

— „De ce ar fi cineva prieten cu Hannah?”

Ryan îşi târăşte picioarele pe covoraşul de cauciuc ca să încetinească. Apucă lanţul leagănului meu, şi mă opresc.

— O să aflu cine a scris biletul şi o să-i înşir o mie de motive pentru care sunt prieten cu tine.

— Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza mea, Ry.

Continuă să ţină strâns leagănul meu şi îşi coboară ochii căprui în pământ. Parcă se adună furtuna în ei.

— Părinţii mei şi-au pierdut locurile de muncă înainte să înceapă şcoala, spune Ryan.

Clipesc spre el, neştiind ce să spun.

— Îmi pare rău. N-am ştiut.

— Mi-a fost greu să spun cuiva. Chiar şi ţie, sau lui Courtney. Dar trebuie să fim alături unul de altul. Dacă eşti necăjită din cauza acelor bilete, trebuie să vorbeşti despre ele.

Ryan zâmbeşte. Pielea lui are o nuanţă care îmi aminteşte de toamnă, un cafeniu strălucitor. Mă întreb de ce observă oamenii întotdeauna diferenţa dintre pielea lui Ryan şi a mea, când el mă face mereu să mă simt mai bine în pielea mea. Cu toate coşurile.

— Mâine o să-ţi reparăm încălţările. Mai am câteva role de bandă izolatoare, îi spun.

— Ai din aia cu nituri luminoase?

— Îhî.

— Grozav.

Vreau să-i povestesc lui Ryan despre ceartă, despre Ambrose şi despre Penny, despre modul în care mintea mea nu se mai opreşte, dar este mai uşor să depozitezi cuvintele ca pe nişte rezerve pentru cazuri de urgenţă decât să deschizi gura şi să le foloseşti.

— Te superi dacă mă dau în leagăn singură un timp? îl întreb.

Ryan încuviinţează din cap şi fuge apoi cu tenişii lui rupţi să joace kickball cu alţi băieţi. Îmi împing picioarele în pământ şi încep să mă dau în leagăn. Înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Îmi las capul pe spate şi stau cu faţa spre cerul

albastru. Dacă ştie careva cine a scris biletele, acela e cerul. El vede totul.

— Cine le-a scris? întreb în şoaptă.

Găsesc vocea cerului în briză, uşoară şi eterică. Strigă de fiecare dată când mă legăn.

— Ei (înainte). Au scris (înapoi).

Mă uit în jur. Toată clasa a cincea este pe terenul de joacă. O mulţime de posibili „ei”.

— Nu poţi să-mi dai un indiciu?

— Sunt (înainte). Pe (înapoi). Acel (înainte)...

Cerul este întrerupt de zbârnâitul unui fluier. Recreaţia s-a terminat.

Pe acel deal? Pe acea bară? Pe soare?

— Mi-ai fost de mare ajutor, cerule, spun eu şi mă duc să mă aşez în rând cu cei din clasa mea.

Roller coaster

Părinţii mă duc cu maşina la şcoală în ziua când avem şedinţa legată de bilete. Tata este la volan şi ţine mâna pe genunchiul mamei. Mama stă tăcută lângă el. Nu s-au mai certat atât de des de când le-am dat înştiinţarea de la doamna Bloom.

— Ce are de gând să le spună consiliera elevilor?

— Nu ştiu.

— Nu pari prea îngrijorată, Hannah. Unul dintre colegii tăi te hărţuieşte.

Nu vreau să fiu îngrijorată din cauza biletelor, aşa că mă gândesc la un fragment din Pierdut în Casa râsului, care m-a speriat. Ambrose povesteşte noaptea că un roller coaster a zburat o dată de pe şine pe trotuar. Asemenea lucruri nu trebuie să se întâmple, dar se întâmplă.

Gândul acesta îmi aminteşte de vara trecută, când părinţii lui Courtney ne-au dus la parcul de distracţii. Cam pe atunci îmi apăruseră coşurile rozalii pe faţă. Courtney şi cu mine eram la fântâna de apă minerală şi ne umpleam paharele cu băutură pe gratis.

— Apa minerală cu gust de coca-cola provoacă apariţia coşurilor, a spus Courtney.

Am vărsat la chiuvetă paharul şi l-am reumplut cu apă minerală cu gust de lămâie, limpede şi plină de bule.

Courtney voia să se dea în roller coaster. Eu mergeam în urma ei cu capul lăsat în jos din cauza soarelui, pentru că transpiraţia provoacă apariţia coşurilor. Ne-am aşezat la coadă la roller coaster. Pe gardul alb era un afiş. Femeile însărcinate nu pot să se plimbe cu roller coaster, nici persoanele cu probleme de inimă. Iar eu m-am gândit: cine nu are probleme cu inima?

— Ar trebui să-i spui mamei tale să-ţi cumpere fond de ten, a spus Courtney.

— De ce? am întrebat.

— Cea mai bună modalitate de a-ţi rezolva problema este s-o acoperi.

Nu mă simţeam destul de mare ca să am această problemă pe faţă şi nici să mă dau în roller coaster-ul care mergea cu capul în jos. Când am ajuns în faţă, un angajat cu un baston de măsurat în mână mergea pe liniile albe trasate pe platformă. Întindea băţul, dădea din cap şi trecea mai departe.

Îmi venea să zic: „Vezi? Nici nu sunt destul de înaltă ca să mă dau în roller coaster”.

După ce s-a terminat plimbarea, am coborât din trenuleţ, m-am dus la baie şi am vomitat în tăcere. Am avut coşmaruri timp de o săptămână, şi se făcea că eram în roller coaster-ul din Pierdut în Casa râsului şi zburam printre stele în neant.

Mă întreb dacă acesta este genul de amintiri pe care domnişoara Meghan voia să le estompeze în mintea mea, atunci când mi-a spus să recitesc povestea lui Ambrose. Îmi duc o mână la obrazul umflat şi sper că atunci când o să mă vadă din nou n-o să mă întrebe despre fragmentul cu roller coaster-ul.

— Sunt îngrijorată, tati, am spus.

Îmi zâmbeşte încurajator prin oglinda retrovizoare. Stresul provoacă apariţia coşurilor.

Angajamentul

Eu şi colegii mei de clasă stăm în semicerc pe covor, iar părinţii, pe scaune în spatele nostru. Domnişoara Meghan e aşezată pe obişnuitul ei scaun, în faţa noastră. A încercat să-şi domesticească părul şi să-l lege într-o coadă de cal, dar buclele ţâşnesc în toate direcţiile.

— Cine a fost hărţuit vreodată? întreabă domnişoara Meghan.

Aproape toţi copiii din clasă ridică mâna puţin. Eu uit s-o ridic. Tata mă îmboldeşte, şi o ridic repede.

— Şi cum v-aţi simţit?

— Speriată, se repede Rebecca.

— Tristă, spune Courtney.

Mama lui Courtney îşi trece degetele prin părul ei.

— Îmi venea să ripostez, spune Kimmy şi se uită la mine.

În spatele ei, pe scaunul de plastic nu şade niciun părinte.

— Speriată, tristă, furioasă. Toate aceste emoţii iau naştere atunci când o persoană este scoasă în evidenţă. Iar când apar aceste sentimente, poate fi foarte greu să le facem să dispară. Ca atunci când scăpăm un pahar pe pardoseală. Este greu să mai adunăm bucăţelele şi să le potrivim exact la loc, nu-i aşa?

Toata clasa încuviinţează din cap.

— Are cineva întrebări?

— O să fie cineva pedepsit din cauza biletelor? întreabă Kimmy.

Toată lumea se uită la domnişoara Meghan, ca şi când s-ar fi întrebat acelaşi lucru. Gura domnişoarei Meghan schiţează o jumătate de zâmbet ce aduce a dezamăgire.

— Nu ne-am întâlnit astăzi ca să vorbim despre pedepse. Sunt aici ca să vă cer să încetaţi cu hărţuirea în clasa voastră. Acum sunteţi în clasa a V-a. Asta înseamnă că trebuie să le daţi exemplu elevilor mai mici de la Şcoala Brookview. Aţi ajuns aproape la gimnaziu. Niciunul dintre voi nu trebuie să sufere din cauza hărţuirii.

Privirea domnişoarei Meghan scrutează semicercul nostru. Îmi întorc privirea când ajunge la mine, apoi îmi amintesc că, dacă fac asta înseamnă că am ceva de ascuns. Ridic din nou capul, dar între timp a trecut mai departe.

— Astăzi vom semna un angajament solemn.

Bagă mâna în sacoşa pe care a adus-o cu ea. La exterior, pe una din feţe sunt pictate vaci. Domnişoara Meghan scoate un teanc de ilustraţii şi un sul de hârtie.

— „Ne luăm angajamentul să ne tratăm cu respect unul pe altul, să folosim cuvinte frumoase când vorbim unul cu altul. Ne luăm angajamentul să punem capăt hărţuirii atunci când o vedem. Ne vom folosi toate cunoştinţele, curajul şi puterea pentru ca şcoala noastră să devină un loc sigur şi plăcut pentru toată lumea”, citeşte domnişoara Meghan de pe hârtie.

O pune pe jos în faţa noastră.

— Veţi semna acest angajament cu degetul muiat în vopsea. Veniţi să vă alegeţi culorile.

Colegii mei se înghesuie să apuce sticla de vopsea şi pensula.

— Asta e tot? Pictură cu degetul? şopteşte tata din spatele meu.

— Domnule? intervine domnişoara Meghan.

— Fiica mea este ţinta hărţuirii.

— O să aflăm ce s-a întâmplat. Hannah, vrei să spui ceva?

Toţi se opresc din pictat şi se uită la mine.

Tata îmi pune o mână pe umăr. Obrajii îmi ard ca şi când i-aş fi scos din prăjitorul de pâine.

— Parcă aş fi într-o poveste, le spun.

Kimmy izbucneşte în râs şi nu se potoleşte decât atunci când doamna Bloom îi aruncă o privire de la pupitrul ei.

— Ai dreptate. Astfel de lucruri par puţin ireale, spune domnişoara Meghan.

Iau o sticlă cu vopsea mov, aşa că înţelege că am terminat de vorbit.

După ce semnăm cu toţii angajamentul, doamna Bloom le dă drumul părinţilor. Aceştia se ridică de pe scaunele lor prea mici. Tata mă strânge de umăr şi îmi şopteşte că ne

vedem acasă. Mama mă îmbrăţişează şi îmi urează o zi bună, după care îl urmează.

Angajamentul nostru este atârnat pe peretele din fundul clasei. Am încercat să nu mă gândesc la persoana care fusese în spatele creionului, dar acum, când urmele tuturor mâinilor noastre se află pe o bucată de hârtie, este greu să nu realizez că una dintre aceste mâini a scris biletele.

Însemnările consilierei: joi, 15 octombrie

Numele: Ryan Grant

Clasa: a V-a

Motivul vizitei: elevul a venit din proprie iniţiativă să discute despre o prietenă.

Comportamentul: Elevul a zâmbit pe tot parcursul vizitei, chiar şi atunci când şi-a expus gândurile despre prietena lui. Începe vizita printr-o conversaţie uzuală cu consilierul. Elevul este o adevărată încântare.

Vizita: Urmează transcrierea.

Consiliera: Ai venit să discutăm despre Hannah?Elevul: Sunt îngrijorat din cauza ei. Din cauza biletelor.

Consiliera: Ce anume te îngrijorează cel mai mult?

Elevul: Păi, faptul că nu vorbeşte despre asta. Nu vrea să vorbească despre nimic. Niciodată. Spune întruna că n-are nimic.

Consiliera: Ce crezi că o împiedică să vorbească?

Elevul: Nu ştiu. Suntem prieteni încă de la grădiniţă, dar tot nu are încredere în mine.

Consiliera: Poate că nu este vorba de încredere. Există un obstacol pe care Hannah trebuie să-l treacă singură.

Elevul: Dar eu sunt prietenul ei. Vreau să o ajut.Consiliera: Sunt sigură că o ajuţi mai mult decât îţi dai seama.

Elevul: Atunci nu pot să fac nimic?

Consiliera: Fii mereu alături de ea.

Următoarea acţiune: Să-l facem pe acest elev preşedintele Statelor Unite.

Suspecţii

Dacă aceasta ar fi o poveste, toţi elevii din clasa mea ar fi nişte suspecţi aliniaţi în spatele unui perete de sticlă. Ar aştepta să fie identificaţi drept făptaşii din spatele biletelor. Nimeni nu va fi exclus, nici măcar doamna Bloom. Ei nu ar putea să vadă dincolo de peretele de sticlă, aşa că nu m-ar vedea pe mine cu poliţiştii, şi cu avocaţii, şi cu directorul şcolii, încercând să stabilim cine e vinovatul.

Stau în banca mea şi iau cercetarea în propriile mâini. Toţi ceilalţi rezolvă probleme la matematică, iar eu încep să culeg indicii. Rebecca se duce în fundul clasei să-şi ascută creionul.

Motive pentru care ar putea fi Rebecca Snow:

Biletul a fost găsit lângă ascuţitoare. Îşi ascute creionul cel puţin de zece ori pe zi, deoarece notează absolut totul în mod exagerat.

Rebecca se întoarce la locul ei şi începe să scrie din nou, folosind fiecare centimetru pătrat al foii de hârtie. Nu ar irosi niciodată un spaţiu valoros rupând colţuri din caiet. Rândurile de pe hârtia mea se umplu cu însemnări de detectiv.

Motive pentru care ar putea fi Theo Baywood:

În clasa a IV-a mi-a spus că îi place de mine, iar eu am fugit.

Motive pentru care ar putea fi Joanie Lawson:

Nu am oprit-o pe Courtney atunci când aceasta a tachinat-o pentru că a făcut pipi pe ea în timpul unui film de groază.

Ar putea fi Courtney, pentru că a vorbit foarte puţin cu mine din ziua cu biletul în care se punea întrebarea de ce ar vrea cineva să fie prieten cu mine.

Închid caietul. Este prea trist să mă gândesc la motivele pentru care cineva nu mă place. Poate că am făcut anumite

lucruri pe care nu ar fi trebuit să le fac, dar speram ca oamenii să vadă dincolo de greşelile mele.

Viaţa mea devine o oglindă unidirecţională de poliţie. Indiferent cât de intens privesc în oglindă ca să văd ce este dincolo de ea, totul rămâne în întuneric. Nu văd decât reflectarea propriei imagini în umbră.

Mese-omizi

Mesele de la bufet arată ca nişte omizi multicolore, lungi şi segmentate. Segmentele separă un grup de prieteni de altul. Dacă aceasta ar fi o poveste, mesele s-ar transforma în fluturi când oamenii le desfigurează cu cuvinte urâte şi le pătează cu sos de pizza. Toate avariile s-ar transforma în modele frumoase pe aripile lor şi, într-o zi, ar zbura afară pe ieşirea de urgenţă a bufetului. Şi am rămâne toţi cu gura căscată şi nu am avea la ce să şedem. Courtney, Ryan şi cu mine stăm întotdeauna la capătul omizii albastre (vreau să spun al mesei), din fundul bufetului, în faţa scenei. În lunea de după ce am semnat angajamentul în faţa domnişoarei Meghan, Courtney intră în bufet împreună cu Rebecca şi cu prietenii acesteia. Toţi au părul blond şi pielea albă. Se îndreaptă spre omida verde (adică masa) din mijlocul încăperii.

— Court! strigă Ryan din colţul nostru.

Courtney dă ochii peste cap. Le spune ceva prietenilor ei blonzi şi vine spre noi.

— Azi stau cu Rebecca. Poţi să vii şi tu, dacă vrei, Ryan, zice.

Ryan se uită de la mine la ea şi înapoi.

— De ce nu poate să vină şi Hannah? întreabă Ryan.

— Nu e loc, spune Courtney.

Mă răsucesc în scaun ca să mă uit la ea.

— Nu mai suntem prietene? întreb.

Courtney ridică braţele în sus. Aproape că simt un fel de déjà vu, căci în mintea mea Courtney a încetat de mai multe ori să fie prietenă cu mine.

— Nu mai dramatiza lucrurile aşa! Vii, Ryan?

Ryan înclină capul spre mine, apoi înfige furculiţa în chiftea.

— Stau bine aici, spune şi o bagă în gură.

Courtney se îndepărtează, şi îmi simt inima ciuruită, ca o frunză mâncată de omizi. Nu am crezut niciodată că paşii ei vor fi sunetul unei zile triste.

Pierdut în Casa râsului – din paginile fotocopiate pentru Hannah

În încăperea cu oglinzi strâmbe nu te poţi vedea mergând mereu, deoarece, oricum ai sta, te împiedici de cap.

Lucrurile se schimbă

Trece o săptămână. Nu vine nimeni să spună cine a scris biletele. Doamna Bloom ne împarte scrisorile de la prietenii prin corespondenţă. Mă simt mai bine când ţin plicul în mână.

Dragă Hannah,

Eşti bine, fată? În ultima vreme mi s-a părut că eşti puţin abătută. Îmi dau seama că nu este cel mai bun lucru să întrebi pe cineva cum se simte, printr-o scrisoare. Lucrurile se pot schimba foarte mult într-o singură zi.

Ca să-ţi răspund la întrebare, probabil că mi-ar plăcea şi mie chestia cu bănuţul tău magic. Nu mă dau în vânt după granita. Ţine-te bine, fată! Ne vedem curând.

Îmbrăţişări, Ashley

Ashley se transformă din nou în mintea mea. Acum arată ca o şcoliriţă din anii 1970, din cărţile noastre de istorie sau din vechiul album de fotografii al mamei. Are părul de culoarea nisipului, ochelari cu ramă de sârmă şi uniformă de elev. Îşi duce cărţile sub braţ. În camera ei are o lampă de lavă şi un poster foarte la modă, cu un pisoiaş atârnat de o creangă, spunând „Mai stai pe aici”.

Dragă Ashley,

Fireşte că sunt bine, mai ales că şi ţie îţi plac bănuţii magici. Am să adaug şi asta pe lista motivelor pentru care eşti prietena mea preferată prin corespondenţă.

Cu drag, Hannah

Nodul uman

La ora de gimnastică, cu câteva zile înainte de Halloween, domnul West ne-a împărţit pe grupe şi ne-a spus să facem un cerc. Eu sunt în grupă cu Courtney, Kimmy, Rebecca şi trei băieţi. Domnul West spune să încrucişăm braţele şi să ne ţinem de mână cu ceilalţi copii din cercul nostru. Întind mâna spre Courtney, dar ea îşi schimbă locul şi o apucă de mână pe Rebecca. În cele din urmă eu mă ţin de mâna alunecoasă a unui băiat, şi cu cealaltă o apuc pe Kimmy. Aceasta strânge mai tare decât trebuie şi îmi vine să ţip. Braţele noastre încrucişate formează un nod uman.

— Acesta este jocul Păianjenului de Halloween. Încercaţi să vă eliberaţi fără să daţi drumul mâinii colegului vostru, spune domnul West şi suflă în fluier.

Ține aproape tot timpul fluierul în gură. Suflă în el indiferent ce jucăm. Cred că ar sufla în el chiar dacă am fi vorba despre jocul tăcerii.

Grupul meu începe să se zvârcolească fără niciun plan. Băieţii ne dau peste mâini şi ne încurcă şi mai rău.

— Băieţi, mă doare, spune Rebecca.

— Încetează cu văicăreala! se răsteşte Kimmy.

Tac şi mă uit la nodul de mâini. Arată ca o problemă nerezolvată. Încep să intru în panică. Mă întreb dacă nu cumva o să rămân blocată aşa pentru totdeauna. Mă întreb dacă o să fiu vreodată în stare să lămuresc încurcătura asta cu biletele, dacă prietena mea, Courtney, o să mai vorbească cu mine acum, când lucrurile s-au complicat atât de rău. Îmi simt plămânii plini de apă şi nu pot să respir. Dau drumul mâinilor care mă ţin încleştată în nodul uman şi păşesc înapoi, ieşind din cerc.

— Nu ai voie să faci asta, Hannah, spune Rebecca.

Courtney îmi aruncă o privire fioroasă.

— Scuze, spun.

— Biletele alea aveau dreptate, murmură Kimmy gâfâind.

Ăsta era. Răspunsul. Cum să repar lucrurile.

Dacă ar fi fost o poveste, această parte s-ar fi numit momentul de cotitură. Momentul în care este dezvăluită o informaţie nouă şi toate piesele îşi găsesc locul, ca un puzzle pe jumătate terminat.

— Îmi cer scuze, repet.

Alerg la domnul West şi îl întreb dacă pot să mă duc la domnişoara Meghan. Îmi spune între două fluierături că pot.

Uşa domnişoarei Meghan este deschisă. Părul ei rebel parcă se răzvrăteşte şi mai tare când mă vede.

— Hannah, te rog, intră! spune domnişoara Meghan.

Intru, dar nu mă aşez pe scaun.

— Ştiu cine a făcut-o. Ştiu cine a scris biletele, spun.

Domnişoara Megan încearcă să mă facă să stau jos, dar nu vreau. Vreau să termin odată cu asta. Vreau să mă eliberez din nod.

— Cine le-a scris?

— Kimmy. Kimmy Dobson le-a scris.

Însemnările consilierei: marţi, 27 octombrie

Numele: Hannah Geller

Clasa: a V-a

Motivul vizitei: Eleva a venit la birou să spună cine scrisese biletele de ameninţare.

Comportamentul: Eleva a părut uşurată când a numit o colegă de clasă ca posibilă autoare. A fost profund convinsă că informaţia este adevărată. A venit fără nicio ezitare la birou ca să continuăm discuţia.

Vizita: Urmează transcrierea.

Consiliera: Hannah, de ce crezi că a fost Kimmy?

Eleva: Tot ce fac o scoate din sărite.

Consiliera: Te-ai gândit că ar putea fi alte lucruri care s-o tulbure pe Kimmy?

Eleva: O învinge în fiecare an la concursul de ortografie şi crede că arunc banii.

Consiliera: Arunci bani?

Eleva: Eu nu văd lucrurile aşa.

Consiliera: Diferenţele de opinie nu duc neapărat la astfel de acţiuni.

Eleva: La ora de gimnastică a spus că, după părerea ei, biletele acelea spuneau adevărul.

Consiliera: Am s-o aduc aici şi o să stăm de vorbă. O să lămurim chestiunea, îţi promit.

Eleva: Vreau să se termine odată. Mulţumesc, domnişoară Meghan.

Consiliera: Ai recitit Pierdut în Casa râsului? Avem puţin timp să vorbim despre ea.

Eleva: Eu, ăă, încă nu am avut timp. O s-o citesc.

Consiliera: Foarte bine, Hannah. Atunci mai vorbim curând.

Acţiunea următoare: Să discut cu Kimmy Dobson despre problema elevei. Să mă întâlnesc din nou cu eleva.

Pentru că nu există un termen clinic mai bun, încerc să rezolv această enigmă.

Romeo şi Julieta

Vreau să-i reamintesc lui Courtney de ce suntem prietene. Nu numai pentru că pe mine mă cheamă Geller şi pe ea Gilmore, sau pentru că amândouă preferăm batoanele de morcovi în locul minitorturilor. Acestea sunt numai coincidenţe, numai nişte floricele în grădina prieteniei noastre. E uşor să le calci în picioare şi să le dai uitării. Suntem prietene din cauza chestiei cu Romeo şi Julieta. Suntem prietene pentru că eu sunt singura care nu am râs atunci când lui Courtney i s-a întâmplat cel mai rău lucru care i se putea întâmpla.

A fost anul trecut, când de-abia trecusem într-a IV-a. Era primăvară şi aerul era cald, iar soarele încălzea atât de plăcut terenul de joacă, încât toţi ne gândeam la anul viitor, când vom fi în clasa a V-a. Ne simţeam mai maturi. Tot atunci doamna Gayle, profesoara de muzică, afişase lista distribuţiei pentru piesa şcolară. Toţii copiii dintr-a IV-a şi dintr-a V-a trebuiau să participe, astfel că foarte mulţi dintre noi (inclusiv eu) primiseră roluri de orăşeni sau de copaci. Dar nu şi Courtney. Ea era Julieta, scrisă cu font mov ţipător.

Şi-a citit numele şi a sărit în sus cam un metru, cu picioarele şi braţele îndoite într-o parte.

— Eu sunt Julieta, cânta Courtney.

— Eu sunt copacul nr. 6, am spus.

— Ai văzut cine este Romeo al meu?

Am citit lista din nou.

— John Block.

— Cel mai drăguţ băiat dintr-a V-a. Şi o să se îndrăgostească de mine.

Courtney se răsucea atât de tare, că fusta i se umflase ca un titirez.

— E numai o piesă de teatru, i-am amintit.

— Deocamdată.

Şi-a sărutat mâna şi a depus sărutarea pe lista cu distribuţia în locul unde scria Romeo – John Block. Scrâşnetul hârtiei de sub palma ei mi-a zgâriat urechile ca sunetul unei zile triste şi nu ştiam de ce.

* * *

La prima repetiţie, doamna Gayle ne-a citit toată piesa.

— Fiecare are cel puţin o replică, a spus profesoara. Aşa că fiţi atenţi când citim.

Problema este că limba lui Shakespeare e dificilă. Toate cuvintele au sens când le iei separat, dar se încâlcesc îngrozitor când le pui laolaltă. Pierdut în Casa râsului este cam tot aşa.

Stăteam la marginea scenei cu ceilalţi copaci, iar Courtney era la capătul celălalt, cu actorii principali. John Block era lângă ea, cu un tricou pe care avea desenat un urs. Am încercat să-l văd aşa cum îl vedea Courtney, dar nu am observat nimic remarcabil. Nimic care să justifice aceste „Oh! Romeo! Romeo!” care nu se mai sfârşeau.

Eram cam pe la jumătatea piesei când am ajuns la o scenă în care Romeo se caţără în balcon ca să se întâlnească cu Julieta în timp ce o numeşte „soare” şi îi vorbeşte despre ferestre sparte. Am citit replicile şi am văzut mica indicaţie de regie de dedesubt: Romeo o sărută pe Julieta.

— Pe obraz, spune doamna Gayle.

Obrajii lui Courtney se fac roz ca vata de zahăr, iar ai lui John nu mai au nicio culoare. Fetele chicotesc şi băieţii îşi dau ghionturi.

Am simţit imediat cum mi se usucă gura şi îmi creşte primul coş chiar în colţul gurii.

— Hannah?

Ridic privirea spre doamna Gayle, care arată spre scenariu.

— Replica ta, spune profesoara.

Imediat după ce un băiat dintr-a V-a a sărutat-o pe obraz pe cea mai bună prietenă a mea, copacul nr. 6 trebuia să spună: „Aşa a fost să fie”.

Am rostit replica folosindu-mi cea mai bună voce de copac nr. 6, şi apoi tot timpul cât a mai durat lectura mi-am

imaginat cum ursul de pe tricoul lui John prinde viaţă şi o înghite pe Courtney cu totul.

* * *

— Nu înţeleg de ce doamna Gayle nu ne dă voie să repetăm şi cu sărutul, a spus Courtney la masă câteva săptămâni mai târziu.

Ryan a lăsat capul în jos spre masă, iar eu am izbucnit în râs. Abia mai răbda să stea la aceeaşi masă cu noi. Courtney nu mai vorbea decât despre Romeo şi Julieta. De fapt, mai mult despre Romeo.

— Ți-a spus, Court. Copiii de nouă ani nu trebuie să exerseze sărutul la nesfârşit. Nici chiar pe obraz.

— Dar aici nu sunt un copil de nouă ani, sunt Julieta, şi voi muri pentru iubirea mea adevărată.

Dacă aceasta ar fi o poveste, m-aş duce înapoi în timp şi aş fura manuscrisul piesei Romeo şi Julieta de la Shakespeare. Într-o cămăruţă întunecoasă, având numai o lanternă şi o pană de scris, aş schimba sfârşitul Julietei. Julieta ar decide, nu să moară pentru iubirea ei, ci să devină arhitectă, sau actriţă, sau scriitoare, cu puterea de a-şi alcătui propriile poveşti.

— Te rog, încetează, geme Ryan şi îşi aruncă braţele în sus.

— Arăţi bine, copac nr. 2, am spus.

Am mai luat câteva poziţii de copaci, am râs şi am revenit la Geller, Gilmore şi Grant cât a mai durat prânzul.

În după-amiaza aceea aveam repetiţie cu costume. Al meu era un pulover maro cu guler pe gât şi o pălărie verde cu imitaţii de frunze lipite deasupra. Courtney avea o rochie de culoarea afinelor şi un văl asortat.

— Nu-i aşa că John o să mă placă în rochia asta? a întrebat Courtney, făcând o plecăciune.

— Nu are încotro. Aşa îl obligă piesa, am spus.

Courtney s-a încruntat în oglindă.

— Parcă nu te-ai bucura deloc pentru mine. Eşti invidioasă că sunt Julieta?

Nu puteam să-i spun că nu sunt deloc invidioasă, ba dimpotrivă, şi îmi dau seama că ceva nu e în regulă cu mine. De când citisem Romeo o sărută pe Julieta eram îngrozită. Îngrozită că o să cresc mare şi o să sărut vreun Romeo, şi o să-l iubesc aşa de mult, încât n-o să pot trăi fără el.

— Nu, nu sunt invidioasă.

— Bine.

Courtney m-a luat de braţ (tehnic vorbind, de o creangă), şi am ieşit pe coridor. John Block sorbea apă de la ţâşnitoare îmbrăcat într-o cămaşă albă cu mâneci bufante şi o vestă maro. A ridicat capul şi ne-a văzut.

— Arăţi bine, Courtney, a spus John şi s-a şters la gură cu mâna.

Jur că nu observasem niciodată cum arată buzele lui ude.

— Mulţumesc, Romeo, vreau să spun John.

A zâmbit puţin şi ne-a făcut semn cu mâna, luându-şi la revedere. Noi am rămas înţepenite pe hol până nu l-am mai văzut. Courtney s-a întors spre mine şi a scâncit. Am scâncit şi eu, dar mai degrabă ca un animal pe care îl durea ceva.

* * *

În seara spectacolului mă uitam pe după marginea cortinei din sala de gimnastică, unde părinţii şedeau pe scaune pliante de metal. Mama şi tata erau ceva mai în spate, împreună cu părinţii lui Ryan, şi citeau programul. Părinţii lui Courtney stăteau în primul rând. Doamna Gilmore îşi aranjase camera de luat vederi şi era gata de înregistrare. Am lăsat cortina să cadă la loc şi mi-am ocupat locul alături de ceilalţi copaci.

Courtney a intrat în scenă, a trecut de X-ul făcut cu scotch alb care îi arăta de unde să înceapă şi a venit la mine. M-a apucat de braţ (adică de o creangă) şi m-a tras într-un colţ.

— Miroase-mi faţa, mi-a cerut Courtney.

— Ce?

— Miroase-mă!

M-am aplecat spre cercul de ruj pe care îl trasase doamna Gayle pe obrazul ei şi am inhalat. Courtney mirosea a fructe de pădure şi a zahăr.

— E foarte dulce, am spus.

— Asta va simţi John când mă va săruta.

Zâmbea, dar ochii ei nu zâmbeau. În afara cerculeţelor roşii ale machiajului, Courtney era palidă ca hârtia.

— Te simţi bine? am întrebat.

În jurul ochilor lui Courtney se adunaseră liniuţe subţiri, iar maxilarul îi era încleştat ca şi când ar fi avut înăuntru lacrimi care se luptau să ţâşnească afară. A încuviinţat din cap.

— E normal să ai emoţii. O să fii minunată, am liniştit-o.

Courtney s-a călcat pe picior.

— N-am emoţii. S-a răsucit pe călcâie şi s-a dus să-şi ia locul pe X-ul alb.

Simţeam cum tremur şi, când s-a deschis cortina, speram că arăt exact ca un copac foşnind în vânt. Piesa mergea foarte bine. Toţi se împiedicau de limbajul lui Shakespeare, dar publicul înţelegea că actorii îşi dădeau osteneala. Ryan şi-a rostit replica: „Astăzi este o noapte răcoroasă", la sfârşitul unei petreceri mari din piesă, şi doamna Grant s-a ridicat în picioare să aplaude şi să ovaţioneze. Ovaţiona atât de tare, că tot restul publicului i s-a alăturat. Ryan a făcut o plecăciune, şi a trebuit să aşteptăm să înceteze aplauzele ca să putem continua piesa.

Apoi a venit momentul când Romeo traversează scena spre balconul făcut dintr-o cutie de carton, unde aşteaptă Julieta.

— „Dar ce lumină-acolo-n geam răsare?/ Sunt zorii, da, şi Julieta-i soare!" a recitat John.

S-a aplecat peste cornişă spre Courtney, care a închis ochii, şi buzele lui i-au atins obrazul. Courtney trebuia să se retragă sfioasă, să-şi ducă mâna la obraz şi să zâmbească, dar şi-a dus mâinile la burtă. Şi, în loc să se uite în ochii lui John şi să rostească următoarea replică, a deschis gura, s-a aplecat peste marginea balconului şi a vomitat peste pantofii lui.

Câţiva dintre copaci şi dintre orăşeni au rămas cu gura căscată. Unii au râs. John a sărit înapoi, ca şi când Courtney ar fi fost un monstru. Eu nu ştiam ce să fac, aşa că mi-am spus replica:

— „Aşa a fost să fie".

Cortina s-a închis imediat. Doamna Gayle a anunţat din partea cealaltă că luăm o scurtă pauză. Courtney a fugit cu mâna la gură, John a plecat şi el. Pantofii lui lăsau pe scenă o dâră din voma ei.

Dacă aceasta ar fi o poveste, n-aş vrea s-o citesc.

— Toată lumea la bufet! Ne întoarcem după ce se face curat, a spus doamna Gayle.

În drum spre bufet, Ryan şi cu mine ne uitam unul la altul cu coada ochiului, dar n-am spus nimic. Ceilalţi copaci râdeau de „Vomitiva Gilmore" şi recitau replici din piesă cu râgâituri printre ele. Nu o vedeam nicăieri pe Courtney.

— Ţine-mi de şase, i-am spus lui Ryan şi am plecat fără să mă vadă doamna Gayle sau ajutoarele ei. M-am dus întâi la baie. Courtney?

— Vrei să spui Vomitiva?

Kimmy era la chiuvetă şi râdea.

— Nu, vreau să spun Courtney.

M-am uitat pe sub uşile cabinelor dacă se văd picioare.

— Despre Courtney nu ştiu nimic, dar Vomitiva a fugit afară.

I-am aruncat o privire furioasă lui Kimmy.

— Poate că, dacă ai fi mai amabilă, lumea te-ar plăcea şi pe tine, i-am spus şi m-am îndreptat spre uşă înainte să apuc să regret că sunt la fel de rea precum ceilalţi copii din clasă.

Uşa dădea spre terenul de joacă, unde cerul avea toate nuanţele de roz şi de mov, iar umbrele acopereau leagănele. Totul arăta diferit pe întuneric.

— Courtney! am strigat.

Am ciulit urechile ca să străpung sunetele dincolo de ciripitul păsărilor, de cântecul greierilor şi de rumoarea primăverii.

— Sunt aici! a răspuns Courtney.

Vocea ei venea din spatele tomberoanelor.

Am traversat terenurile împărţite în patru pătrate şi liniile albe ale şotronului ca să ajung la ea. Stătea cu spatele rezemat de unul din tomberoane. Vălul i se desprinsese din păr. Nu mai mirosea a fructe de pădure.

— Nu pot să mă întorc acolo, a şoptit ea cu privirea în pământ.

M-am aşezat pe pietrişul din faţa ei.

— Trebuie să termini spectacolul, am spus.

— Toată lumea râde de mine. Şi-a lăsat capul pe genunchi.

— Oricui poate să i se facă rău. Ai mâncat ceva stricat?

O lacrimă s-a rostogolit strălucind pe obrazul lui Courtney.

— Nu mi-a fost rău. M-am speriat.

A desenat o inimă în praf cu degetul, apoi a şters-o.

— De ce te-ai speriat?

— De sărut. De John. Dar nu vreau să fiu speriată, Hannah. Vreau să fiu matură.

Am întins braţele, şi Courtney s-a strecurat între ele. Am îmbrăţişat-o, în timp ce plângea din cauza cărţilor lui Judy Blume[5], primite de la mine. Nu puteam să-i permit să se dea bătută, trebuia să termine spectacolul.

— Hai să mergem înăuntru, am spus.

— Cum pot să-mi arăt faţa?

— La fel ca întotdeauna, nu?

---

[5] Scriitoare americană pentru copii şi tineri. (n.tr.)

* * *

Courtney a terminat anul şcolar cu porecla Vomitiva Gilmore. Dar, în vara aceea, Joanie Larsen a avut un incident în timpul unei seri de cinema, aşa că altcineva a devenit obiectul tachinărilor. Oamenii au început să uite ce s-a întâmplat cu piesa Romeo şi Julieta, dar Courtney n-a uitat niciodată. Dacă aş putea să-i amintesc că am fost alături de ea atunci când toţi îi spuneau Vomitiva, poate aş reuşi s-o recâştig. Poate că va întinde braţele spre mine, şi eu am să plâng de uşurare.

Courtney este la bufet împreună cu Rebecca. Eu stau cu Ryan la locul nostru obişnuit. Ryan devorează un cheeseburger, în timp ce eu abia dacă pot să ciugulesc ceva.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Ryan.

— Trebuie să vorbesc cu Courtney.

— Da, du-te şi adu a treia piesă din puzzle-ul nostru, spune Ryan.

Aştept până când Rebecca se ridică să ducă tava murdară şi mă apropii de segmentul lor de masă.

— Pot să stau aici? o întreb pe Courtney.

— Presupun că da, îi răspunde Courtney sendvişului ei cu unt de arahide şi banane.

Mă aşez.

— Nu vreau să mai fim certate, îi spun.

— Nu suntem certate. Dar se întâmplă prea multe cu tine.

— Ar trebui să fii prietena mea. Ar trebui să fii alături de mine până se lămureşte totul.

— Nu-i vorba numai despre asta. Nu te înţeleg, spune Courtney.

Văd că Rebecca se întoarce spre masă. Nu mai am timp.

— Dar cum a fost atunci când toată lumea îţi spunea Vomitiva Gilmore? Eu nu te-am părăsit.

Courtney ridică privirea de la sendviş, şi îmi regret cuvintele în aceeaşi clipă. Ochii ei albaştri sunt întunecaţi ca oceanul noaptea. Dacă aceasta ar fi o poveste, m-aş îneca în ei.

— Pleacă de lângă mine, spune Courtney, şi plec.

A fost o greşeală să-i amintesc de Romeo şi Julieta. Ar fi trebuit să ştiu mai bine decât oricine altcineva cât de mult dor amintirile.

Cină în doi

Tata lucrează până târziu la un proiect, aşa că mama a făcut spaghete şi chifteluţe pentru cină. Când suntem numai noi două, scoatem scaunele fără spătar şi mâncăm pe blatul de la bucătărie. Ne uităm la desene animate în timp ce mâncăm şi lăsăm vase murdare peste tot. Este dezordinea

mea preferată. Cocul mamei este desfăcut şi relaxat în seara aceasta.

— Cum a fost la şcoală? întreabă mama.

— Bine, răspund.

— Ce se mai aude cu biletele?

Privesc în jos spre farfurie. Dacă aceasta ar fi o poveste, aş putea să transform chifteluţa într-o peşteră din mijlocul Mării Marinara. M-aş ascunde acolo până ar trece furtuna şi m-aş împrieteni cu ţiparii lungi de spaghete.

— S-ar putea să se ştie cine le-a scris, îi spun.

— Cine?

— Kimmy Dobson. Domnişoara Meghan spune că o să stea de vorbă cu ea mâine.

Mama dă din cap.

— E un copil dur. Probabil că nu este uşor să trăieşti aşa cum trăieşte ea, dar asta nu-i o scuză. Mă bucur că s-a aflat, spune mama.

Întinde mâna peste blat ca să-şi treacă degetele prin părul meu. Încerc să zâmbesc, deşi am în gât un nod cât o chiftea.

— Şi eu.

În spatele ei, un motan din desenele animate loveşte un câine în cap cu un ciocan. În jurul capului i se rotesc stele verzi, dungi şi păsărele albastre. Câinele cade pe jos.

Lovitura l-ar fi omorât, dar el este tot acolo, nu se dă bătut, continuă să lupte.

— Câinele ăsta îmi aminteşte de tine, mamă.

Se uită la televizor şi mijeşte ochii spre personajul rănit din desenele animate.

— E nostim. De ce crezi?

— Nu te dai niciodată bătută.

Mama îmi dă o şuviţă de păr după ureche.

— Tata trebuie să se întoarcă dintr-o clipă într-alta de la lucru. Hai să facem curat în bucătărie, spune mama.

Aş dori să chem o echipă să-mi cureţe creierul. Ar putea să dărâme zidurile care ţin totul înăuntrul lor. Ar putea să zugrăvească peste amintirile urâte. Să se agite ca nişte licurici până voi fi o Hannah nou-nouţă.

Nu apucăm să spălăm vasele, că uşa din faţă se deschide şi tata intră în casă. Tricoul lui albastru, jeanşii şi ghetele de lucru sunt pătate cu vopsea gri. Inima începe să-mi bată, cuprinsă de panică. Dezordinea din bucătărie poate fi foarte bine groapa de gunoi a oraşului. Dar pe chipul tatei se lăţeşte un zâmbet mare.

— Bună, Michael, tocmai ne pregăteam să... oooh!

Mama iese în întâmpinarea tatei, iar acesta o strânge în braţe. O roteşte prin aer ca şi când ar executa un dans obişnuit, apoi o lasă jos şi vine să mă îmbrăţişeze pe mine.

— Am dat lovitura, fetelor! Ne-am aranjat pentru mult, foarte mult timp, ne anunţă tata.

— Asta e minunat. Ai muncit atât de mult la proiectul ăsta, spune mama.

— Da, tati, mă bag şi eu în vorbă. Mă simt ca peştele în apă, am tot sufletul plin de bule de fericire.

— O să sărbătorim evenimentul la bowling săptămâna asta. Nachos de lux pentru toată lumea.

Tata merge la bowling în fiecare vineri cu echipa. Mama şi cu mine nu-l însoţim întotdeauna, deşi mi-ar plăcea, pentru că toată lumea spune ce familie frumoasă suntem, şi asta mă face să cred că într-adevăr am putea fi, dacă sunetele triste ne-ar lăsa în pace.

Gândul la acele nachos de lux îmi aminteşte de vasele murdare, şi încep să le dau la o parte. Dar sunt prea emoţionată, şi o farfurie îmi scapă din mână. Una din farfuriile vechi, Packers, ale tatei. Se sfărâmă în bucăţele pe pardoseală. Parcă aud bulele de fericire din mine cum se sparg una după alta.

— Îmi pare rău, încep eu.

— Nu-i nimic, Hannah. Mai avem patru, spune tata.

Tata ia mătura din debara, iar eu scot făraşul de sub chiuvetă. Ţin făraşul nemişcat, iar el mătură bucăţelele sparte pe el, cu acelaşi zâmbet pe faţă. Mă face şi pe mine să zâmbesc.

Sunt gata să fac parte dintr-o familie frumoasă. Gata pentru ca lucrurile să meargă mai bine.

* * *

— Cred că ştiu de ce aud sunetele atât de clar. Şi de ce pot să vorbesc cu tine şi cu alte lucruri, îi spun lui Ambrose în noaptea aceea.

Stau în pat pe burtă cu foile de la Pierdut în Casa râsului în faţa mea. Ambrose stă cocoţat în spatele meu.

— De ce? întreabă Ambrose.

— Spune chiar aici că Ambrose are în minte receptori care permit lucrurilor să vorbească cu el. Îl fac să înţeleagă lucruri pe care nu ar trebui să le înţeleagă. Asta este. Şi eu am receptori.

— În mod sigur, spune el.

— Dar cred că ai mei nu funcţionează bine. Am să-i repar, ca să aud numai sunete fericite.

— Atunci începe chiar de mâine, răspunde Ambrose. Resetează-i.

Mă ridic emoţionată în capul oaselor, şi Ambrose zboară de pe spatele meu. Aterizează pe podea.

— Acum eu trebuie să fiu reparat, murmură Ambrose.

Chicotesc şi îl iau din nou în braţe. Îl ţin strâns lipit de inimă.

— Ambrose, dacă îmi resetez receptorii, asta înseamnă că n-am să te mai aud?

— Voi fi întotdeauna alături de tine, când ai nevoie.

Încerc să ignor faptul că n-a spus chiar „nu”.

Persistent. Ranchiunos. Acut

Facem exerciţii de scriere în clasă. Doamna Bloom citeşte cuvintele de pe tablă.

„Persistent.”

„Ranchiunos.”

„Acut.”

Problema cu ortografia este că nu trebuie să ştii definiţia unui cuvânt ca să-l scrii. Dar mie îmi place să ştiu ce înseamnă. Mi se pare că, dacă priveşti un cuvânt numai după felul cum se scrie, este ca şi când ai judeca o persoană după înfăţişare.

Transcriem cuvintele în caietele-vocabular când se aude o bătaie în uşă. Domnişoara Meghan este în fundul clasei.

— Scrieţi mai departe, spune doamna Bloom şi se duce să deschidă.

„Persistent” descrie ceva care nu va trece repede.

„Ranchiunos” este ceva răutăcios.

„Acut” este ceva ce simţim foarte intens.

Doamna Bloom şi domnişoara Meghan vorbesc în fundul clasei. Îmi rup intenţionat vârful creionului şi mă duc la ascuţitoarea lângă care stau ele. Sper ca receptorii mei nou-nouţi să le poată auzi.

Înainte să ajung la ascuţitoare, doamna Bloom o bate pe Kimmy pe umăr. Îi face semn s-o urmeze. Kimmy face ochii mari şi pune creionul jos. Ochii i s-au umezit deja când iese pe uşă.

Dacă aceasta ar fi o poveste, acum deasupra capului meu ar apărea o săgeată mare roşie şi toată lumea ar şti că eu sunt de vină.

Bag creionul în ascuţitoare.

— Acum s-a terminat, murmur ca pentru mine.

— Aiiii făăăăcut ceeee treeeeebuiaaaaa, scrâşneşte ascuţitoare spre mine.

Scot creionul şi vocea se opreşte. Nimeni nu se uită la mine. N-a mai auzit nimeni. Pun din nou creionul în ascuţitoare.

— Tu. (Creionul afară, pauză). (Creionul înăuntru) Ai făcut. (Creionul afară, pauză.) (Creionul înăuntru).

— Hannah! Nu te mai juca cu ascuţitoarea, spune doamna Bloom.

Creionul afară.

Mă duc înapoi la locul meu, deşi creionul meu este tot bont. Continui să transcriu.

Uneori, când înveţi cuvinte noi, este bine să le pui în propoziţii. Poate că am făcut ce trebuia, dar experienţa persistentă a biletelor ranchiunoase mi-a lăsat o durere acută în mijlocul pieptului.

Însemnările consilierei: joi, 29 octombrie

Elevă: Kimmy Dobson

Clasa: a V-a

Motivul vizitei: Discuţia din clasă cu privire la incidentul biletelor la adresa unei colege. Eleva a fost bănuită că ea ar fi scris biletele. Între cele două există de mai mult timp o rivalitate.

Comportamentul: Eleva nu manifestă mult interes pentru aspectul exterior. Trăsăturile sunt marcate de o expresie de mânie. Împinge scaunul de lângă masă ca să mărească distanţa faţă de consilieră. Comportamentul este în concordanţă cu cel manifestat de elevă după moartea recentă a mamei sale; ulterior s-a mutat la bunica.

Vizita: urmează transcrierea.

Consiliera: Ştii de ce eşti aici?

Eleva: Habar n-am.

Consiliera: Ştii că au apărut nişte bilete răutăcioase la voi în clasă.

Eleva: Da. Aţi venit şi ne-aţi vorbit despre ele.

Consiliera: Ai vreun sentiment în legătură cu acele bilete?

Eleva: De ce aş avea?

Consiliera: Ştiu că tu şi Hannah nu vă înţelegeţi prea bine.

Eleva: V-a spus ea că eu am scris biletele? V-a spus ea?

Consiliera: Nu te acuză nimeni de nimic.

Eleva: Hannah este zăpăcită şi aiurită. Dar nu am scris niciun bilet despre ea, vă jur.

Consiliera: Să lăsăm asta deocamdată. Ce mai faci? Cât a trecut de când s-a prăpădit mama ta?Eleva: Un an.

Consiliera: Şi cum te simţi?

Eleva: Simt că parcă ar fi dusă de ani de zile. Ca şi când n-aş fi avut-o niciodată.

Consiliera: Ar fi de înţeles dacă ai fi scris biletele, de durere.

Eleva: Nu le-am scris eu!

Consiliera: Foarte bine, Kimmy, foarte bine. Vreau să te linişteşti înainte să te întorci în clasă. Cu ce te pot ajuta?

Eleva arată spre un dicţionar de pe raft.

Eleva: Puteţi să-mi daţi un test?

Următoarea acţiune: Cu toată furia şi sentimentul de neputinţă al elevei, pentru consilieră este încă neclar dacă a scris sau nu biletele. Oricum, are nevoie de şedinţe mai consecvente pentru a combate sentimentele momentan volatile.

O rulotă roz

M. nu vine la şcoală vineri. Când se termină orele, fac un ocol înainte să ajung acasă. Supraveghetorul de la intersecţie mă vede cum merg până la jumătatea drumului pe strada mea, apoi o iau pe scurtătură prin curtea vecinului, spre pădure. Aerul de octombrie începe să dispară, făcând loc celui de noiembrie. Aerul de noiembrie miroase a condimente, este tare, amar şi dulce. Pielea îşi aminteşte ce înseamnă cu adevărat frigul.

Crengile golaşe se încrucişează deasupra capului meu şi frunzele căzute îmi şoptesc sub picioare. Păşesc pe bolovanii care străpung suprafaţa pârâului şi traversez pe malul celălalt. Pădurea este tăcută, nu se aud decât vântul şi susurul apei.

Uneori, când eşti în pădure, tragi aer în piept şi te trezeşti în altă parte, trăieşti în altă zi, când aerul mirosea exact la fel. Îţi dai seama că eşti o colecţie de amintiri adunate în timp. Acel tu care erai tu acum câteva săptămâni, şi acum un an, şi acum zece ani este acelaşi, indiferent cât de mult a trecut, indiferent cât de multe lucruri s-au schimbat. Îmi place să

mă gândesc că atunci când o să am o sută de ani aş putea să trag aer adânc în piept şi să-mi amintesc cine sunt exact în momentul ăsta.

Nu durează mult până ajung la parcul de rulote. Locuinţele sunt răspândite în iarbă pe partea cealaltă a străzii, unde sunt parcate autobuzele şcolii la sfârşitul zilei.

Rulota lui Kimmy este roz, cu obloane albe. Pe uşă este o fantomă de hârtie, şi pe treptele de la intrare, un dovleac. A putrezit deja, cu o zi înainte de Halloween. Când mă uit la el, mă simt pustie pe dinăuntru.

Uşa rulotei se deschide şi Kimmy iese afară. Are în braţe beteală portocalie şi neagră. Privesc cum înfăşoară beteala pe balustrada ruginită a treptelor de la intrare. Vântul de octombrie îi umflă bluza verde în carouri. Nu are jachetă.

Ştiu că ar trebui să plec, dar nu pot să-mi dezlipesc privirea de la ea. Pune un ornament în formă de pisică neagră chiar sub fantomă. Reazemă o mică sperietoare de dovleacul putrezit. Nu este suficient spaţiu pe uşă sau pe balustradă, aşa că ornamentele se sprijină unul de altul.

Dacă aceasta ar fi o poveste, acum în parcul de rulote ar intra un autobuz de la emisiunea Reality Show. Moderatorul le-ar striga pe Kimmy şi pe bunica ei. În cinci minute, echipa ar demola rulota într-un milion de bucăţele şi ar construi din ruine un conac. Kimmy ar avea o cameră întreagă la dispoziţie numai ca să înveţe ortografia, şi ar fi spaţiu din belşug pe verandă pentru ornamentele de Halloween. Uneori este dureros să-ţi aminteşti că aceasta nu reprezintă o poveste.

Chiar dacă Kimmy este o hărţuitoare, poate că nici eu nu sunt mult mai brează. Am aruncat cu monede în ea la magazin. I-am spus domnişoarei Meghan că ea a scris biletele.

După ce termină de aranjat ornamentele, coboară să-şi admire lucrarea. Nu ştiu ce vede Kimmy când se uită la ea, dar se trânteşte pe jos. Se aşază cu picioarele încrucişate în faţa rulotei roz şi îşi duce mâinile la faţă. Aştept câteva minute, dar nu o cheamă nimeni înăuntru. Nu-i spune nimeni că este prea frig ca să stea afară numai în bluza verde în carouri.

Aş vrea să mă duc la ea şi să-i zic că beteala licăreşte chiar şi atunci când cerul este cenuşiu, dar ştiu că nu vrea să audă nimic de la mine. Am făcut destul.

Din Pierdut în Casa râsului —paginile fotocopiate pentru Hannah

Imaginează-ţi că luminile se aprind chiar acum!

Lovitura

Mergem cu tata la bowling în seara aceea. Colegii lui de echipă îmi ciufulesc părul şi îmi spun că am îmbătrânit. Ştiu că este nepoliticos să le zic acelaşi lucru, aşa că mă mulţumesc să zâmbesc.

La bowling miroase a picioare şi a cartofi prăjiţi. Scot lista de cuvinte ca s-o învăţ.

— Mamă, vrei să mă testezi? întreb.

Şi-a dat cu ruj, ceea ce face numai când mergem la bowling. Astăzi nu poartă coc. Are părul lăsat liber pe umeri, în bucle negre, strălucitoare.

— Sigur că da, spune mama.

Îmi ia lista şi se uită le ea. Afinitate.

— A-f-i-n-i-t-a-t-e.

— Aşa este, bravo.

Tata are o afinitate pentru bowling. Dacă aceasta ar fi o poveste, tata ar fi campion olimpic la bowling, dar nu e decât campion în liga lui. Şi asta îl face fericit, tot aşa după cum poveştile şi cuvintele mă fac pe mine fericită.

Mama mă testează în timp ce tata joacă. De fiecare dată când doboară popicele, vine la noi şi o sărută pe mama. Ia puţin ruj pe buze, dar se pare că nu-l deranjează.

— Tenace, spune mama.

— T-e-n-a-c-e, recit eu.

— Ai nimerit.

— Înseamnă „cu voinţă puternică”.

— Ştiu eu pe cineva. Tu eşti aceea, spune mama.

— Crezi că sunt puternică? o întreb.

— Sigur că eşti, iubito.

Nu m-am gândit niciodată că aş putea fi puternică, din cauza felului în care mă întristez şi îmi las mintea s-o ia razna. Dar poate că este nevoie de putere ca să am toate astea în mine şi să nu cedez. Poate că şi Ambrose e puternic. Trebuie să fie înspăimântător să te rătăceşti în Casa râsului. Ar fi putut să aştepte într-un colţ întunecos până îl găsea cineva, însă el a continuat să se deplaseze. Chiar dacă asta însemna să se îndepărteze de locul în care ar fi trebuit să fie.

Echipa de bowling începe o partidă nouă, iar eu plec de la masă şi mă duc la jocurile mecanice. Încăperea este luminată cu neon şi lămpi stroboscopice, aşa că totul pare întunecat. Locul e pustiu, dar maşinile bâzâie oricum, strigându-mă cu clopoţei, şi zurgălăi, şi voci. Este unul din locurile care rămân neatinse, care există fără să observe cineva că sunt acolo şi care rămân la fel, indiferent cât de bătrân eşti când intri în ele.

Zăresc ce căutam pe pardoseală lângă jocul cu împuşcături. Un penny licăreşte în lumina colorată şi îl studiez. Cu faţa în sus. Iau moneda şi o bag în buzunar. Cariera mea ca aruncător de monede a început la jocurile mecanice, când am simţit pentru prima oară îndemnul să iau monedele din întuneric şi să le replantez undeva mai la lumină. Mai găsesc încă două lângă pinball şi mă gândesc cât de greu e să uiţi trecutul, când acesta este întotdeauna la îndemâna ta şi te aşteaptă să-l înhaţi.

Jocurile mecanice au două secţiuni, aşa că plec din secţiunea din faţă şi mă duc la cea din spate, cu mese de hochei şi lumini negre. Tenişii mei albi Converse strălucesc într-o nuanţă albăstrie, şi mă folosesc de ei ca să ajung la alt penny de pe podea. Mă întorc şi mă uit în jur, căci văd ceva iluminat în colţul întunecos al încăperii. Un tricou. Dinţi albi strălucitori. O fată cu spatele la perete şi un băiat cu buzele pe obrazul ei.

— Încetează, încetează, e cineva aici, spune fata, dar el nu se opreşte.

Fata strânge pleoapele ca şi când ar avea un coşmar. Mâinile băiatului alunecă în sus de o parte şi de alta a peretelui, şi fata se ascunde după băiat. Ies alergând din camera din spate. Monedele din mână îmi cad şi ricoşează din podea. Un sunet de zi tristă ca de sticlă spartă.

— Nu pleca, Hannah, strigă maşina de pinball când trec pe lângă ea.

— Nu s-a schimbat nimic. Suntem aceiaşi, spune jocul cu macaraua.

Când Ambrose vede lucruri confuze, acestea devin piese noi într-un puzzle încurcat din interiorul lui. Ştiu deja că n-am să uit niciodată faţa palidă a fetei în lumina slabă. Am să-mi petrec viaţa încercând să înţeleg povestea ei.

Mă întorc la masa noastră şi observ că echipa de bowling este mai tăcută. Scorul tatei e un şir continuu de X-uri roşii, ceea ce înseamnă că a câştigat toate loviturile. Când un jucător este pe cale să realizeze un joc perfect, există tradiţia

să nu vorbească nimeni cu el. Chiar şi un singur cuvânt îi poate întrerupe ritmul şi poate strica totul.

Tata continuă să marcheze puncte. Încerc să nu fiu atentă, pentru că mă emoţionez. Aştept să iasă fata de la jocurile mecanice, dar nu iese. În partea cealaltă, o femeie cu părul negru pieptănat ca o ciupercă se îndreaptă spre ieşire, care este chiar lângă masa noastră, şi mie mi se taie răsuflarea. Este domnişoara Meghan, şi mă vede şi ea.

— Bună, Hannah. Ţine în mână un balon roşu.

— Ce este ăsta? întreb arătând spre el.

Domnişoara Meghan râde.

— Am fost la petrecerea de ziua nepotului meu. Fiecare musafir a primit un balon.

Trage de sfoară. Mă uit la mama. Ea îşi încrucişează braţele la piept ca şi când ar face un scut.

— Ne uităm la soţul meu, spune mama şi arată spre tata.

Acesta este aplecat şi îşi leagă şireturile de la pantofii de bowling. Apoi se uită spre noi şi se aşază la loc.

— Bună ziua, domnule Geller, spune domnişoara Meghan.

Jur că am auzit cum toată echipa tatei îşi ţine răsuflarea. Mama tuşeşte şi îi zâmbeşte. Apuc strâns masa lipicioasă. Dacă aceasta ar fi o poveste, tata şi ceilalţi jucători de bowling s-ar transforma în oameni ai cavernelor cu feţele pictate în culorile războiului. Ar ataca-o pe domnişoara Meghan cu suliţe ca şi când ar fi un mamut şi apoi ar da-o

de mâncare zeului lor, maşina care adună popicele după ce le doboară ei.

— Bună ziua, spune tata şi se întoarce la echipa lui.

Domnişoara Meghan trage din nou de sfoara balonului. Ochii ei arată ca şi când în ei ar mai fi ascuns încă un copil.

— Am spus ceva nepotrivit? întreabă ea.

— Tata este pe punctul să marcheze 300. Nu trebuie să vorbiţi cu el, îi spun.

— Scuze.

— Nu ştiaţi, spune mama.

— Asta e s-u-p-e-r-s-t-i-ţ-i-e, spun.

Domnişoara Meghan încuviinţează din cap şi îmi aminteşte de un peşte scos din apă, aruncat afară din biroul ei de culoarea piersicii. Din bolul ei.

Când o să iasă afară fata de la jocuri?

— Trebuie să vă mulţumesc pentru ajutorul în chestiunea cu biletele. Mă bucur că s-a rezolvat, spune mama.

— Mai examinăm problema, spune domnişoara Meghan.

— N-a fost clarificată?

— Aş prefera să nu discutăm aici. Vă rog să-i transmiteţi soţului dumneavoastră scuzele mele că l-am deranjat. Bună seara.

— Voi veni să continuăm discuţia, spune mama.

Domnişoara Meghan încuviinţează din cap şi îşi trage gluga peste părul înfoiat. Iese pe uşa automată, lăsând să intre o rafală de aer rece. Dar pe braţe am deja piele de găină.

„Mai examinăm problema."

Tata păşeşte pe potecă pentru ultima rundă. Mingea lui are culoarea ierbii de mare. Balansează braţul în spate şi apoi dă drumul mingii. Aceasta loveşte în mijlocul pistei şi apoi coteşte numai puţin. Mama mă apucă de mână şi mă strânge prea tare.

Popicul din faţă cade peste piramida de popice din spatele lui şi le doboară în cădere. Mai rămâne un singur popic care se clatină într-un colţ, până când popicul din frunte se rostogoleşte peste el şi îl doboară.

Sala de bowling izbucneşte în aplauze, numele tatălui meu este anunţat la megafon. Mama zâmbeşte atât de larg, încât mi-e teamă să nu-şi luxeze maxilarul. Zâmbesc şi eu, dar mă gândesc tot la domnişoara Meghan.

„Mai examinăm problema."

Ieşim, şi tata ţine în braţe trofeul pe care l-a primit pentru că a marcat 300 de puncte. Acesta străluceşte în lumina portocalie a becurilor stradale.

— Nu-mi vine să cred, spune tata.

— Mie da, murmură mama.

— Ce-a vrut consiliera?

— Numai să ne salute.

— Hei, Hannah, cum se scrie „campion”? mă întreabă tata.

Fac ochii mari. Ştie că e un cuvânt prea uşor.

— T-a-t-i, îngân eu.

— Aşa te vreau.

Deschide portierele maşinii pentru mine şi pentru mama. Scaunele de piele sunt reci, şi le simt chiar şi prin jeanşi. Mă străduiesc din răsputeri să mă bucur. Tata e bine, nimeni nu ţipă şi mama crede că sunt puternică, dar fata n-a mai ieşit de la jocuri.

„Mai examinăm problema.”

Ne daţi ori nu ne daţi!

În seara de Halloween, Ryan vine la uşa noastră cu un costum vărgat de baseball şi cu o mănuşă. Îmi cercetează din privire costumul pătrăţos vopsit în alb cu litera H.

— Tu ce eşti? mă întreabă Ryan.

— Sunt o piesă de Scrabble.

— Se mai joacă Scrabble?

Ambrose şi cu mine am jucat o partidă chiar aseară. Costumul a fost ideea lui. Dar nu pot să-i spun lui Ryan că m-am inspirat stând de vorbă cu elefantul meu de pluş.

— Tu de unde ai luat costumul?

— A fost al lui tati în anii ’80. Şi mănuşa, spune Ryan.

Mi se umflă inima de recunoştinţă pentru Ryan, care zâmbeşte, deşi costumul lui este de căpătat.

— Vrei să începem procesul de consumare a bomboanelor? îl întreb.

— Numai tu poţi spune „să consumăm” în loc de „să mâncăm”. Dar sigur că da.

Când Ryan se leagă de cuvintele mele pompoase nu este răutăcios. Vrea să-mi arate că mă cunoaşte bine. Mergem la bolul cu bomboane de pe masa din bucătărie şi băgăm mâna înăuntru.

— Astea sunt pentru colindători, spune mama de pe canapea.

— Şi noi suntem colindători, îi răspund.

Mama zâmbeşte într-un mod care se vrea sever.

— Numai una.

Îşi îndreaptă din nou atenţia spre filmul de Halloween la care se uita. Televizorul spart nu a fost înlocuit, aşa că vrăjitoarele zboară de-a lungul crăpăturii de pe ecran. Aud

paşi pe scări. Intră tata, care poartă o vestă de piele şi un batic roşu la gât.

— Tata-motociclistul e gata, anunţă el.

Pozează cu braţele încrucişate.

— Arătaţi ca un tip dur, domnule Geller, spune Ryan, iar tata întinde mâna cu degetele răsfirate şi o loveşte de-a lui.

Tata aruncă o privire spre mama, care stă pe canapea.

— Ce-ar fi să vii cu noi?

— Cineva trebuie să rămână acasă să întâmpine colindătorii.

— Există vreun copil mai important decât Hannah?

Receptorii din capul meu încep să înregistreze paraziţi, ca şi când ar simţi că pe undeva, prin aer, se strecoară sunete de zi tristă.

— Nu asta am vrut să spun, Michael, zice mama.

Tata se întoarce spre mine. Costumul lui de motociclist arată dintr-odată mai mult intimidant decât nostim.

— Hannah, nu vrei să vină şi mama?

Privesc la castronul cu bomboane şi simt că toţi se uită la mine. Sunt prinsă în mijlocul unui conflict precum stratul de caramel din mijlocul batonului de ciocolată, locul unde nu-mi doresc să fiu niciodată.

— E în ordine. Vrem doar să ajungem la bomboane până nu se termină.

Iau dovlecii de plastic de pe blatul din bucătărie şi îi dau unul lui Ryan. Apoi îl apuc de braţ şi îl trag spre uşă după mine.

— La revedere, doamnă Plictiseală, îl aud pe tata spunându-i mamei înainte să vină după noi. Sună răutăcios. Ca şi când ar fi scris pe unul din biletele de hărţuire. Nu mai vreau să aud nimic. Receptorii mei sunt încă prea fragili.

— Hai să ne luăm la întrecere, spune Ryan şi decolează.

Soluţia lui pentru toate problemele este să se ia la întrecere cu ele. „Asta înseamnă că este de părere că părinţii mei sunt o problemă." O iau la fugă după Ryan prin întuneric.

Tata ne ajunge din urmă în stradă. Mai privesc pentru ultima dată spre casă de la capătul aleii şi o văd pe mama în uşă. Lumina venind din spate o transformă într-o umbră captivă.

— Unde este Courtney? întreabă tata în timp ce mergem.

— A avut alte planuri, spun.

Ryan mă înghionteşte în braţ.

— Părinţii tăi nu ştiu că sunteţi certate?

Scutur din cap că nu.

Mergem în cartierul aglomerat care este la câteva intersecţii de al nostru, unde sunt case mari şi adulţii ne dau batoane

de ciocolată mai mari. Oasele mele îmi spun că acesta este Halloween-ul. O răcoare înfricoşătoare străbate aerul.

— Când crezi c-o să fim prea mari ca să mai mergem la colindat? întreabă Ryan.

— De ce ar trebui să aibă primirea bomboanelor o dată de expirare? îi răspund.

Râde.

— Poate anul viitor, când mergem la gimnaziu.

Mă gândesc la prietena mea prin corespondenţă, Ashley, şi la petrecerea de Halloween, când se va îmbrăca în Madonna. Pentru prima dată de când am început să ne scriem sunt îngrijorată că s-ar putea să nu mă placă. Costumul de Scrabble începe să mi se pară greu.

— Da, poate că atunci.

Dacă aceasta ar fi o poveste, lumina lunii, fiinţele mascate de pe stradă ar fi reale. Piraţii, şi zânele, şi zombii ar coexista, în pofida divergenţelor dintre ei. Poate că nu seamănă chiar aşa de mult cu o poveste. Oamenii fac asta în fiecare zi.

— Mike! strigă cineva din întuneric. Un bărbat rotofei vine pe stradă spre noi.

În urma lui aleargă o fetiţă îmbrăcată în îngeraş.

— Tu eşti, Dave? strigă tata.

— M-ai prins.

Dave şi tata îşi strâng mâinile. Îl recunosc pe Dave de la bowling. Îngeraşul se ascunde în spatele picioarelor lui.

— Te distrezi bine? întreabă tata.

— Cum nu se poate mai bine. Vrei o ţigară?

Tata se uită la mine şi la Ryan.

— Puteţi să mergeţi singuri? întreabă tata.

— Sigur, tati.

— Luaţi-o şi pe Ruby cu voi, spune Dave şi împinge îngeraşul din spatele lui.

Ochii fetiţei se rotunjesc, şi observ în lumina becurilor din stradă că au o culoare asemănătoare cu cea a bănuţilor strălucitori.

— Da, Ruby, vino cu noi, îi spun.

Fetiţa şovăie, dar se ia după mine şi după Ryan. Văd cum Dave îi dă lui tati o ţigară şi o aprinde. Arde ca o cireaşă roşie.

— În ce clasă eşti? o întreb pe Ruby.

— La doamna Thyme, răspunde fetiţa.

Profesoara mea dintr-a III-a.

— Am fost şi eu, şi Ryan la ea.

Ruby îşi strecoară pe neaşteptate mânuţa în mâna mea.

— Tata nu trebuie să fumeze, şopteşte Ruby.

— Nici tata, spun.

Aş vrea să-i povestesc lui Ruby că semănăm în mai multe feluri. Recunosc calmul ei şi felul în care priveşte toate lucrurile cu ochii ca o lună plină. Dacă aceasta ar fi o poveste, Ruby ar face cumva să-mi arate că este într-adevăr o reîncarnare a mea de când eram într-a III-a, de exemplu, să citeze din Pierdut în Casa râsului, sau să scrie singură cuvinte cu creta pe trotuar. Ar vorbi despre ceva ce ştiu numai eu, de exemplu, despre cea mai rea ceartă dintre mama şi tata.

Mă bucur că nu este o poveste, pentru că, sinceră să fiu, ar fi înfricoşătoare.

— Trebuie să ajungem la casa de pe deal. Anul trecut ne-au dat bancnote de un dolar, spune Ryan.

— Eu prefer ciocolata, spune Ruby.

Se pare că tot cartierul a auzit despre bancnotele de un dolar şi s-a strâns în vârful dealului ca să le adune. Pe aleea de cărămidă din faţa uşii s-a format o coadă. Aşteptăm în spatele a două prinţese şi facem schimb cu bomboanele pe care le avem deja în găletuşele noastre. Îi dau lui Ryan batoanele Whoppers şi îi iau cupele cu unt de arahide. Ruby îmi dă de la ea lemnul dulce, dar nu-mi cere nimic în schimb. Suntem aproape de uşă, când dintr-odată cineva iese din umbră şi se bagă în faţa noastră. Cineva cu o bluză verde în carouri şi o mască de Frankenstein.

— Băiete, nu poţi să faci aşa ceva! strigă Ryan.

Infractorul se întoarce şi îşi scoate masca.

— Nu sunt băiat, se răsteşte Kimmy.

Mă observă şi pe mine, şi privirea de pe faţa ei devine mai înfricoşătoare decât orice costum.

— Bună, Kimmy, zic.

Kimmy întinde mâna şi îmi azvârle dovleacul de plastic la pământ. Bomboanele se împrăştie pe cărămizi şi pe pajişte.

— I-ai spus consilierei că eu am scris biletele alea idioate, strigă Kimmy la mine.

— Eu...

— Nu-mi pasă ce-ai de zis, Hannah, dar nu le-am scris eu.

Face un pas spre mine. Ryan se interpune şi ridică mănuşa de baschet.

— Pleacă de aici, spune Ryan.

— Încearcă să mă faci să plec.

Cea care o face să plece este Ruby. O loveşte cu pantofiorul ei alb în gleznă. Nu suficient de tare ca s-o doboare la pământ, dar destul cât s-o înfurie şi mai rău.

— O să vă pară rău că v-aţi legat de mine, spune Kimmy.

— Hai să plecăm! Nu merită să ne batem pentru un dolar, spune Ryan. Hai să ne luăm la întrecere.

Ieşim din rând şi alergăm în jos, pe deal. Ne tragem sufletul când ajungem la poale. În jurul gurilor noastre se formează norişori.

— Despre ce vorbea? mă întreabă Ruby.

— Nu contează.

Nu vreau să ştie şi ea despre bilete. Informaţia asta nu trebuie să ajungă la ea.

* * *

Îl găsim pe tata în acelaşi loc, cu Dave. Ţigările au dispărut, dar le mai simţim mirosul. Fumul pluteşte în aer ca un spirit rătăcit.

— Te-ai distrat bine, îngeraş? o întreabă Dave pe Ruby.

Fetiţa încă mă mai ţine de mână.

— Da. Am dat cu piciorul într-o fată, spune Ruby.

Tata şi Dave se uită la mine, dar ridic din umeri.

— Este noaptea năzbâtiilor.

— Mă bucur c-ai făcut-o să fie mai dură pe asta mică.

— Este tenace. Asta înseamnă „cu voinţă puternică”.

Dave priveşte nedumerit.

— Lui Hannah îi place să se joace cu cuvintele, îi explică tata.

— Haide, tigrule!

Dave o ia pe Ruby de lângă mine.

Aş dori să nu trebuiască să plece. Încerc să-mi folosesc puterile magice ca să aduc la viaţă săculeţul ei cu bomboane. Ceva îmi spune că Ruby l-ar putea auzi, dacă acesta ar vorbi. Pentru că ea crede.

Ne îndreptăm spre casă. Ryan îşi scoate pălăria şi îşi acoperă faţa când îmi şopteşte:

— Chiar ai pârât-o pe Kimmy?

— Am crezut că ea le-a scris.

— Dar dacă nu le-a scris ea, atunci cine a fost?

Dacă aceasta ar fi o poveste, acum ar fi momentul răsturnării de situaţie – punctul în care crezi că un lucru este adevărat, apoi se întâmplă ceva, şi intriga revine. E ca şi când aş fi catapultată într-o altă direcţie.

Povesteşte Dovleacul de plastic

— Trebuie să vorbeşti cu Ruby, şopteşte Hannah în timp ce eu mă îndepărtez.

Ei bine, nu eu mă îndepărtez, Ruby se îndepărtează, şi eu merg împreună cu ea.

— Foarte bine, am să-i spun că bomboanele din casa albastră au expirat. Acum n-o să-şi mai rupă dinţii, răspund eu.

Îmi place să-mi spun comediant. Lanterna-rânjitoare. E un nume potrivit, nu-i aşa?

Ruby mă ţine în dreptul feţei ei, ca şi când m-ar putea auzi cum râd.

— Dovleacule?

Riley Jones

În clasa a doua s-a întâmplat ceva ce a devenit apoi una din amintirile mele cele mai persistente. Un băiat din clasa noastră, pe nume Jones Riley, a murit. S-a repezit în stradă după un Frisbee şi camioneta care trecea pe acolo nu a avut timp să oprească. Nu ştiu cum trebuie să reacţionezi la astfel de lucruri când ai şapte ani, dar când am aflat, nu am putut să mă gândesc la altceva decât la singura dată când vorbisem cu Riley Jones. M-a întrebat dacă vreau să ne luăm la întrecere în pauză la mersul în mâini, şi am răspuns că da. După ce m-a bătut, i-am zis că nu mai vreau să ne luăm niciodată la întrecere.

Mama şi tata m-au întrebat ce simt la câteva săptămâni după ce se produsese accidentul.

— În timpul pauzei ne-am luat la întrecere la mersul în mâini, le-am spus.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu, mă simt bine.

Am reluat în gând singura amintire despre Riley de nenumărate ori, până m-am împotmolit în tristeţe. Îmi construisem sentimentul pierderii unui prieten ca o casă instabilă de turtă dulce. Era pentru prima dată când realizam cât de reale pot deveni lucrurile în mintea unei persoane. Mă întrebam dacă nu cumva tot universul fusese creat pentru că oamenii gândiseră prea mult.

O lună mai târziu s-a plantat un copac pentru Riley în faţa şcolii. Era subţirel, cu flori mici, albe pe ramuri. S-a ţinut şi o ceremonie la care toţi am lăsat capul în jos şi am păstrat un moment de tăcere pentru Riley. Am folosit timpul ca să mă gândesc la concursul nostru de-a mersul în mâini, am simţit lipsa băiatului care trăise numai şapte ani şi mi-am imaginat cum murise în stradă. O pasăre s-a aşezat pe una din ramuri şi a cântat, un sunet fericit pentru o zi tristă.

Eram speriată de cât de mult îmi doream să fiu tristă, pentru că, dacă eram tristă, ceea ce i se întâmplase lui Riley devenea real. Doream să posed bătăile inimii ca pe un tricou sau un colier de strangulat şi să ţin totul îngropat în mine. Mă gândeam că poate Riley ar putea trăi pentru totdeauna, dacă pierderea lui m-ar durea destul.

Copacul este tot acolo. Înfloreşte în fiecare primăvară şi are flori albe. Când îl văd, mă gândesc la Riley şi la felul în care întoarcem împreună lumea cu susul în jos.

Dacă aceasta ar fi o poveste, aici ar interveni partea cu dezvoltarea emoţională. Trebuie să te ajute să înţelegi de ce este personajul aşa cum este. Cel puţin aşa sper.

Povesteşte semnul rutier STOP de la intersecţie

— Nu pot să merg acolo, şopteşte Hannah. Către lume.

Arată. Îngrijorată în dimineaţa aceasta când. Traversează strada. Este. Cocoşată ca şi când. Ar avea o mare greutate în spinare. Calculele mele meteorologice îmi spun că. Nu are nimic de-a face cu presiunea vântului.

Am urmărit-o pe Hannah. Traversând aceeaşi stradă. Pe când abia dacă era cât mine de înaltă. Nu a avut niciodată umerii aşa de lăsaţi. În jos. Ştiu mult despre legea circulaţiei şi povestea semnului octogonal dar. Nu ştiu de ce are Hannah nevoie de ajutor în dimineaţa asta.

Este în contradicţie cu tot. Ce sunt proiectat să-i spun.

— Mergi.

Hannah priveşte în jur. Nu cred că se aşteaptă la asta. Sunt eu. La urma urmelor, sunt un. Mare. Semn de oprire. Roşu.

— Mergi! încerc din nou, şi ochii îi cad. Pe mine. Mă îndrept. Atât cât sunt în stare.

— Nu pot, spune Hannah când. Trece pe lângă mine şi nimeni. Nu se uită.

Am învăţat în atâţia ani. De când stau în mâna supraveghetorului de intersecţie. Că oprirea nu te duce. Nicăieri.

— Ba da, poţi. Mergi.

Acum este în spatele meu. Nu văd ce decide să facă. Să stea sau să meargă. Sunt şi alţi copii. De ajutat să treacă strada. Alţi paşi se pierd în depărtare dar. Mă prefac că sunt ai lui Hannah. Sper că va decide. Să persevereze.

Însemnările consilierei: joi, 30 aprilie

Elevă: Hannah Geller

Clasa: a III-a

Motivul vizitei: Criză emoţională şi comentarii îngrijorătoare neobişnuite pentru comportamentul normal al unui elev.

Comportamentul: Eleva a părut surprinsă că se află în birou, şi derutată de propriile acţiuni. Se abate uşor de la subiect, ca şi când s-ar agăţa de un fir dintr-o propoziţie, pe care îl trage afară şi îl analizează. Spirit de observaţie mai dezvoltat decât media la nivelul acestei clase. Dă dovadă de talent literar.

Vizita: Urmează transcrierea.

Consiliera: Poţi să-mi spui de ce-ai plâns, Hannah?

Eleva: I-am spus deja doamnei Thyme.

Consiliera: Aş vrea să aud şi eu, dacă nu te superi.

Eleva: De ce?

Consiliera: Sunt aici ca să te ajut.

Eleva: Dumneavoastră uitaţi lucruri?

Consiliera: Sigur. Uneori din întâmplare, alteori le uit intenţionat.

Eleva: Ştiaţi despre creier că nu poate reţine decât o anumită cantitate de informaţie? Ca un calculator?

Consiliera: Ştiam.

Eleva: Ei bine, cred că în cazul meu nu este aşa. Ţin minte totul.

Consiliera: De exemplu?

Eleva: De exemplu, nu am putut să adorm prima dată când am rămas la o prietenă acasă peste noapte pentru că era o umbră pe un perete care arăta ca o fantomă, şi ţin minte şi ce am mâncat la micul dejun în ziua când a murit Riley Jones.

Consiliera: Asta ocupă probabil foarte mult spaţiu.

Eleva: Am spaţiu nelimitat de depozitare.

Consiliera: De ce-ai plâns, Hannah? Ce ţi-ai amintit?

Eleva: Astronauţii...

Consiliera: Încearcă să nu te abaţi de la subiect.

Eleva: Încerc. Erau astronauţii la televizor. Mama nu voia să închidă televizorul, şi lui tati nu-i plăcea.Consiliera: Ce s-a întâmplat?

Eleva: S-au certat. S-au certat foarte rău.

Consiliera: Înţeleg. Nu trebuie să mai spui nimic.

Eleva: Mulţumesc.

Consiliera: Îţi place să citeşti, Hannah?

Eleva: Îmi place.

Consiliera: Şi mie. Când eram în facultate, am citit o poveste intitulată Pierdut în Casa râsului. Personajul principal mi-a rămas în minte şi acum. Este mult peste nivelul clasei a III-a, aşa că nu pot să ţi-o dau pe toată, dar am să-ţi aleg câteva părţi din poveste să te uiţi peste ea. S-ar putea să-ţi placă.

Eleva: Sunt sigură c-o să-mi placă.

Acţiunea următoare: Să fie chemaţi părinţii.

Povesteşte Ambrose

— Mai ţii minte ziua când ne-am cunoscut? mă întreabă Hannah.

— Bineînţeles.

Am cunoscut-o pe Hannah acum doi ani, după ce a sunat domnişoara Meghan şi i-a întrebat pe părinţii ei ce este cu cearta aceea. Tatăl ei mă ţinea de coaste şi m-a dus sus, la ea în cameră. S-a aşezat pe marginea patului şi şi-a trecut degetele prin părul ei.

— Hannah?

Hannah s-a rostogolit într-o parte şi a deschis ochii. S-a aşezat în capul oaselor pe pat şi l-a văzut pe tatăl ei acolo.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. Ţi-am adus ceva.

Şi m-a dat lui Hannah. Fata m-a luat şi m-a ţinut în faţa ei. Când eşti un animal de pluş, problema este că nu ştii dacă orice copil te vrea sau nu. Mi-am dat seama imediat că Hannah nu mă voia. Dar avea nevoie de mine.

— Am să-i spun Ambrose.

— De unde e numele ăsta?

— Dintr-o poveste.

Mă bagă sub cuvertură, şi acum mă simt acasă. Tatăl ei a răsuflat adânc şi i-a potrivit perna.

— Trebuie să vorbim despre ceva. Consiliera ne-a spus că eşti supărată pentru că mama ta şi cu mine ne certăm. Dar îţi promitem, Hannah, că totul o să fie bine.

Hannah m-a strâns mai tare la piept, ca şi când ar fi fost speriată. Atunci nu am înţeles de ce, dar acum înţeleg.

— Foarte bine, tati.

— Dar nu mai vorbeşti cu nimeni despre asta, da?

— Da.

Şi Hannah şi-a ţinut promisiunea.

Imposibil de uitat

Sunt din nou în biroul domnişoarei Meghan. Mi-a dat o bucată de hârtie şi un set de creioane colorate ca să desenez. Mă urmăreşte cu privirea de pe cealaltă parte a mesei.

Dacă aceasta ar fi o poveste, domnişoara Meghan mi-ar arăta cartonaşe cu diferite pete de cerneală. Iar eu aş spune că una seamănă cu o grămadă de gunoi, alta cu o salcie, alta cu un dovleac putrezit. Şi-ar nota în caiet că sunt bolnavă şi m-ar trimite la azilul de nebuni de la capătul opus al oraşului, unde sunt duşi copiii ca să se sperie noaptea unii pe alţii.

— Îmi pare rău că n-am mai stat de mult de vorbă, Hannah, spune domnişoara Meghan.

— Nu face nimic.

Nu vreau să fiu aici. În biroul domnişoarei Meghan te simţi ca şi când ai sta pe marginea muntelui numit Vârful Adevărului şi ţi s-ar spune să sari în gol fără paraşută.

— Sperasem că am rezolvat problema cu hărţuiala, dar acum este mai complicat.

Dau din cap şi încep să desenez obiectele care au stat de vorbă cu mine. Ambrose. Penny. Ascuţitoarea. Dovleacul de plastic. Semnul STOP de la intersecţie, care în dimineaţa asta mi-a strigat: „Mergi!”

— Hannah, poţi te rog să-ţi scrii numele pe această foaie de hârtie? întreabă domnişoara Meghan.

Îmi scriu numele în mijlocul foii.

— Kimmy spune că nu a scris ea biletele, continuă domnişoara Meghan şi soarbe din cafea.

— De unde ştiţi că spune adevărul?

— Nu ştiu în mod sigur.

Colorez cu o nuanţă finală de albastru o mostră de cer.

— Hannah, vreau să vorbim puţin despre părinţii tăi, spune domnişoara Meghan.

Apăs vârful creionului cam tare pe hârtie şi se rupe în mai multe bucăţele.

— Tata a obţinut totuşi scorul maxim în seara când aţi vorbit cu el, spun.

Domnişoara Meghan îmi zâmbeşte cu jumătate de gură.

— Mă bucur.

Desenele încep să devină înceţoşate.

— Dar nu asta vreţi să auziţi, nu-i aşa?

— Îţi aminteşti de ce ai venit la mine prima dată?

— Pentru că am plâns când mergeam la ora de muzică.

— Dar de ce? De ce ai plâns?

Îmi amintesc ziua aceea. Mergeam aliniaţi spre sala de muzică. Pardoseala era foarte curată şi totul era normal, când mi s-a deschis pieptul. Am simţit că sunt sfâşiată şi învineţită. Doamna Thyme a văzut, m-a scos din rând şi m-a întrebat ce s-a întâmplat. I-am spus că în ultima vreme erau mai multe zile triste decât zile fericite, dar nu a înţeles ce vreau să spun. Nu o învinovăţesc, pentru că nici eu nu înţelegeam.

Aşa că mă trimisese aici. La consiliera şcolii.

— Cearta.

— Îmi amintesc. Mi-ai vorbit despre cearta cu astronauţii şi despre ţipete. Dar de ce această ceartă în mod deosebit? De ce te-a supărat atât de rău, Hannah?

— Ambrose nu poate să uite niciun amănunt din viaţa lui.

Pe hârtie cade o pată de umezeală. Se amestecă cu un creion mov. Şterg pata, şi de data asta arată precum Calea Lactee.

— Ce-a fost asta?

Domnişoara Meghan se apleacă spre mine.

— Este o replică din Pierdut în Casa râsului. Ambrose nu poate uita nimic. Ăsta e necazul cu el.

— Ai recitit povestea?

— O citesc tot timpul, recunosc eu.

— Ce nu poţi să uiţi, Hannah? insistă domnişoara Meghan.

Dacă aceasta ar fi o poveste, acum aş fi transformată într-un baston de dinamită, aş fi aprins şi gata să explodez din cauza unui secret pe care îl păstrez de ani de zile.

— Vă rog, domnişoară Meghan, nu mă obligaţi să vorbesc.

— Vreau să te ajut, Hannah. Lasă-mă să te ajut.

Pune mâna pe desenul meu.

Încep cu primul cuvânt. Mă simt ca şi când cineva ar fi lovit apăsarea din sufletul meu cu un baros. Se sfărâmă. Spun al

doilea cuvânt. Mă simt şi mai bine. Apoi se revarsă. Cea mai rea zi.

Cea mai rea zi

Dacă aceasta ar fi o poveste, în punctul acesta ar interveni o întoarcere în timp, care să te ajute să uneşti punctele desenului, să te ajute să înţelegi de ce am plâns când mergeam spre sala de muzică şi m-am dus s-o văd pe domnişoara Meghan, şi am primit povestea Pierdut în Casa râsului, şi l-am cunoscut pe Ambrose.

Stau întinsă pe burtă în sufragerie, cu o carte în faţă. Lovesc cu picioarele în podea ca şi când aş înota pe covor.

— Nu poţi să încetezi? întreabă tata de pe canapea.

Pune jos ziarul şi soarbe din băutură. Pe atunci bea bere în loc de coca-cola.

Nu mai dau din picioare. Citeam o carte despre cum să scrii poveşti. Era capitolul despre triunghiul lui Freytag, o structură datorită căreia povestirea rămâne consecventă. Toate scenele dintr-o povestire trebuie să intre în acel triunghi. Încerc să aplic noile cunoştinţe pe emisiunea de la televizor la care se uită mama. Mamei îi plac emisiunile despre spaţiul cosmic. Astronauţii de pe ecran sunt acum adunaţi, cu chipurile îngrijorate, în jurul unui monitor. Căpitanul i-a informat că un asteroid se îndreaptă direct spre ultima planetă despre care se ştie că mai are o sursă de apă.

Conforma triunghiului lui Freytag, aceasta este desfăşurarea acţiunii. Locul în care se acumulează tensiunea.

— Nu înţeleg de ce te uiţi la chestia asta, spune tata.

Mama nu răspunde. Mă uit la ea pe sub gene. Stă cu ochii pironiţi în ecran.

Astronauţii au început să-şi programeze laserele şi să-şi ajusteze poziţiile. Plănuiesc cum să facă să explodeze asteroidul în milioane de fragmente. Această decizie tensionează situaţia şi mai mult, ceea ce îi apropie de vârful triunghiului lui Freytag. Muzica din fundal creşte în intensitate.

— Mă auzi? Ţi-am spus să-l dai mai încet.

— Şi aşa de-abia aud. Nu poţi să suporţi? se răsteşte mama.

— Ce-ai spus?

— M-am săturat să păşesc pe coji de ouă, Michael. Mă uit la o emisiune.

Tata se ridică în picioare. Închid cartea şi mă dau repede la o parte din drum. Astronauţii ochesc asteroidul.

— Nu ştiu la ce ouă te referi, spune tata.

— La cele pe care le-ai împrăştiat peste tot, răspunde mama.

Nu-şi desprinde privirile de la televizor.

Tata păşeşte mai aproape.

Ştiu despre ce ouă vorbeşte, sunt împrăştiate pe jos de când mă ştiu şi scrâşnesc de fiecare dată când rufele sunt murdare, sau masa nu e gata, sau ziua a fost prea lungă.

Astronauţii trag cu laserul. Lovesc asteroidul, dar stânca uriaşă nu explodează. Este rezistentă la laser. Astronauţii îşi dau seama că planul lor nu va funcţiona. Triunghiul lui Freytag numeşte acest loc „punctul culminant". Punctul cel mai intens al conflictului.

— Mai spune o dată, spune tata.

— În fiecare zi faci casa asta imposibil de locuit, spune mama.

Tata se îndreaptă spre televizor şi îl închide. Mama ia telecomanda şi îl porneşte din nou.

Şi atunci braţul tatei se dă pe spate, cu palma pregătită de lovitură. Mama se dă înapoi. Tata nu lasă braţul în jos. Îl trage înapoi ca o ameninţare, ca să arate de ce ar fi în stare. Ies în fugă din cameră.

Nu ştiu dacă astronauţii au supravieţuit. Ultima parte a triunghiului lui Freytag este rezolvarea. Aici nu a existat niciuna.

Şi nu a fost niciuna de atunci până acum.

Însemnările consilierei: luni, 2 noiembrie

Numele: Hannah Geller

Clasa: a V-a

Motivul vizitei: Problema biletelor nu este încă rezolvată. Consiliera speră să poată discuta cu eleva despre motivul primei ei vizite la birou, ca să vadă dacă problemele de acasă îi mai afectează comportamentul.

Comportamentul: Eleva părea stresată. A fost dispusă să ofere mostre de scris şi să continue să deseneze aşa cum i s-a cerut. A desenat mai multe obiecte fără legătură între ele. A făcut acest lucru cu un oarecare nivel de disperare.

Vizita: Se pare că s-a insistat prea mult în timpul acelei vizite. A dezvăluit o ceartă deosebit de dureroasă dintre părinţi. Consiliera ştia de ceartă, dar nu la amploarea descrisă în această şedinţă. Consiliera are motive să creadă că este prima dată când eleva împărtăşeşte informaţii de acest fel.

Acţiunea următoare: Să amânăm comunicarea cu părinţii. Cearta s-a produs acum doi ani. Chiar dacă a avut impact asupra stării mentale a copilului, nu există suficiente motive să bănuim că acum eleva este în pericol. Să mă întâlnesc din nou cu eleva să evaluăm ceea ce se întâmplă în prezent.

Notă colaterală: Cineva ar trebui s-o îmbrăţişeze pe fata asta.

Vulcanul invizibil

În noaptea dinaintea concursului de ortografie a plouat. Aştept să sune telefonul. Mi-e teamă că domnişoara Meghan va suna şi îi va întreba pe părinţii mei despre ce i-am povestit. Nu vreau să fiu prin preajmă când se va întâmpla asta, aşa că le spun mamei şi lui tati că am teme de făcut şi mă ascund sus.

Stau la biroul meu cu cartea de la bibliotecă în faţă şi privesc cerul care devine roz. Ambrose stă la mine în poală.

— Poate că n-ar fi trebuit să-i spun.

— Ai făcut ce trebuie, mă linişteşte Ambrose.

— A ieşit un cuvânt, iar după aceea au năvălit toate. M-am simţit bine.

— I-ai spus că se mai întâmplă şi acum?

— Nu se mai întâmplă. Este singura dată când tata a fost cât pe-aici s-o lovească pe mama.

Dau pagina.

— Dacă spui tu, Hannah.

Sună telefonul. Creionul îmi scapă din mână şi cade pe podea. Mai sună o dată, apoi se face linişte. A ridicat cineva receptorul. Îmi pun mâna în poală, şi în locul ei rămâne pe birou o urmă umedă.

— E de la şcoală? întreabă Ambrose.

— Îhm.

Scoate un sunet de parcă ar fi cineva cu puteri paranormale, care priveşte în viitor.

— N-am auzit nimic.

Îmi vine să râd puţin, căci de obicei vorbeşte foarte oficial.

— Mulţumesc că ai încercat.

Este linişte completă încă un minut. Apoi încep ţipetele.

— Ai uitat să-mi transmiţi un mesaj de la John? întreabă tata cu voce tare.

— Nu. Am notat în carnet. Trebuie să fie chiar acolo, pe măsuţă.

Mama răspunde cu vocea care încearcă să oprească o ceartă înainte să înceapă. Nu funcţionează.

Îl aud pe tata prin uşă cum caută pe măsuţă, aruncă plicurile la o parte, trânteşte sertarele. Aruncă o cutie întreagă de agrafe de birou pe jos. Sună ca o orchestră care cântă cu instrumentele dezacordate.

— Nu este aici, Jane. N-am avut habar că vrea să ne întâlnim azi. Acum vrea să se ducă în altă parte. Eşti mulţumită?

— Da, Michael, sunt nemaipomenit de fericită că ţi-ai pierdut serviciul.

— Cum ai putut uita să-mi spui? Asta e tot ce-ţi cer, să notezi mesajele!

— La fel cum uiţi şi tu să repari ecranul spart al televizorului. Cât timp poate dura să-l înlocuieşti?

Ascult cearta prin uşa închisă şi e ca erupţia unui vulcan invizibil. Nu ştii în ce parte o să pornească lava, aşa că o iei la fugă.

— Nu am timp, Jane. Acum ce-o să creadă oamenii despre mine? Că nu sunt în stare nici măcar să răspund la un mesaj? întreabă tata.

— Îmi pare rău, foarte bine, îmi cer scuze! exclamă mama.

— Asta nu mă ajută acum!

— Atunci să nu mai foloseşti telefonul de acasă pentru clienţi! Nu-ţi mai aduce munca acasă în fiecare zi!

Îl zgâlţâi pe Ambrose.

— Fă ceva, îl rog.

— Nu pot, spune Ambrose încordat.

— Dar eşti magic.

— Nu merge aşa, Hannah.

— Atunci taci din gură!

Cei de jos tot mai ţipă, aşa că mă duc la uşă şi o deschid suficient de tare ca să mă audă şi părinţii. Ca să ştie că sunt aici şi că ascult. Cearta ia o pauză. Stau lângă uşă. Părinţii şi

cu mine aşteptăm în tăcere ca unul din noi să facă o mişcare.

— Mă duc să iau aer, spune tata.

Aud cum se trânteşte uşa de la intrare şi apoi maşina lui iese scrâşnind de pe alee.

Îmi reazem capul de perete.

— Du-te la culcare, Hannah, strigă mama.

Închid uşa şi mă aşez din nou cu Ambrose.

— Scuză-mă că ţi-am zis să taci din gură!

Nu răspunde.

— Ambrose, m-ai auzit?

Lovesc în masa pe care stă. Trupul lui gri şi pufos se înclină într-o parte, dar nu vorbeşte. Îl strâng la piept.

— Te rog, nu pleca.

Las o lacrimă să cadă pe capul lui şi sper că aceasta va avea efectul prafului de zâne şi îl va aduce înapoi. Dar lacrima este absorbită de pielea lui şi dispare.

Dacă aceasta ar fi o poveste, aş veni de la şcoală ca şi când ar fi o zi normală. Mi-aş scoate pantofii şi mi-aş da jos ghiozdanul. Apoi aş da drumul la ştiri şi cineva ar anunţa că Ambrose a murit, chiar dacă elefanţii trăiesc câteva sute de ani. Îl ţin pe Ambrose în braţe şi mă întorc la cartea mea.

Cineva a rupt colţul paginii 125. Îmi trec degetul peste marginea uzată şi mă întreb de ce.

Din Pierdut în Casa râsului – paginile fotocopiate pentru Hannah

În acest moment, protagonista noastră va rămâne pentru totdeauna în Casa râsului.

Concursul de ortografie

Inspir adânc în cabina de toaletă, în ziua finalei concursului de ortografie. Mă gândesc prea mult la ceartă. Părinţii mei sunt undeva în sala de gimnastică şi se pregătesc să mă privească. Mă întreb dacă au ţipetele întotdeauna la ei şi aşteaptă doar să se năpustească afară, ca un şarpe care a crescut prea mare pentru pielea lui.

— Nu. Nu acum. Nu, spun eu şi ies din cabină.

Îmi amintesc că acest concurs este locul unde sunt fericită, unde totul poate fi foarte bine, dacă stai o clipă pe gânduri ca să rezolvi problema. O desparţi în silabe şi pe litere până are sens.

Uşa de la toaletă se deschide. O văd pe Courtney stând acolo.

— M-a trimis doamna Bloom după tine, spune Courtney, apoi intră într-o cabină şi trânteşte uşa.

— Mi-e dor de prietenia noastră, rostesc eu înainte să mă pot opri.

— Nu acum, Hannah.

Nu vreau să plec, nu atât timp cât ea este singură acolo, dar nici nu vreau să port o conversaţie de suflet printr-o uşă de toaletă. Plec la concursul de ortografie.

Sala de gimnastică s-a transformat în sală de spectacol plină cu scaune pliante, ca atunci când am jucat Romeo şi Julieta. Toată şcoala este invitată să urmărească concursul de ortografie, fiecare clasă are propriii finalişti. Iau loc pe scenă alături de celelalte finaliste de la clasa a V-a, Kimmy şi Rebecca. Luminile strălucitoare de deasupra scenei sunt aprinse, şi încep să transpir din cauza căldurii. Văd până destul de departe prin lumina strălucitoare, îl găsesc pe Ryan aproape în fund şi altă mână mică fluturând spre mine. Este Ruby din seara de Halloween şi îmi zâmbeşte. Simt o căldură plăcută, îmi dau la o parte părul de pe faţă, gata să ies v-i-c-t-o-r-i-o-a-s-ă.

Bibliotecara şcolii, doamna Raymond, este moderatoarea noastră. Transform discursul ei de deschidere într-un exerciţiu. Vom rosti a-l-t-e-r-n-a-t-i-v ortografia cuvintelor de pe listă. Un răspuns greşit duce la e-l-i-m-i-n-a-r-e. Putem cere d-e-f-i-n-i-ţ-i-a dacă avem nevoie de ea. Cuvintele vor fi tot mai d-i-f-i-c-i-l-e. Trişatul nu este t-o-l-e-r-a-t.

Alung totul din minte, mai puţin dicţionarul. Nu am spaţiu pentru bilete, sau pentru că l-am pierdut pe Ambrose, sau

pentru felul în care ochii lui Kimmy îmi sfredelesc cratere în craniu.

În sfârşit, finalistele dintr-a V-a. Este strigată Rebecca, şi rosteşte corect pe litere „gratificare”. Kimmy termină de rostit pe litere „delirant” chiar mai înainte ca doamna Raymond să termine de spus cuvântul. Îmi iau locul la microfon.

— Participant, spune doamna Raymon.

— Participant. P-a-r-t-i-c-i-p, încep. Cuvântul este mai simplu ca o prăjitură cu ciocolată, dar nu-mi amintesc dacă înainte de nt este a sau e. Inima îmi bate în urechi, sunetul unei zile înfricoşătoare.

— Poţi să o iei de la început dacă e nevoie, spune doamna Raymond privindu-mă peste ochelari.

Dau paginile din dicţionarul meu din minte atât de repede, încât gândurile mele se taie în marginea hârtiei.

— A.

Mă uit la publicul care foşneşte ca să văd cine mi-a şoptit. Nimeni nu răspunde privirii mele. Se pare că n-a mai auzit nimeni altcineva.

— A!

Vocea sună de parcă ar veni de la cortină, sau de la lumini şi de la scândurile scenei. Scena vorbeşte cu mine. Mă ajută, deşi nu i-am vorbit eu prima. Probabil că magia mea funcţionează în mod diferit.

— Participant. P-a-r-t-i-c-i-p-a-n-t, spun eu pe litere.

— Corect.

Mă aşez la locul meu şi ignor şoaptele scenei.

Dacă aceasta ar fi o poveste, aş pune mâna pe microfon şi aş recunoaşte că am fire în urechi. Aş spune tuturor că afară, într-o dubiţă fără însemne, este o armată de spioni cu un dicţionar, care îmi şoptesc răspunsurile. Kimmy ar câştiga concursul şi ar ajunge în faza pe ţară, iar eu aş fi pedepsită să stau treizeci de secunde într-o cuşcă cu un roi de albine.[6]

Parcurgem trei runde, apoi Rebecca greşeşte la „antropomorfism". Eu îmi evit propriul antropomorfism şi rostesc cuvintele pe litere înainte ca echipa mea din culise să-mi şoptească răspunsurile. Rebecca se duce să se aşeze în public, iar Kimmy se apropie de microfon. Bluza verde este înlocuită astăzi de un pulover alb. Are părul curat şi legat într-o coadă de cal. S-a ferchezuit ca să mă învingă.

— Spune-ne cum se scrie „metamorfoză".

Kimmy îşi drege vocea.

— Metamorfoză. M-e-t-a-m-o-r-f-a-z-ă.

— Îmi pare rău, Kimmy, nu este corect. Ia loc în sală.

Îmi pare bine că ea e cu spatele la mine, ca să nu văd cum i se lungeşte faţa. Se duce la locul ei, cu capul plecat.

---

[6] Joc de cuvinte: în original, concursul de scriere corectă se numeşte Spelling Bee (textual „albinuţa care scrie pe litere"). (n.tr.)

— Hannah, dacă ştii să scrii corect următorul cuvânt, vei reprezenta Şcoala Brookview la concursul pe oraş. Cum se scrie „introspecţie”?

Nu este corect că mi-a căzut acest cuvânt. Îl ştiu mai bine decât liniile din palma mea. Acesta este motivul pentru care, pe punctul de a câştiga concursul de ortografie, mă gândesc la Kimmy, cum trebuie să-şi simtă inima sfâşiată în două, cum ar dori să mă sfâşie pe mine în două. Motivul pentru care în orice clipă pot simţi fiecare picătură de dezamăgire, sau de mândrie, sau de mânie, sau de bucurie pe care le-am simţit vreodată, ca şi cum s-ar întâmpla chiar acum, din nou.

— Introspecţie. I-n-t-r-o-s-p-e-c-ţ.

— I, spune scena.

— Ştiu, spun eu.

— Hannah?

— I-e. Introspecţie.

— Corect. Ai câştigat concursul de ortografie. Felicitări!

Publicul ovaţionează cu tot entuziasmul de care este în stare pentru un concurs de scriere corectă. Ruby s-a urcat pe scaun şi flutură din mâini spre mine. Părinţii mei aplaudă. Sunt mândri.

— Mulţumesc, o, mulţumesc, sunteţi prea amabili, spune scena, ca şi când publicul ar arunca trandafiri la picioarele ei.

Nu mi-am dat seama până acum de când n-am mai avut un moment în care să nu simt nicio apăsare trăgându-mă în jos. Mă simt plină de lumini strălucitoare şi de cuvinte bune, ca şi când tot trupul meu ar zâmbi. Am câştigat.

* * *

După concurs trebuie să ne întâlnim la bibliotecă, să primim fursecuri şi limonadă. Sunt invitaţi şi părinţii. Nu o văd pe Kimmy în timp ce mergem într-acolo. Courtney este în faţa mea, o consolează pe Rebecca. O parte din fericirea inimii mele se scurge afară ca dintr-un balon găurit, dar reuşesc să păstrez cea mai mare parte din ea.

„Am câştigat. Am câştigat. Nimeni nu-mi poate lua asta."

— Nu te duce la bibliotecă! Vino încoace! aud o voce venind de undeva de pe coridor.

Recunosc vocea, este mai mult un scâncet. Penny. Cum a ajuns aici?

Îmi duc mâna la gură.

— Unde eşti, Penny? rostesc în şoaptă.

— Ia-te după vocea mea! Jucăm Cald şi Rece!

Îi văd pe părinţii mei prin pereţii de sticlă ai bibliotecii. Stau cu braţele încrucişate, aproape unul de altul, dar nu-şi vorbesc. Când îi văd, ies din şir, ca şi când m-ar împinge din spate nişte mâini adevărate.

— Unde te duci? întreabă doamna Bloom din spatele meu.

— La baie! strigă Penny.

— La baie! îi spun doamnei Bloom.

— Repede.

Pornesc în grabă pe hol şi intru în baie. Aştept îndrumări de la Penny, dar e linişte.

— Penny? şoptesc.

— Rece! răspunde Penny.

Păşesc înăuntru, spre chiuvete.

— Mai cald!

Mai fac un pas.

— Acum e chiar cald.

Sunt în faţa chiuvetelor. Privesc în oglindă.

— M-ai găsit!

— Asta e o oglindă, Penny!

— M-ai găsit!

În ochii mei ard lacrimi, şi albastrul lor păleşte atât de tare, încât devin aproape transparenţi, ca o fereastră spre toate lucrurile triste la care mă gândesc. Iau şuviţe de păr ca să-mi acopăr faţa cu o perdea neagră, să nu mă mai văd.

— Ai luat foc!

Scutur din cap şi deschid ochii ca să privesc printre şuviţele de păr. Pe jos este un rucsac verde. Probabil că Penny vorbeşte despre el, nu despre oglindă. Ştiu că nu trebuie să pun mâna pe lucrurile altuia, dar mă las pe vine şi dau rucsacul la o parte ca să mă uit sub el.

O uşă se deschide brusc şi Kimmy iese din cabină.

— Ia mâna de pe lucrurile mele! porunceşte Kimmy.

Trage rucsacul de lângă mine şi îndeasă la loc ceva care arată ca o fotografie.

— Scuze, căutam ceva.

— Eşti aşa o ciudată!

— Ştiu. Îmi pare rău!

Răspunsul meu o face să se uite ciudat la mine.

— De ce-a trebuit să mă baţi din nou, Hannah? Trebuia să ajung la faza pe ţară. Sunt destul de bună. Dar tu mă tot învingi.

Îşi pune rucsacul pe umeri.

— Îmi pare rău, repet.

Parcă dicţionarul din capul meu ar fi dispărut şi nu mi-ar mai fi rămas decât cuvintele de scuză.

Kimmy strânge din dinţi şi se duce spre uşă.

— Şi să faci bine să nu dai vina pe mine pentru ce este acolo!

— Ce?

Kimmy arată spre cabina din care ieşise, aceeaşi în care fusese Courtney înainte de concurs, şi pleacă.

— Rece! geme Penny înainte ca uşa să se închidă de tot.

Vocea ei este înfundată ca şi când ar striga dintr-un tunel. Sau dintr-un rucsac.

Mâinile şi picioarele îmi tremură când deschid uşa cabinei. Pe peretele din faţă scrie ceva. Un bilet pe faianţă.

Pleacă de aici, Hannah!

Alte lupte

Când mă întorc acasă de la şcoală nu mă duc înăuntru. Merg în curtea din spate şi mă trântesc pe iarbă. Aerul este rece, dar soarele îmi încălzeşte faţa. Ţin ochii închişi până aud că se aşază cineva lângă mine.

— E cam răcoare, nu-i aşa? observă tata.

— N-a mai rămas mult timp de stat afară. Iarna e aproape.

— Adevărat.

Tata se întinde lângă mine. Întorc capul într-o parte şi îi simt mirosul de brad. Tata ţine împăturită în mână ultima înştiinţare de la doamna Bloom.

— Poliţia vine să vorbească cu clasa voastră? întreabă tata.

— Îhî. Doamna Bloom crede că în felul ăsta ne face pe toţi să ascultăm cu atenţie.

— Aşa este, Hannah. Când o să vadă un poliţist, fiecare va încerca să fie corect. Totul se va termina curând.

— Aşa sper.

Tata întinde mâna şi mă mângâie pe braţ. Strâng tare din ochi. Este aceeaşi mână care construieşte case, şi îmi aranjează plapuma înainte de culcare, şi era cât pe ce s-o lovească pe mama. Cum pot să iubesc şi să urăsc ceva atât de mult în acelaşi timp?

— Te iubesc, Hannah. Şi sunt mândru de tine.

— Şi eu te iubesc, tati.

— Cred că viaţa este aşa, ca unul din caietele pentru activităţi. Unele zile sunt cuvinte încrucişate, unde încerci să găseşti cuvântul potrivit. Altele sunt un labirint cu un milion de ieşiri.

— Vrei să mă ajuţi să instalez televizorul cel nou? întreabă tata.

— Da.

Dacă aceasta ar fi o poveste, cele mai multe din zilele mele ar fi un joc unde trebuie să găseşti imagini care să se potrivească una cu alta. Imaginea astronauţilor se potriveşte cu Hannah cea speriată. Imaginea cu tata stând culcat pe

iarbă în curtea din spate se potriveşte cu Hannah cea plină de speranţă.

* * *

Doamna poliţistă Riana stă în faţa clasei, îmbrăcată cu uniforma completă. E greu să nu te uiţi la pistolul de la centura ei. Îşi drege vocea.

— Ştiu că profesoara voastră v-a vorbit despre asta, şi la fel şi consiliera psihologică. Dar se pare că mesajul nu a fost recepţionat.

Se uită la angajamentul de pe peretele din fundul clasei. Coada de păr şaten a poliţistei Riana flutură când păşeşte prin faţa noastră. Îşi ţine degetele înfipte în centură.

— Hărţuirea este ceva grav. Nu este nici mişto, nici nostim. Nu este bine-venită nicăieri, cu atât mai puţin în şcoală.

În încăpere este atâta linişte, încât vocea ei mai zăboveşte după ce a terminat de vorbit, asemenea cercurilor care se formează pe suprafaţa apei atunci când arunci o piatră.

— Am să vă spun de ce acest lucru trebuie să înceteze. Închideţi ochii.

O ascultăm cu toţii pe doamna ofiţer Riana. Cel puţin aşa cred. E greu de spus. Ţin ochii închişi.

— Ţinând ochii închişi, ridicaţi mâna dacă aveţi vreo problemă chiar acum. La şcoală, cu prietenii sau în alte activităţi. Orice ar fi.

Şovăi, dar ridic mâna.

— Acum deschideţi ochii.

Deschid ochii şi văd că în clasă sunt o mulţime de mâini ridicate. Courtney, şi Rebecca, şi Theo, şi Katherine, şi Joanie. Kimmy. Toţi recunosc că au ceva. Alte probleme.

— Imaginaţi-vă că, pe lângă problema pe care o aveţi, aţi fi şi hărţuiţi, spune poliţista Riana.

Eu nu trebuie să-mi imaginez prea mult. Relatează povestea mea. Cea adevărată.

— Aceasta este împotriva regulilor. De aceea mă aflu aici, deoarece misiunea mea este să împiedic încălcarea regulilor şi să nu permit ca oamenii să fie răniţi. Indiferent cine a făcut acest lucru, este momentul să recunoască, pentru că, în cele din urmă, oricum vom afla.

Poliţista Riana se uită spre doamna Bloom şi dă din cap. Doamna Bloom o conduce afară. De regulă există un moment în care invitatul pleacă, şi începem să vorbim între noi înainte să începem ora din nou. Dar nu şi de această dată.

Doamna Bloom arată extenuată când se întoarce la tabla albă, ca şi când nu ar mai fi dormit de când cineva începuse să lase bilete în clasa ei. Îmi pare rău, pentru că este o profesoară drăguţă, ne alege cărţi frumoase de citit şi ne cumpără îngheţată când învăţăm bine tabla înmulţirii.

— A fost cât pe ce să anulăm excursia la prietenii voştri prin corespondenţă de mâine, spune doamna Bloom.

Toţi gem şi rămân încremeniţi. Doamna Bloom ridică mâna.

— O să mergem oricum, deoarece este important să vizitaţi gimnaziul. Dar dacă această hărţuire continuă, veţi avea de suferit consecinţe. Acum scoateţi cărţile de matematică.

Mă uit la prima problemă de matematică.

Dacă 4 + A = 7, cu cât este egal A?

A este egal cu Ashley, iar eu am s-o întâlnesc mâine. Nu mă va cunoaşte drept fata din cauza căreia a venit poliţia la şcoală. Pot să fiu numai prietena ei prin corespondenţă. Fata alcătuită din cuvinte.

Din Pierdut în Casa râsului – paginile fotocopiate pentru Hannah

Şi-ar fi pus un braţ puternic pe umărul băiatului şi ar fi spus: „Este absolut normal. Am trecut cu toţii prin asta. Nu va dura o veşnicie”. Nimeni nu ştia cum să fie ceea ce trebuie să fie.

Însemnările consilierei: miercuri, 4 noiembrie

Numele: Joanie Lawson

Clasa: a V-a

Motivul vizitei: Eleva a fost menţionată vag într-un bilet confiscat de profesoară referitor la hărţuirea elevei Hannah Geller.

Comportament: Eleva este nervoasă. Îşi roade unghiile, se foieşte, îşi răsuceşte cozile. În concordanţă cu comportamentul din timpul unei şedinţe de la începutul anului şcolar, când eleva a vorbit despre un incident survenit în timpul verii, într-o seară la film.

Vizita: Urmează transcrierea:

Consiliera: Ce mai faci, Joanie?

Eleva: La fel, domnişoară Meghan. Mereu la fel.

Consiliera: În ce sens?

Eleva: Nimeni nu vrea să uite de film. De parcă aş fi făcut cel mai caraghios şi mai dezgustător lucru care se putea face, şi poate că l-am făcut, dar devine de-a dreptul obositor să fiu nevoită să retrăiesc în fiecare zi acel moment stupid şi penibil.

Consiliera: Încearcă să respiri, Joanie. Respiră adânc.

Eleva respiră adânc.

Eleva: De-asta sunt aici?

Consiliera: Da. Vreau să te ajut. Dar am şi eu nevoie de ajutorul tău.

Eleva: Cum pot eu să vă ajut?

Consiliera: Să-mi spui tot ce ştii despre biletele de la voi din clasă. Biletele despre Hannah.

Eleva: Dacă vreţi să aflaţi mai multe despre bilete, vorbiţi cu Courtney. Ea le-a scris.

Consiliera: Courtney Gilmore? Dar nu este prietenă cu Hannah?

Eleva: Este cea mai rea fată din şcoală. Ea este cea care nu mă lasă pe mine şi pe nimeni altcineva să uităm întâmplarea de la film. Nu ştie să fie prietenă.

Consiliera: O să treacă, Joanie. Te asigur.Eleva: Nu atât timp cât este Courtney prin preajmă.

Paşii următori: Întrucât nimeni nu şi-a asumat răspunderea pentru bilete, Şcoala Brookview intenţionează să facă o percheziţie în clasă în timp ce elevii dintr-a V-a sunt în excursie. Sperăm că acesta va fi ultimul pas în stabilirea sursei biletelor, care va pune capăt hărţuirii din clasa doamnei Bloom.

Prieteni prin corespondenţă

Astăzi are loc excursia la prietenii prin cores-pondenţă. Ne urcăm în autobuzele care ne vor duce la gimnaziu, unde vom face în sfârşit cunoştinţă cu elevii din clasa a VIII-a cu care suntem în corespondenţă din septembrie. Aş vrea să pot

sta alături de Courtney sau de Ryan şi să le spun cum mi se strânge stomacul de emoţie când mă gândesc că am s-o cunosc pe Ashley. Dar Ryan este în alt autobuz, iar Courtney stă cu trei locuri mai în faţă, împreună cu Rebecca.

Stau singură. Kimmy stă în spatele meu şi dă cu picioarele în spătar. O ignor, pentru că este în parte vina mea că a adunat în ea atâta ură. I-am spus domnişoarei Meghan de ce am crezut că ea scrisese biletele. O învinge întotdeauna la concursul de ortografie. Acum plătesc pentru asta răbdând lovituri de picior în spate.

— Au, strig eu după o lovitură mai puternică.

— Alo? Aud o voce din spate.

Vocea vine din rucsacul meu.

Mă uit în jur să mă asigur că nu mă vede nimeni. Kimmy continuă să dea cu piciorul.

— Unde mergem? întreabă rucsacul.

— La gimnaziu. Am să fac cunoştinţă cu Ashley.

— Cum arată?

— Păi, ştiu că pune cerculeţe pe i şi îi place să citească reviste. Şi ştiu că şi ea este emoţionată că mă va cunoaşte. Sper că este drăguţă.

— Şi dacă nu este?

Rucsacul vorbeşte exact ca gândurile speriate care se agită în mintea mea.

— Nu mai vreau să vorbesc cu tine, îi spun.

Rucsacul tace. Autobuzul se opreşte în faţa Gimnaziului Prescott. Arunc rucsacul pe umăr ceva mai dur ca de obicei, asta ca să-l învăţ minte, dar după aceea îmi pare rău. Pun atâtea lucruri grele în el, încât nu e de mirare că bombăne.

Doamna Bloom ne conduce pe uşa din faţă şi apoi pe coridor. Gimnaziul Prescott miroase a înălbitor, a pantofi sport şi a covoare prăfuite. Pe pereţi sunt dulapuri cu cifruri secrete. Mă gândesc la încuietorile cu un cuvânt magic, la care şi obiectul, şi cuvântul au scopul să-i împiedice pe oameni să intre. Poate că anul viitor, când o să merg la gimnaziu şi o să am dulapul meu, o să sparg cifrul.

Intrăm în clasa a VIII-a, şi am dintr-odată în faţa ochilor un milion de combinaţii diferite de pistrui, de ochelari şi de cozi împletite.

— Bine aţi venit, bine aţi venit! Suntem aşa de emoţionaţi să vă cunoaştem, spune celălalt profesor, domnul Barnes.

Elevii nu par la fel de emoţionaţi. Profesorii îi strigă pe nume, şi se alcătuiesc perechile. Courtney se duce să se aşeze cu prietena ei, Shelby, care are şuviţe albastre în păr şi jeanşi cu găuri.

— Hannah, vino să faci cunoştinţă cu Ashley, spune domnul Barnes, şi în cele din urmă o văd pe Ashley, fata căreia i-am scris atât de îngrijit, căci doream să ştie cât de mult ţin la prietenia noastră prin corespondenţă.

Ashley îmi zâmbeşte. E dată cu ruj roz şi îmi face semn cu mâna, ca şi când ar fi emoţionată. Când mă aşez lângă ea, observ că are umflături roşii pe frunte şi pe obraji. La fel ca mine, însă coşurile ei sunt acoperite cu fond de ten portocaliu.

— Mă bucur să te cunosc, fată, spune Ashley şi îmi strânge mâna.

— Vrei mănuşile mele? o întreb.

Strânge puţin din ochi, şi văd că are pleoapele albăstrii. Se asortează cu culoarea ochilor.

— De ce?

— Ai mâinile reci.

Ashley râde, şi râsul ei este aşa cum cred că sună clinchetul de stele.

— Eşti aşa de dulce! Mulţumesc, mi-e bine.

Doamna Bloom şi cealaltă profesoară încep să ne împartă bile din folie de aluminiu şi cuţite de plastic. Mă uit fix la pachetele noastre rotunde.

— Acestea sunt cocoloaşe de bufniţă, spune doamna Bloom. Ştie cineva ce înseamnă?

— Este treabă mare de bufniţă, îi şoptesc lui Ashley, pentru că nu pot să sufăr cuvântul care începe cu c.

— Îţi plac cuvintele, nu-i aşa?

— Le ador.

— Atunci uite ceva pentru tine. Disecţia poate fi edificatoare.

— Asta-i bună. „Edificator” înseamnă „foarte interesant” în sensul că te face să gândeşti. Ar putea fi şi revelatoare.

— Ceea ce înseamnă că un lucru devine clar.

Îmi face cu ochiul, iar eu zâmbesc atât de tare, că mă dor obrajii.

Doamna Bloom şi celălalt profesor ne spun să desfacem folia şi să săpăm cu cuţitele. Ne cer să notăm ceea ce vedem în interiorul cocoloşului.

— Haide, fă tu, spune Ashley.

Îmi suflec mânecile şi desfac folia. Cocoloşul arată ca un bulgăre de pământ. Iau cuţitul şi îl înfig în suprafaţă. Bulgărele se sfărâmă. Dau la o parte bucăţelele de pământ şi găsesc nişte oase. Sap mai adânc şi eliberez din închisoarea bulgărului un craniu mic de şoarece. Este încă întreg, nesfărâmat şi are o culoare de hârtie veche.

— Dacă Ashley se simte bine, mă simt şi eu bine, chiţăie craniul de şoarece către mine.

Aş vrea să-i spun craniului de şoarece că sunt de acord, dar nu pot să vorbesc de faţă cu Ashley. Am pierdut total controlul asupra puterilor mele magice, care fac scurtcircuit ca un uscător de păr aruncat în cadă. Las jos cuţitul.

— Vrei să încerci şi tu? o întreb.

Ashley se uită în partea cealaltă a clasei, la Shelby şi Courtney. Courtney se ţine de nas şi împunge în bulgăre. Shelby se întoarce spre noi şi dă din cap.

— E în ordine, Hannah. Ştii ce-ar fi nostim? Hai să mergem la baie, să te machiez puţin. Pot să-ţi arăt cum să-ţi acoperi coşurile, spune Ashley.

Sper că, într-o zi, dacă o să fiu prietenă prin corespondenţă cu cineva, o să am un sfat util să-i dau, ca de exemplu cum să te machiezi sau să scrii cuvinte imposibile. Încuviinţez dând din cap, şi Ashley se duce să ceară voie pentru a merge la toaletă de la profesoara ei, iar Shelby face la fel. Courtney şi cu mine le urmăm pe prietenele noastre prin corespondenţă şi ieşim pe coridor. Încerc să prind privirea lui Courtney, dar se uită în toate părţile, mai puţin la mine. Trecem de trei toalete şi nu ne oprim.

— Parcă mergeam la baie? întreb.

— Da, credeam c-o să-mi arăţi telefonul tău cel nou, îi spune Courtney lui Shelby.

— Da. Dar afară.

— Afară? Dar avem voie?

Mă uit la Ashley, în aşteptarea răspunsului.

— Nu ieşim de pe teritoriul şcolii.

Cred că Ashley vrea să fiu şi eu matură, ca ea, aşa că o urmez. Ne conduce pe uşa din spate a şcolii în parcare. Nu am jachetă şi frigul de noiembrie îmi pătrunde uşor prin

pulover. Ashley şi-a ridicat poalele bluzei şi are piele de găină deasupra jeanşilor.

După ce am ajuns la marginea parcării şi am coborât spre terenul de baseball, ajungem într-un loc viran. Banca este plină de praf. Îl dau la o parte cu mâna şi fac suficient loc curat pentru Courtney. Aceasta îşi mută privirea de la mine la Shelby.

Shelby bagă mâna în poşetă şi scoate două ţigări. Îi întinde una lui Ashley. Ashley îşi pune ţigara în gură şi o lasă pe Shelby să i-o aprindă, cu mâinile făcute căuş ca să apere flacăra de vânt.

— Fetele nu vor să tragă şi ele?

Courtney face ochii mari şi aleargă pe beton ca să se aşeze lângă mine. Prezenţa ei alături de mine este ca un foc de tabără care mă apără de adevărul rece despre Ashley.

— Avem zece ani, spun.

— Şi ce dacă? Eu am fumat prima ţigară la zece ani.

— De ce?

— Asta e o întrebare prostească, Hannah.

Când râde, din gura lui Ashley iese fum. Lasă o urmă de ruj pe capătul ţigării. Este clar că amabilitatea lui Ashley faţă de mine e exact ca machiajul ei – ascunde problemele sub o aparenţă.

Şi, cum Ashley nu-mi răspunde la întrebare, încerc să-mi răspund singură. Ce o poate face pe o fată să fumeze la vârsta de zece ani?

Courtney mă îmboldeşte cu cotul.

— Şi ce emoţionată erai c-o vei cunoaşte, spune Courtney.

E plăcut să-i aud vocea şi să ştiu că sunt undeva în mintea ei, chiar dacă nu vorbim una cu alta.

— Şi acum sunt emoţionată.

Courtney clatină din cap.

— Mi-aş dori să pot privi şi eu lucrurile ca tine.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu. Mi se pare că te gândeşti la lucruri din toate unghiurile.

Reflectez la spusele ei. Este uşor să găseşti aspectele triste în tot ceea ce se întâmplă. În chestia asta sunt profesionistă. Dar mă străduiesc din răsputeri să le găsesc şi pe cele bune.

— Poate că e adevărat, îi spun.

— A sunat ca şi când ar fi ceva rău, dar zău, de aceea eşti o prietenă aşa de bună. Eu nu sunt. Ar fi trebuit să-ţi stau alături când ai primit biletele, aşa cum ai fost tu alături de mine atunci când... se întrerupe.

Ridic mâna.

— Dar acum eşti?

Courtney zâmbeşte, şi ochelarii ei roz se caţără în sus pe nas.

— În mod sigur.

Ne atingem palmele deschise una de alta, iar mâinile noastre rostesc o rugăciune de prietenie.

— Ce faceţi aici? întreabă Ashley.

Striveşte ţigara de zidul şanţului şi capătul incandescent se stinge. Testez noua teoria referitoare la procesul meu de gândire pe Ashley. Nu este cine crezusem eu. Nu este Madonna, nici o fată din anii ’70 sau sora pe care nu o am avut-o. Dar poate că nu-i corect din partea mea să doresc ca o persoană să fie altfel decât este. Pot să găsesc partea bună în prietena mea prin corespondenţă, fără să-mi doresc să fie altfel.

— Nu vrem să avem necazuri, spune Courtney şi se ridică în picioare.

— Foarte bine, hai să vă ducem înăuntru.

Shelby scoate un spray cu apă de castraveţi din poşeta ei fără fund şi se dă cu el din cap până în picioare, după care i-l dă lui Ashley. Ashley se apropie de noi şi începe să ne dea cu spray.

— Noi n-am fumat, spun.

— Fumătorii pasivi miros la fel de tare.

Ne mai dă cu spray de câteva ori, apoi pune sticla la loc în poşetă. Timpul petrecut în şanţ este mascat de mirosul de fructe.

Courtney şi cu mine păşim una lângă alta în spatele prietenelor noastre prin corespondenţă şi intrăm în şcoală.

— Trebuie să încetezi cu răutăţile faţă de alţii, Courtney.

Nici nu ştiam până acum cât de mult doream să-i spun asta.

Courtney încuviinţează din cap.

— Ştiu.

— Nu aşa trebuie să fii.

— Nici eu nu doresc să fiu aşa.

Sper că vorbeşte serios. Sper că îşi va lăsa oasele de hărţuitoare îngropate în terenul de baseball. Parcurgem restul drumului până în clasă braţ la braţ.

— O pauză de toaletă foarte lungă, fetelor, spune celălalt profesor când ne întoarcem.

— Probleme de-ale fetelor, domnule Barnes, spune Ashley în faţa clasei, şi profesorul roşeşte.

Mă aşez alături de Ashley în faţa cocoloşului nostru disecat. Ashley ia un cuţitaş de plastic şi mişcă bucăţelele. Ochii îi sunt somnoroşi.

— Mi-am dat seama, îi spun.

— Ce ţi-ai dat seama?

— De ce fumezi.

Face „şşş” către mine şi se uită în jur.

— Despre ce vorbeşti?

— Faci asta pentru că ştii că n-ar trebui. Speri ca astfel să observe cineva că nu e în regulă cu tine.

Ashley îşi încleştează maxilarele şi îndreaptă cuţitul de plastic spre mine. Mă dau înapoi.

— Uite ce-i, poate te crezi deşteaptă din cauza cuvintelor alea mari ale tale, dar habar n-ai despre ce vorbeşti.

Începe să scrie pe fişa noastră de date cu scrisul ei mare, ca nişte bule. Scrie despre oasele pe care le-am găsit în cocoloş şi minte despre cele pe care nu le-am găsit. Uită cu desăvârşire de micul craniu de şoarece.

— Gata. Am terminat, anunţă Ashley.

După ce termină toţi de săpat, ne plimbăm în jurul încăperii şi ne uităm la lucrările celorlalţi.

Dacă aceasta ar fi o poveste, pupitrele s-ar transforma în pietre de mormânt. În loc să scriem pe foi de hârtie pentru a consemna informaţiile obţinute, am sculpta în granit numele oaselor găsite. Aici zace un femur de şoarece. Aici zace o coastă de scorpie. Ceaţa s-ar rostogoli înăuntru pe fereastră şi am lăsa flori pe morminte.

Abia îmi pot mişca picioarele. Surprind privirea lui Ashley de câteva ori de-a curmezişul încăperii, dar întoarce ochii

imediat. E dureros când ceva se termină şi tot ce-ţi mai rămâne sunt resturi de oase.

* * *

Coborâm din autobuz în acea după-amiază şi ne îndreptăm în rând, unul câte unul, spre clasă. Courtney este în faţa mea. O bate pe umăr pe Joanie.

— Îmi pare rău, Joanie, spune Courtney.

Ochii lui Joanie rătăcesc pe hol ca şi când după colţ ar aştepta-o o farsă.

— Serios?

— Vorbesc foarte serios. N-o să mai pomenesc niciodată despre ce s-a întâmplat.

— Şi de ce te-aş crede?

Joanie îşi răsuceşte pe degete codiţa roşcată împletită. Courtney se uită înainte şi înapoi spre rând, apoi îşi duce mâinile la gură ca o trompetă.

— Ei, ascultaţi cu toţii, mai ţineţi minte când am vomitat peste John Block?

Unii încep să râdă, dar nu este un râs răutăcios, şi Courtney râde şi ea. Este ca şi când momentul acela oribil s-ar fi transformat într-o amintire amuzantă pe care o împărtăşim cu toţii. Joanie zâmbeşte mai mult decât în tot anul şcolar.

— Şşş, mai încet, spune doamna Bloom, dar râdem prea tare ca să ne putem opri.

Ne apropiem de clasa noastră şi vedem că domnişoara Meghan ne aşteaptă în faţa uşii. Observ cum privirile ei se mută de la Courtney la Joanie şi la mine, apoi se fixează în direcţia mea. Vorbeşte repede cu doamna Bloom, apoi doamna Boom deschide uşa şi ne lasă să intrăm. Privesc drept înainte, hotărâtă să păşesc în clasă, să mă aşez la pupitrul meu şi să-mi petrec restul anului şcolar cu cea mai bună prietenă a mea, aşa cum făceam cândva. Domnişoara Meghan mă atinge pe umăr când trec pe lângă ea.

— Te rog să vii cu mine, Hannah.

Ies din rând cu picioarele tremurând.

— Părinţii tăi sunt în sala de şedinţe, spune domnişoara Meghan după ce toţi elevii intră în clasă.

— De ce?

— Am făcut o percheziţie în clasă în timp ce eraţi plecaţi şi am găsit ceva în pupitrul tău. Bucăţi de pagini din caiet cu colţurile rupte. Mostre de scris care se potrivesc cu cel din biletele despre tine.

Inima îmi bate repede şi tare.

— Şi credeţi că eu le-am scris?

— Nu te acuzăm de nimic. Am vrea numai să stăm de vorbă.

Întinde mâna spre coridor, indicând locul unde mă aşteaptă părinţii.

Dacă aceasta ar fi o poveste, aici ar fi fragmentul unde personajele principale încearcă să vadă partea bună a lucrurilor, dar nu reuşesc.

Şedinţa

Părinţii mei stau la masa rotundă împreună cu domnul director Jenkins. Biletele sunt pe masă, alături de paginile de hârtie rupte, din pupitrul meu, şi de desenul pe care l-am făcut în biroul domnişoarei Meghan. Este şi o fotografie a inscripţiei de pe peretele din baie. Toate acestea formează o linie între noi şi reprezentanţii şcolii. Gellers versus Brookview.

— Stai jos, Hannah.

Domnul director Jenkins arată spre scaunul liber dintre părinţii mei. Tata strânge din buze când mă vede traversând încăperea. Mama mă atinge pe coapsă când mă aşez. Un ventilator suflă atât de multă căldură artificială, că trebuie să-mi pun mâna rece pe faţă.

Dacă aceasta ar fi o poveste, Gellers versus Brookview ar avea loc într-o sală de tribunal. Domnul director Jenkins ar purta o perucă albă, iar părinţii mei ar sta pe o bancă de lemn. Domnişoara Meghan mi-ar cere să pun mâna pe Biblie şi să jur că voi spune adevărul şi numai adevărul. Dintr-odată, Biblia s-ar transforma într-o pasăre şi ar smulge ciocănaşul din mâna domnului director Jenkins, apoi ar zbura pe deasupra mea. „Ţine-te bine”, ar spune pasărea. Eu aş apuca-o de o aripă şi aş zbura prin fereastră, fără să

mă tai în geam. Pasărea m-ar lăsa pe o insulă pustie şi apoi şi-ar continua zborul spre înaltul cerului, alăturându-se unui V lung de păsări care se îndreaptă spre Florida.

— Lucrul cel mai important pe care trebuie să-l ştii este că nu ţi se va întâmpla nimic. Vrem să avem o conversaţie sinceră. Sperăm că vei fi sinceră, spune domnişoara Meghan şi se aşază în faţa mea.

— În legătură cu ce?

— Tu ai scris biletele, Hannah?

— Nu le-am scris eu.

Domnişoara Meghan zâmbeşte cu jumătate de gură.

— Asta este. Dacă spune că nu le-a scris ea, nu le-a scris şi gata, zice tata.

Mâna lui stă făcută pumn pe masă, lângă primul bilet. Nimeni nu o place pe Hannah.

— Hannah este singura care avea în pupitru pagini rupte ca aceasta. Se poate vedea din desen că scrisul din numele ei seamănă foarte bine cu cel din bilete şi de pe faianţa din baie, spune domnul director Jenkins.

Îmi vine să răstorn masa.

— Este o fetiţă cuminte. Trebuie să fie o explicaţie, spune mama.

Spuma din cocul ei nu mai are efect. Zulufii zboară în toate părţile. Mă strânge mai tare de picior. Poate m-ar fi durut

puţin, dacă nu mi-aş fi simţit membrele ca injectate cu anestezicul care se foloseşte la dentist.

— Ne-o poţi da, Hannah? Ne poţi da această explicaţie? întreabă domnişoara Meghan.

Magia mea îşi are propria minte acum, dar încerc să găsesc ceva, ceva din încăpere care să-mi vorbească. Mă concentrez pe ceaşca de cafea a domnişoarei Meghan. Este albă cu un semn de cravată a păcii desenat pe ea.

— Ajută-mă, îi spun în minte.

— Ce vrei să fac, ce să-ţi suflu? Există un risc serios să mă zgudui şi să mă sparg, răspunde ceaşca.

— Zi-mi ce să spun.

— Hannah? mă îmboldeşte domnişoara Meghan.

— Spune că le scrii bilete prietenilor, îmi sugerează ceaşca.

— Scriu bilete colegilor câteodată. Bilete obişnuite. Ştiu că nu e voie, dar de aceea am rupt paginile.

— Şi cum rămâne cu scrisul? întreabă domnul director Jenkins.

— Ceaşcă? o implor.

— Nu ştiu, Hannah. Pur şi simplu nu ştiu, zăngăne ceaşca.

Cuvintele ei sună ca un tren ruginit. Scoate puţin abur.

— Linişteşte-te, ceaşcă!

Acum am rămas de una singură.

— Nu pot să explic asemănările. Tot ce pot să spun este că nu le-am scris eu.

— Noi vrem să te credem, spune domnişoara Meghan.

— Atunci să faceţi bine s-o credeţi, se răsteşte tata.

— Cineva trebuie să fie suspendat pentru fapta asta, şi avem cele mai multe motive s-o bănuim pe Hannah. Nu putem decât să-i acordăm beneficiul îndoielii.

— Poate că ar trebui să vorbim despre viaţa de acasă a lui Hannah, sugerează domnişoara Meghan.

— Ce vrea să spună? întreabă ceaşca.

O ignor.

Tata se ridică atât de repede în picioare, că scaunul este cât pe ce să se răstoarne.

— N-o să vă lăsăm să-i puneţi asta în cârcă numai pentru că aşa vă convine.

Tata îşi pune braţul pe umerii mei. O jumătate din mine doreşte să se prăbuşească la pieptul lui, cealaltă jumătate doreşte să fugă, dar amândouă jumătăţile sunt foarte obosite.

Domnul director Jenkins pune capăt şedinţei şi îmi spune să mă duc înapoi în clasă. Părinţii dau să mă scoată din birou.

— Dar ce este cu viaţa de acasă, Hannah? Cum este viaţa de acasă ? Te simţi bine? întreabă ceaşca.

Uşa se închide în urma noastră înainte să-i pot răspunde.

Iată ce s-a întâmplat cu astronauţii

Căpitanul Bass îşi ţine răsuflarea şi urmăreşte cu privirea linia roşie a laserului, care face contact cu asteroidul. Planeta-ţintă atârnă în depărtare ca o tablă fixă ce aşteaptă să fie nimerită cu săgeţile.

— Domnule, asteroidul absoarbe laserul.

Jessica se întoarce de la fereastra navei cu faţa spre el. Chipul ei este mai blând decât ar trebui să fie un adjunct.

Lumina laserului a devenit mai grea şi mai întunecată când s-a afundat în coasta asteroidului. A ars şi a tot ars la punctul de contact, după care a explodat în flăcări portocalii. Echipajul navei s-a rostogolit în toate direcţiile din cauza impactului. Pe suprafaţa asteroidului nu a rămas nici măcar un crater mic.

— Aceasta a fost ultima explozie? a întrebat căpitanul Bass.

— Nu contează. Este rezistent la laser, spune Jack-Mintosul din spatele calculatorului.

— Ce mai putem face?

Echipajul vine cu propuneri.

— Bombe?

— Spray de îngheţare?

— Tunul cu foc?

— Nu avem timp să experimentăm. Nici unul dintre acestea nu este mai puternic decât laserul, spune căpitanul Bass.

S-a gândit la asta în toţi cei cinci ani de când este căpitan, încercând să găsească o soluţie. El şi echipa lui au salvat de atâtea ori până atunci universul, în moduri imposibile, chiar în ultima clipă. Trebuia să existe o cale.

Nava spaţială pluteşte paralel cu asteroidul, menţinând aceeaşi viteză. Planeta-ţintă creşte tot mai mult pe fereastră, acum este suficient de aproape cât să se vadă lacurile de la suprafaţă, râurile care curg ca nişte lacrimi pe coastele munţilor.

Jessica îşi drege vocea.

— Aceasta este ultima planetă cunoscută din univers care are apă. Dacă o loveşte asteroidul, toţi cei pe care îi ştim vor muri. Şi vom muri şi noi.

— Încerci să spui ceva? Căci sunt sigur că asta ştiam deja, spune Jack-Mintosul.

— La ce te gândeşti, Jessica? întreabă căpitanul Bass.

Se uită la Jessica. Ochii lui sunt la fel de albaştri ca planeta condamnată la pieire.

— Poate să moară toată omenirea sau numai noi.

— Vrei să spui...

— Trebuie să-i oferim asteroidului o ţintă nouă. Trebuie să ne sacrificăm pe noi.

Echipajul nu este de acord. Căpitanul Bass ridică mâna. Acum pe fereastră nu se mai vede decât planeta. Restul cerului presărat cu stele a dispărut.

— Are dreptate.

Se aşază pe scaunul căpitanului şi pune mâna pe manetele de control. Echipajul îşi ocupă poziţiile. Nava spaţială îşi reconfigurează traseul şi intră pe calea asteroidului, care îi va lovi pe ei în locul planetei. Planeta dispare de pe ecran şi este înlocuită cu suprafaţa stâncoasă a asteroidului. Jessica întinde braţul de pe scaunul ei şi îl apucă de mână pe căpitan.

— Membri ai echipajului, să nu uitaţi niciodată! Noi salvăm întotdeauna lumea.

Ecranul se înnegreşte.

Nimeni nu ştie exact dacă astronauţii au pierit sau au supravieţuit. Serialul TV a fost anulat.

Urăm o zi frumoasă Şcolii Elementare Brookview

Ar fi trebuit să mă duc la şcoală, însă am rămas încremenită în faţa uşii de la intrare. E o chestiune de timp până vor decide că eu sunt de vină pentru bilete.

Dacă aceasta ar fi o poveste, aş fi considerată o criminală, în Evul Mediu. Astăzi ar fi ziua când ar trebui să înfrunt ghilotina, mulţimea care s-a adunat în piaţa oraşului, iar condamnarea mea s-ar transforma într-un spectacol. Slavă Domnului că nu este o poveste! Să fii suspendat e o catastrofă, dar în mod sigur prefer să fie aşa decât să mi se taie capul.

— Ce faci? întreabă tata de la masa din bucătărie.

— Aştept, e devreme.

Se ridică din faţa castronului cu cereale şi vine la uşă lângă mine. Îmi pune un braţ în jurul umerilor. Îmi vine să plâng dintr-un milion de motive şi fără niciun motiv.

— Cred că în ultima lună ţi-a fost foarte greu.

Tata priveşte afară din pragul uşii. Când a început treaba cu biletele, mai erau frunze în copaci. S-au schimbat atât de multe. Nu mai recunosc scheletele goale pe care le lasă toamna în urma ei şi nici imaginea mea reflectată de oglindă.

— Sunt bine.

— Poate că ar trebui să te mutăm la altă şcoală. Brookview nu a avut grijă de tine aşa cum trebuie.

Aud cum se mişcă mama prin bucătărie, cum ia bolul cu cereale al tatei.

— Dar toţi prietenii mei sunt aici. Şi sunt campioană la ortografie.

— Ăsta e lucrul cel mai important?

— Nu ştiu.

În ziua aceea, în ziua cea mai rea, mama a spus că s-a săturat să meargă pe coji de ouă. Şi eu m-am săturat, dar nu pot să mă opresc. Ce-o să se întâmple cu toate aceste bucăţele sparte? Mă desprind de tata şi deschid uşa.

Aerul rece mă loveşte ca o amintire dureroasă.

— O să mai vorbim despre asta, spune tata.

Dau din cap şi o iau la fugă, ca să nu mai spun altceva.

* * *

Courtney stă din nou la omida noastră (adică masa) albastră. Nu am suficient spaţiu înlăuntrul meu, de bucurie că s-a întors. Emoţia îmi înţeapă stomacul de parcă aş fi înghiţit un cactus.

— O să te suspende? întreabă Courtney.

— Nu pot să facă aşa ceva. Nu le-ai scris tu, spune Ryan şi rupe o bucată din pachetul ei.

— Mereu sunt trimişi la închisoare oameni nevino-vaţi, spune Courtney şi ia banana lui Ryan drept răscumpărare.

— Mulţumesc pentru încurajare, spun.

Dacă astăzi ar fi totul normal, dacă eu aş fi normală, aş participa la războiul pentru mâncare. Aş fura sendvişul lui Courtney şi morcovii lui Ryan. Nu m-aş simţi ca cerul nopţii când nu este nici lună, nici stele care să străpungă întunericul.

Toate sunetele din bufet se amestecă şi îmi iau cu asalt urechile. Sporovăiala este ca scrâşnetul de fier vechi. Paşii sunt focuri de tun. În piept mi se adună un ţipăt.

— Mă duc la baie, le spun prietenilor mei, care râd.

— Am glumit doar! spune Courtney.

— Nu te supăra! strigă Ryan.

— Nu sunt supărată! Nu sunt nicicum!

„Mincinoasă."

Mă retrag dinaintea privirilor lor îngrijorate.

Bubby, supraveghetorul de la prânz, îmi scrie o învoire pentru toaletă şi mă lasă să plec. Nu mă uit înapoi.

Mă duc la baie şi mă aşez într-o cabină, cu capul pe braţe. „Închide-te o clipă", îi spun capului meu. „Numai o clipă, încetează să mai gândeşti." Respir tot mai rar şi strâng în mână învoirea, dorind ca fiecare respiraţie să mă liniştească oarecum.

— Urăm o zi frumoasă Şcolii Elementare Brookview!

Învoirea îmi scapă din mână.

Parola!

Parola pentru situaţii de criză!

Nu se poate să fie un exerciţiu. Dacă ar fi fost exerciţiu, Bubby nu m-ar fi lăsat să plec din sală.

Dacă aceasta ar fi o poveste... nu, nu, nu este o poveste!

Nu sunt pregătită pentru punctul culminant al vieţii mele. Ar fi trebuit să fiu la bufet, cu Ryan de-o parte şi cu Courtney de cealaltă. Dar sunt aici, înconjurată de ziduri care nici măcar nu ajung până la pământ, care nu au nici măcar tavan şi nu mă ascund din niciun unghi. Sunt spaţii goale peste tot, care parcă se închid peste mine.

Eu sunt Ambrose. Sunt pierdută în Casa râsului. Sunt singură.

Singură

Mă fac ghem ca să fiu cât mai mică şi aştept. Toată tristeţea provocată de bilete se prăbuşeşte peste mine. „Nimeni nu o place pe Hannah. De ce ar fi cineva prieten cu Hannah? Pleacă de aici, Hannah!” Cuvintele nu pot fi reale, pur şi simplu nu se poate.

Îmi tremură picioarele de atâta bălăngănit. Nu ştiu cât timp am să mai pot face asta. Mi se învârte capul din cauza mirosului floral greu al săpunului. Îmi scapă un mic scâncet

înainte să-l pot opri. Îmi pun mâna pe gură ca să nu fiu găsită.

— Alo!

Încremenesc. Nu ştiu ce vorbeşte cu mine.

— Cine vorbeşte? întreb în şoaptă. Îmi lipesc urechea de hârtia igienică. Tu ai vorbit?

— Sunt o fată, spune vocea.

Vine din cabina de lângă mine. Vreau să mă ridic în picioare ca să mă uit peste peretele despărţitor, să văd cu cine sunt prinsă în această capcană, dar nu pot. Trebuie să stăm ascunşi.

— Ştii ce se întâmplă? o întreb, încercând să vorbesc cât mai încet.

— Nu, sunt aici de mult.

— De când?

— Din octombrie.

Simt cum îmi picură o lacrimă pe obraz. Fata din cabina de alături e nebună. Dar este tot ce am.

— Şi eu mă simt oarecum prinsă într-o capcană, îi spun.

— De ce? întreabă vocea.

Inspir adânc în tăcere.

— Au fost nişte bilete pe jos, la noi în clasă. Erau jignitoare. A ieşit o mare încurcătură, şi acum toată lumea vrea să ştie cine le-a scris.

— Cine le-a scris?

— De ce crezi că eu aş şti?

— Nu cred nimic. Sunt speriată.

Pun o mână pe peretele care mă desparte de fata din partea cealaltă ca şi când aş putea s-o consolez. Toate lucrurile pe care le-am ţinut în mine până acum par dintr-odată neimportante. M-am transformat într-o închisoare ca de metal în care sunt închisă acum. Dacă am să ies vreodată de aici, am să dau drumul tuturor acestor amintiri în aer, ca unor seminţe de păpădie, şi am să privesc cum zboară în toate părţile.

— Ai citit Pierdut în Casa râsului? o întreb.

— Nu.

— Este acolo un personaj pe nume Ambrose, şi are o mulţime de idei în cap. Are amintiri urâte, şi este conştient de el însuşi, şi nu se simte deloc normal. Şi partea cea mai proastă e că nu ştie cum să spună cuiva ce anume nu e în regulă cu el.

— Şi ce legătură are asta cu biletele? întreabă fata.

— Cred că dacă cineva nu reuşeşte să vorbească despre gândurile sale, până la urmă este în stare să facă ceva nebunesc. Să devină un hărţuitor.

— Şi cum se termină povestea?

Când mă gândesc la Pierdut în Casa râsului, nu mă gândesc niciodată la sfârşit. Îmi trebuie un minut întreg ca să răspund.

— Ambrose decide să construiască alte Case ale râsului pentru oameni ca el. Locuri în care să nu se poată pierde.

— Asta ai de gând să faci? întreabă fata.

— Ce vrei să spui?

— Păi, tu eşti Ambrose, nu-i aşa?

M-am gândit tot timpul la concluzia lui Ambrose. Ar merita să fiu aşa cum sunt, dacă aş putea să-i ajut pe alţii. Pe unii ca Ruby, sau Ashley, sau poate chiar şi pe fata de la sala de jocuri mecanice.

— Da, asta am de gând să fac.

Uşa de la baie se deschide atât de brusc, încât se izbeşte de perete. Inima îmi sare din piept şi îmi strâng genunchii şi mai tare la piept. Închid ochii şi îmi cer scuze de la toţi; de la părinţii mei, de la Kimmy, de la domnişoara Meghan. De le mine însămi.

— Hannah? Hannah? Eşti aici?

— Bubby?

— Da, da, eu sunt. E în ordine, poţi să ieşi.

Vreau să fug din cabină, dar mă ridic încet şi privesc printr-o crăpătură. Văd părul cărunt al lui Bobby şi tricoul lui alb. Izbucnesc în plâns când deschid uşa şi ies în sfârşit din cutia mea mică. Bubby mă îmbrăţişează în timp ce eu tremur toată.

— A fost un exerciţiu?

— Nu şi de astă-dată. Eşti bine? mă întreabă Bubby.

Înainte să-l pot întreba ce s-a întâmplat, îmi amintesc că nu sunt singură.

— Mai este cineva aici.

Mă duc la cabina de lângă mine şi bat.

— E în ordine, suntem în siguranţă, ieşi afară!

Din cabină nu se aude niciun sunet. Picioarele fetei nu se dau jos de pe closet.

— Serios, s-a terminat, ieşi afară, încerc din nou.

Tot nimic.

— Ieşi afară!

Împing uşa, şi aceasta se deschide imediat.

Cabina este goală. Nu e nicio fată înăuntru. O pată de vopsea proaspătă acoperă locul unde fusese ceva scris pe perete.

Bubby îşi drege vocea în spatele meu.

— E-n ordine, Hannah, hai să plecăm de aici.

În poveşti, există momente numite revelaţii. Cred că acum eu o am pe a mea. Poate că am puteri magice, dar nu de genul celor care dau viaţă animalelor de pluş şi obiectelor neînsufleţite. Am fost numai eu tot timpul, puterile magice m-au condus pe mine însămi acolo unde sunt acum şi m-au făcut să înţeleg cum trebuie să procedez.

Nu ştiu ce pericol pândeşte pe coridor, dar o iau la fugă. Departe de baie. Departe de gândurile care îmi spun să mă opresc. Până la biroul domnişoarei Meghan. Aceasta scrie furioasă la calculator.

— Domnişoară Meghan?

Ridică privirea de pe faţa albă ca lumina lunii.

— Hannah?

— Trebuie să vă vorbesc despre bilete.

— Hannah, nu trebuie să vorbim despre asta acum. Am avut o problemă, spune domnişoara Meghan.

— Vă rog, trebuie. Trebuie să spun adevărul.

— Ce este?

Trag aer adânc în piept. Suflu afară acea parte din mine care ţine totul blocat înăuntru şi mă face să nu pot exprima ce simt, care preferă să scrie bilete dureroase despre gândurile adunate în capul meu decât să rostească vorbele cu voce tare.

— Eu am fost. Eu le-am scris.

Din Pierdut în Casa râsului – paginile fotocopiate pentru Hannah

Din câte ştie o persoană prima dată, sfârşitul poate fi chiar după colţ. Şi poate că nu este imposibil să fie la o azvârlitură de băţ de fiecare dată.

Mărturisirea

Aştept în biroul domnişoarei Meghan să vină părinţii mei. Doamna poliţistă Riana intră cu privirea aţintită pe uşa domnului director Jenkins. Ştiu că nu e aici pentru mine. Fapta mea a fost lăsată în umbră de ceea ce instaurase în şcoală un regim de urgenţă. Domnişoara Meghan nu vrea să-mi spună nimic.

— Sunt mândră de tine, Hannah.

Sunt atât de mirată, încât îmi întorc privirea de la uşă.

— Mândră?

— Îmi închipui cât de greu ţi-a fost să spui adevărul.

Din birou iese un poliţist, apoi altul. Nu văd până nu se închide uşa, dar între ei merge cineva cu capul în jos şi

lacrimile şiroindu-i pe obraji. Kimmy. La fel ca de multe alte ori, primul meu gând este la Casa râsului.

„Dacă ai şti toate poveştile tuturor oamenilor de pe trotuar, ai vedea că niciuna nu seamănă cu cealaltă."

Mă întorc spre domnişoara Meghan.

— Cred că acum va fi mai uşor să spun adevărul.

— Eşti gata să încerci? mă întreabă domnişoara Meghan şi face un semn cu capul spre uşă.

Mama şi tata intră în încăpere.

— Da, sunt gata.

* * *

Stau pe canapeaua din salon în faţa părinţilor mei. Feţele lor sunt pline de riduri, ca nişte smochine. Tata arată de parcă ar fi murit cineva. Mă doare inima pentru că l-am dezamăgit, dar mă doare încă şi mai mult să le spune de ce.

— Îmi pare rău, încep, şi vorbele mele le mai topesc gheaţa din priviri.

— De ce, Hannah? Ai avut atâtea şanse să spui adevărul. De ce să faci una ca asta? întreabă mama.

— Voiam... voiam atenţie.

Nu este o explicaţie suficient de bună. Sună ca un moft.

— Şi aşa doreşti să obţii atenţie? Hărţuindu-te chiar pe tine? continuă mama.

— Dacă sunteţi îngrijoraţi din cauza mea, nu vă mai certaţi între voi. Voiam să nu vă mai certaţi. Aţi ajuns să nu mai vorbiţi unul cu altul. Doar să ţipaţi.

Acum plâng. Mi se zguduie umerii până când simt o mână pe ei, câte una de fiecare parte. Părinţii mei s-au aşezat pe canapea alături de mine.

— Şi nu puteai să ne spui? întreabă tata.

— Mi-e greu să spun ce simt. Mi-e mai uşor să ţin totul închis în mine.

— Oamenii mari se mai ceartă, Hannah. Toţi cei care se iubesc se mai şi ceartă, spune mama.

Trag aer în piept. Acum trebuie să spun cuvintele cele mai grele, cele care dor cel mai rău.

— Aşa de mult, încât se lovesc unul pe altul?

Tata scoate un zgomot din gâtlej ca şi când i s-ar fi înţepenit acolo un geamăt.

— N-ar fi trebuit să fac asta niciodată, Hannah. Am greşit mult, te-am făcut să suferi mult. Pe amândouă v-am făcut să suferiţi.

Obrajii lui tati sunt roşii, dar nu de furie. Este roşeaţa care apare când plângi. Nu l-am văzut niciodată plângând. Mă simt stânjenită pentru că e din vina mea.

— Nu plânge, tati!

Mă trage mai aproape de el. Mama mă îmbrăţişează din partea cealaltă şi stăm toţi trei aşa mult timp.

— Vreau să fim fericiţi, şoptesc spre nodul nostru uman.

— O să fim. Ai să vezi, răspunde tata.

Din locul meu dintre părinţi, îl văd cum se uită la mama.

— Nu mă mai răzbun pe tine pentru ce este la serviciu. Nimic nu contează mai mult decât familia.

Mama zâmbeşte, cu ochii plini de lacrimi. Tata murmură „îmi pare rău” de mai multe ori, apoi tăcem.

— Mai sunt pedepsită? întreb eu când îmbrăţişarea ia sfârşit.

— O, da, spun într-un glas părinţii mei.

Mama îşi scoate elasticul din păr şi îl leagă din nou. Iese perfect.

Soarele se reflectă în geam, cel care dă spre curtea din spate. Iarba de pe pantă arată la fel. Copacii sunt aceiaşi, cei care au crescut odată cu mine. Dar simt în inima mea, pe cale să se vindece, că acum familia mea va fi altfel.

Însemnările consilierei: vineri, 6 noiembrie

Numele: Kimmy Dobson

Clasa: a V-a

Motivul vizitei: Eleva a mers prin mai multe săli de clasă goale şi a furat bani, haine scumpe şi telefoane mobile. A făcut acest lucru purtând o mască de Frankenstein. S-a văzut pe camerele de luat vederi, ceea ce a dus la lansarea alarmei generale. Când s-a declanşat alarma, eleva a fugi din şcoală şi s-a ascuns în pădure.

Comportamentul: Eleva a fost extrem de agitată. A exprimat un regret sincer pentru faptele ei. A fost de neconsolat, până în punctul de a vomita. Nu a reacţionat la întrebări decât târziu, după ce s-a calmat suficient ca să poată vorbi.

Vizita: urmează transcrierea.

Consiliera: Kimmy, te rog să te linişteşti şi să vorbeşti cu mine. Vreau numai să stăm de vorbă.

Eleva: Îmi pare aşa de rău, aşa de rău, aşa de rău.Consiliera: Ştiu că îţi pare rău. De ce ai furat?

Eleva: Credeam că o să ajung la faza pe ţară, la concursul de ortografie. Am crezut că o să câştig premiul în bani. Dar am pierdut. Voiam numai s-o ajut pe bunica. Of, buni, iartă-mă!

Consiliera: Bunica te iubeşte, Kimmy. S-a rugat să fie lăsată să aibă grijă de tine când a murit mama ta, mai ţii minte?

Eleva: Acum n-o să mă mai iubească. Acum nimeni n-o să mă mai iubească.

Consiliera: Nu e adevărat. Întotdeauna vei însemna mai mult decât greşelile pe care le faci. Asta va trece.

Eleva: Jur că voiam să dau totul înapoi înainte să se afle că eu am fost. Nu m-am gândit, nu m-am gândit deloc.

Consiliera: Te cred, Kimmy.

Eleva: Mă credeţi?

Consiliera: Da.

Eleva: Sunt suspendată?

Acţiunea următoare: Şcoala o va suspenda pe elevă pentru această faptă. Consiliera poate spune că eleva regretă sincer. Consiliera afirmă că această acţiune a fost urmarea unei acumulări de emoţii cărora eleva nu a putut să le facă faţă. Eleva o să beneficieze de şedinţe regulate de terapie cu psihologul înainte să fie primită din nou în şcoală. Consiliera speră că ea va putea să ia totul de la început, când se va întoarce.

Viaţa merge mai departe

Sunt pedepsită două săptămâni, atât cât durează şi suspendarea de la şcoală. În timpul acesta citesc şi mă gândesc la puterile mele magice. Ambrose stă în pat cu mine, dar nu încerc să-l trezesc. Tot mai cred că există o magie în sunete, dar aceasta nu vine de la bănuţi sau de la semnele de STOP din intersecţie, şi nici de pe ceştile de cafea. Magia apare atunci când te asculţi pe tine însuţi.

Cu două zile înainte să se termine suspendarea de la şcoală şi pedeapsa de acasă, părinţii mei decid că pot să mă duc în parc cu Courtney. Ne aşezăm pe balansoar şi ne împingem alternativ în sus şi în jos.

— Lui Ryan şi mie ne e dor de tine, spune Courtney.

Mă împing în picioare şi nu mai ating pământul.

— Şi mie mi-e dor de voi. Cine merge mai departe la concursul de ortografie?

— Rebecca.

Pierderea locului la concursul pe oraş e una dintre cele mai rele părţi ale pedepsei mele. Mă simt ca atunci când zbori cu balansoarul în jos, spre pământ; stomacul îţi rămâne undeva suspendat în aer.

— Ştie cineva ce s-a întâmplat? întreb.

— Ai fost pusă oficial în umbră de Kimmy.

— De ce crezi c-a făcut ce a făcut?

— Tu de ce ai scris biletele? De ce face cineva anumite lucruri?

Ne mai dăm în sus şi în jos în tăcere un minut.

— Este vorba despre celelalte lupte de care ne-a vorbit doamna poliţistă Riana. Fiecare suferă dintr-un anumit motiv.

Courtney sare jos şi îşi ia poşeta roz. Scoate din ea o pungă de plastic şi apoi un fişic de penny.

— Atunci hai să facem şi noi ceva.

Ne cățărăm pe platforme şi ne târâm prin iarbă, chiar dacă ne murdărim hainele. Orice, numai să punem bănuţii cu faţa în sus fără să ne vadă cineva. Mă pregătesc să pun unul în interiorul anvelopei când văd pe cineva care stă sub un stejar, cu căştile la urechi. Vântul îi umflă bluza verde în carouri. Ţin banul în mână şi pornesc într-acolo.

— Hannah, nu! Ai înnebunit?

Courtney vine după mine. Se uită în jur şi pune un penny pe jos la picioarele noastre.

— Este singură, spun.

O părăsesc pe Courtney şi traversez câmpul deschis, spre stejar. Kimmy nu mă aude când mă apropii.

— Bună!

Kimmy ridică privirea şi îşi ia căştile de la urechi, apoi se ridică în picioare. Face un pas spre mine, dar se retrage, ca şi cum timp de o secundă nu şi-ar aminti de ce trebuie să mă deteste.

— Bună, spune şi ea.

— Îmi pare rău că ai fost suspendată.

Dacă aceasta ar fi o poveste, s-ar isca pe neaşteptate un uragan care ar smulge copacii şi ar distruge terenul de

joacă, ridicând de la pământ maşinile în vârtej, cu pasagerii încă înăuntru. Şi apoi s-ar opri dintr-odată. Viaţa ar merge mai departe.

— Şi mie, răspunde Kimmy.

— Şi îmi pare rău dacă a fost cumva şi din vina mea. N-ar fi trebuit să dau vina pe tine pentru bilete.

Kimmy sapă o groapă în pământ cu gheata.

— Cred că s-ar fi întâmplat oricum. Probabil am vrut ca şi alţi oameni să sufere la fel de mult ca mine. Dar a fost o greşeală, şi am regretat imediat.

— Ştiu ce vrei să spui.

— Am scris un bilet despre tine, zice Kimmy.

— Daaa?

— Cel în care am spus că eşti o fată bună.

O fi adevărat că o singură faptă bună poate repara totul.

— Şi eu am scris că eşti bună la ortografie, am recunoscut.

— Şi asta e foarte adevărat.

Izbucnesc în râs şi bag mâna în buzunar să scot un fişic de penny. Îl întind spre ea.

— Vrei să vii cu noi să împrăştiem puţin noroc?

Kimmy zâmbeşte, şi chipul ei se deschide de parcă în tot acest timp ar fi fost acoperit cu o mască. E de nerecunoscut când bagă mâna în rucsac şi scoate portmoneul jerpelit.

— Îl am pe al meu.

Alergăm înapoi prin parc; acum avem o misiune.

În Pierdut în Casa râsului, Ambrose îşi dorea să mai fie cineva cu el acolo. Dacă ar fi fost doi, s-ar fi descurcat cumva să iasă din întuneric şi ar fi aflat pe drum o mulţime de lucruri unul despre altul şi despre ei înşişi. Iar când, în cele din urmă, ar fi ieşit din Casa râsului în lumina soarelui, ar fi văzut că prietenul pe care şi-l făcuse în cele mai întunecate momente nu era deloc cel la care se aşteptase. Putea să fie chiar duşmanul.

— Unde să-l punem pe ăsta? întreabă Kimmy.

Scoate un penny din portmoneu. Arată la fel ca oricare alt penny de pe faţa pământului, dar ştiu că este ea. Penny. A fost cu Kimmy tot timpul.

— Hai s-o punem pe vârful turnului, propun.

— S-o punem? Pe ea?

Fug de întrebare, şi Kimmy se ia după mine. O punem pe Penny în punctul cel mai înalt al turnului de lemn.

— Cum e? întreabă Kimmy.

— Perfect! strig eu cu voce de Penny.

De acolo, Penny vede totul. Vede copacii, şi iarba, şi cerul gri albăstrui. Sper să vadă şi că vom fi bine cu toţii.

Ultima scrisoare

În dimineaţa dinaintea încheierii perioadei mele de suspendare, domnişoara Meghan vine să mă vadă acasă.

— Putem să vorbim o clipă? Am ceva pentru tine.

Scoate un plic alb din buzunarul paltonului. Pe el este scris numele meu. Îmi pun o jachetă peste pijama şi mă aşez pe treptele din faţă, alături de domnişoara Meghan.

— Ce este aceasta?

— O scrisoare de la prietena ta prin corespondenţă. M-am gândit că poate vrei s-o citeşti.

Îmi întinde plicul. Probabil că nu arăt aşa de încântată cum se aştepta, căci întreabă:

— Ce s-a întâmplat?

— Casa râsului din poveste nu este, de fapt, o casă a distracţiilor, nu-i aşa? E chiar viaţa. Ambrose s-a rătăcit prin viaţă.

Domnişoara Meghan priveşte în zare.

— Se spune că asta depinde de cum înţelege cititorul.

Dar sunt de acord, Casa râsului era viaţa lui Ambrose.

— Eu cred că şi-a găsit calea.

— Aşa cred şi eu.

Stăm în tăcere un moment.

— Îl mai ţineţi minte pe Riley Jones?

— Sigur că da. De ce?

— Mă gândeam că am putea să plantăm flori în jurul copacului. La primăvară, când o să fie din nou cald. Vreau să ştie că ne mai gândim la el.

Domnişoara Meghan îşi reazemă capul în palmă şi mă priveşte cu ochi blânzi, uimiţi. Cred că s-a obişnuit cu modul în care mintea mea asociază lucrurile, cum o scrisoare de la prietena mea prin corespondenţă mă duce la revelaţii despre Pierdut în Casa râsului şi la florile pentru Riley Jones.

— E o idee foarte bună. Pe curând, Hannah.

După ce pleacă domnişoara Meghan, iau scrisoarea şi mă duc pe dealul din spatele casei. Mă aşez pe iarbă, rup plicul cu degete tremurătoare şi încep să citesc.

Dragă Hannah,

Îmi pare rău că nu am fost prietena la care te-ai aşteptat. Pot să-ţi spun cu toată sinceritatea că nu am vrut să te dezamăgesc. Când ai treisprezece ani este la fel ca atunci când ai zece. Este derutant. Aparent, cu cât încerci să afli mai multe despre tine însuţi, cu atât este mai greu să fii

acea persoană. Începi să-ţi doreşti să fii altcineva. Şi apoi lucrurile se încurcă. Nu ştiu cum de m-ai descifrat aşa de repede.

Tu eşti deosebită, Hannah. Sunt sigură. Te cunoşti pe tine însăţi într-un fel care îi va ajuta pe alţii. Îi faci pe ceilalţi să fie mai buni, deoarece îi accepţi în mod sincer, indiferent cum sunt. Chiar şi pe mine. Chiar şi după ce te-am dezamăgit.

Fratele lui Shelby merge la şcoala ta, aşa că am auzit ce s-a întâmplat cu biletele. Dacă încă nu ţi-a spus nimeni asta, vreau să ştii că eu te înţeleg. Este greu să vorbeşti atunci când lucrurile merg rău în mintea ta. Uneori vrei pur şi simplu să observe cineva că nu te simţi bine. Sentimentul acesta te poate determina să faci multe lucruri urâte.

Promite-mi că vei încerca să nu te concentrezi pe ce e rău. Ai mult prea multe lucruri bune în minte ca să le laşi pe toate să fie blocate de ceea ce te răneşte. Ştiu că e greu. Poate că este cel mai greu lucru din lume. Dar ştiu că poţi.

Fii tu însăţi, Hannah. Rosteşte cuvintele pe litere şi împrăştie bănuţi peste tot.

Să mă cauţi când te duci la liceu.

Îmbrăţişări, Ashley.

Primii fulgi de nea cad din cer şi aerul are mireasmă de nou început. Adun câţiva fulgi pe mânecă şi privesc cum strălucesc cristalele în lumina cenuşie.

— Sunteţi deosebiţi cu toţii.

— Aşa eşti şi tu, îmi şoptesc fulgii ca un cor care se topeşte.

Dar ştiu că, în realitate, nu zăpada mi-a vorbit aşa.

Dacă aceasta ar fi o poveste, acum protagonista ar sta în zăpadă, în curtea din spate, şi ar reciti scrisoarea de la prietena ei, simţind din plin propria putere magică. Nu e chiar „fericită până la adânci bătrâneţi”, ci aşa cum va fi ea întotdeauna, şi e de-ajuns.

CUPRINS

Biletul

Îmbrăţişările pinului

Ambrose, elefantul de pluş

Gesturi de bunăvoinţă

Sunete blocate

Din cutia de pantofi a doamnei Bloom

Serul adevărului

Însemnările consilierei: vineri, 9 octombrie

Fragmente din Pierdut în Casa râsului, citite de Hannah

Festivalul Toamnei

Ciudăţenia

Povesteşte Ambrose

Bănuţii de un penny

Din paginile fotocopiate pentru Hannah – Pierdut în Casa râsului

Ştampile cu date

Povesteşte Ambrose

Tenişi

Roller coaster

Angajamentul

Însemnările consilierei: joi, 15 octombrie

Suspecţii

Mese-omizi

Pierdut în Casa râsului – din paginile fotocopiate pentru Hannah

Lucrurile se schimbă

Nodul uman

Însemnările consilierei: marţi, 27 octombrie

Romeo şi Julieta

Cină în doi

Persistent. Ranchiunos. Acut

Însemnările consilierei: joi, 29 octombrie

O rulotă roz

Din Pierdut în Casa râsului —paginile fotocopiate pentru Hannah

Lovitura

Ne dați ori nu ne dați!

Povestește Dovleacul de plastic

Riley Jones

Povestește semnul rutier STOP de la intersecție

Însemnările consilierei: joi, 30 aprilie

Povestește Ambrose

Imposibil de uitat

Cea mai rea zi

Însemnările consilierei: luni, 2 noiembrie

Vulcanul invizibil

Din Pierdut în Casa râsului – paginile fotocopiate pentru Hannah

Concursul de ortografie

Alte lupte

Din Pierdut în Casa râsului – paginile fotocopiate pentru Hannah

Însemnările consilierei: miercuri, 4 noiembrie

Prieteni prin corespondență

Ședința

Iată ce s-a întâmplat cu astronauții

Urăm o zi frumoasă Școlii Elementare Brookview

Singură

Din Pierdut în Casa râsului – paginile fotocopiate pentru Hannah

Mărturisirea

Însemnările consilierei: vineri, 6 noiembrie

Viața merge mai departe

Ultima scrisoare